39

agatha christie

GECE YARISI CİNAYETİ

Agatha Christie Gece Yarısı Cinayeti TÜRKÇESİ :

GÖNÜL SUVEREN

ÇİNGENE ÇERGİSİYLE İLGİSİ OLANLAR : Mike Rogers:

Rudlof Scntonix; Esther Lee: Elite Guteman: Greta Andersen: Cora van Stuyvesant: Andrew Lippincott: Frcnk Barton: Reuben Parcioe: Stanford Ltoyd: Binbtşı Phillpol: Pr. Shaw:

Yakışıklı bir genç. İstediği bir şeyler vardı ama bunların ne olduğunu o da bilmiyordu.

Ünlü mimar. Ölümünün çok yakın olduğunu düşünüyordu. Bir çingene. Geleceği gördüğünü iddia ediyor, tehditler savuruyordu. Genç bir kız. Çingene Çergişinde ct-radığı mutluluğu bulacağından emindi.

Güzel bir sarışın. Ama ondan hoşlanmayan pek çoktu.

Ellie'nin üvey annesi. Huzursuz, birkaç kez evlenmiş, sivri dilli bir kadındı.

Ellie'nin

vasisi. Yaşlı avukat

bazı kimselerden şüpheleniyordu. Ellie'nin akrabası. Adamın bazen dolandırıcılığa kalktığı fısıldanıyordu.

• Eliie'nin

kuzeni.

Dalgın

tavırlarına rağmen aslında çok zeki bir adamdı. Banker. Bazı kimselerin kendisinden şüphe ettiklerini bilmiyordu. Yaşlı bir İngiliz. O

civarda en

çok onun sözü geçiyordu. Köy doktoru. Fazla ilaç içilmesine hiç taraftar değildi.

Claudia Hardcastle: Keens:

Bayan Rogers:

Esmer, güzei bir kadın. Geçirdiği evlilik onu erkeklere düşman etmişti. Komiser.

Çingene Esther'in

bilinmeyen birinden

para

aldığını sanıyordu.

Mike'm annesi. Oğlunun uygun

bir evlilik yapmasını istiyordu.

1.

Sonum, başlangıcımdtr... Bu sözü çok kişinin tekrarladığını duydum. Duyduğunuz zaman hoşunuza gidiyor ama... aslında bunun anlamı nedir?

İnsanın hayatında parmağını basarak, «İşte her şey bugün, bu saatte, şu yerde, şöyle bir olayla başladı,» diyebileceği bir on var mıdır?

Benim hikâyem, «George'la Ejderha» hanının duvarındaki satış ilanını gördüğüm zaman mı başladı? Bu ilanda1 «Kuleler» adını taşıyan değerli bir mülkün satılacağı bildiriliyor, arazinin genişliği hakkmda bilgi veriliyor, bina tarif ediliyordu. Ama bu tarif «Kulelersin şimdiki durumuna değil de, seksenle yüz yıl önceki haline daha uymaktaydı.

Benim bir şey yaptığım yoktu. Hiç de önemli bir yer olmayan Kongston Bishop köyünün tek geniş yolunda ilerliyor, zaman öldürmeye çalışıyordum. Bu satış

ilanını o zaman farkettim. Neden? Kader kirli işlerini mi çevirmeye hazırlanıyordu? Yoksd şans dolu elini uzatmak üzere miydi? Bu olaya her iki gözle de bakabilirsiniz.

Belki de her şeyin Santomx'le tanıştığım zaman, onunla uzun uzun konuştuğum sıralarda başladığını da söyleyebilirsiniz. Gözlerimi kapattığım zaman Santonix'in hayali gözlerimin önünde beliriveriyor. Kızarmış yanakları, haddinden daha fazla par-

layan gözleri, evlerin planlarını çizen güçlü ama yine de narin elleri. Santonix o sırada bir evin planlarını hazırlıyordu. Olağanüstü güzel, insanın gururla sahip olabileceği bir evin...

Bir eve, çok güzel olan, ama hiçbir zaman yaptıramayacağımı bildiğim bir binaya karşı duyduğum özlem, Santonix'le ahbaplığım sırasında çiçeklendi.

Bu onunla paylaştığımız bir rüyaydı. Santonix o kadar yaşayabildiği takdirde bana istediğim evi yapacaktı...

Hayalimdeki bu evde sevdiğim kızla oturacak, çocukların o gülünç masallarında olduğu gibi, onunla ölünceye kadar mutlu bir hayat sürecektik. Bunların hepsi de hayal, hepsi de saçma şeylerdi ama içimde o özlem fırtınasının kopmasına neden oldu. Üstelik istediğim, özlemini çektiğim ve hiçbir zaman elde edemeyeceğim bir şeydi.

Ya da... eğer bu bir aşk hikâyesiyse, ki öyle olduğuna yemin ederim, neden Ellie'yi ilk kez Çingene Gergisinde, koyu renkli gümüş selvilerin arasında gördüğüm anı anlatarak başlamıyorum?

Çingene Çergisi... Evet, belki de oradan güneşi kara bir bulut örttüğü için titreyerek satış ilanının önünden döndüğüm andan, ileride sıkıntılı bir tavırla mazıları budayan yerlilerden birine kayıtsız bir tavırla sorduğum o sorudan başlamam daha iyi olur.

«Bu Kuleler denilen ev nasıl bir şey?»

Bana yan yan bakan yaşlı adamın acayip yüzünü hâlâ görür gibiyim. «Bizler oradan buradan bu adla söz etmeyiz. Ne biçim ad bu?» Dudak büktü. «Yıllardan beri orada oturan ya da Kuleler diyen kimse yok...» Tekrar dudak büktü.

«Peki siz hangi adı kullanıyorsunuz?» diye sordum.

Köylülerin her zaman yaptıkları gibi gözlerini benden kaçırarak, yüzüme bakmamaya çalıştı. Nedense bu adamlar, sanki sizin farketmediğiniz bir şeyi seyrediyorlarmış gibi bir tavırla omzunuzun üzerinden ileriye doğru bakarlar.

Buruşuk yüzlü köylü sonunda, «Oranın halk arasındaki adı, 'Çingene Çergisi'dir.»

diye mırıldandı. «Neden?»

«O yerle ilgili bir hikâye var. Doğrusu bunu ben de pek iyi bilmiyorum. Biri başka bir şey söylüyor, bir diğeri daha başka bir şey... Orada hep kaza olur.»

«Araba kazaları mı?» .

'

«Her türlü kaza. Tabii son zamanlarda araba kazaları.«Çünkü orada çok keskin bir dönemeç var.»

«Belediye 'Tehlike' işareti koydu ama bunun da bir yararı olmadı. Kazalar hâlâ birbirini kovalıyor.» «Oranın çingenelerle ne ilgisi var?» Yine gözlerini benden kaçırarak usulca konuştu. «Etrafta bazı hikâyeler dolaşıyor. Bir zamanlar çingenelerin orada çergi kurduklarından söz ediliyor. Sonra obayı o arsadan uzaklaştı-rınca, çingeneler lanet okumuşlar.» Bir kahkaha attım.

Adam başını salladı. «Sen gül bakalım. Bazı yerler gerçekten lânetlidir. Senin gibi ukalâ kentliler oraları bilmezler. Ama ben lânetli yerler olduğunu biliyorum. Çingene Çergisi de onlardan biri. Taşocağından ev yapmak için taş

çıkarmaya çalışanlar öldüler. İhtiyar Gordie bir gece aşağı yuvarlanarak boynunu kırdı.»

«Herhalde sarhoştu,» dedim.

«Olabilir. İçkiden hoşlanırdı. Ama birçok sarhoş gece yarir sı yuvarlanır da hiçbirine bir şey olmaz. Gelgelelim Gordie'nin boynu kırıldı.» Eliyle çamlı tepeciği işaret etti. «Orada... Çingene Çergisinde...»

Evet, galiba hikâye böyle başladı. Tabii o sırada bu sözlere pek aldırmadım.

Sadece sonradan bu konuşmayı hatırladım. İşte o kadar ...Galiba bunu biraz da gözümde büyüttüm. Doğru dürüst düşünebildiğim zaman bana öyle geliyor.

Bilmiyorum, ihtiyar adama daha sonra mı, yoksa önce mi oralarda çingeneler olup olmadığını sordum.

__,g.

«Artık hiçbir yerde fazla çingene yok. Polis onları hemen kovalıyor.»

«Neden hiç kimse çingenelerden hoşlanmaz?» diye sordum. Adam hoşnutsuzca bir tavırla başını salladı. «Hepsi hırsızdır da ondan...» Sonra başını eğerek bana daha dikkatle baktı. «Sende de çingene kanı mı var?»

«Bilmem...» Doğrusu gerçekten biraz çingenelere benzerim. Belki de «Çingene Çergisi» adı bu yüzden ilgimi çekti. Bui konuşma çok hoşuma gitmişti. Adama bakarak gülümserken, belki de bende biraz çingene kanı vardır, diye düşündüm.

Çingene Çergisi... Köyden çıkan ve kopkoyu renkli ağaçların arasından kıvrılarak ilerleyen yolda ağır ağır yürüdüm ve tepeye eriştim. Buradan deniz ve gemiler gözüküyordu. Manzara şahaneydi. İnsanın zaman zaman yaptığı gibi, Çingene Çergisi benim olsaydı, diye düşündüm. Tabii gülünç bir şeydi bu. Tekrar köylünün yanından geçerken, bana seslendi.

«Eğer çingene görmek istiyorsan, burada Bayan Lee var. Binbaşı ona oturması için bir kulübe verdi.» «Binbaşı kim?» diye sordum.

Hayretle yüzüme baktı. Binbaşı Phillpot'un âdeta köyün» tanrısı sayıldığını anladım. Bayan Lee galiba onun eski hizmet-çilerindendi ve adam da ona bakıyordu. Phillpot ailesinin bütün ömürlerini bu köyde geçirdikleri ve orayı yönettikleri belliydi.

Yaşlı köylüden izin isteyerek yanından ayrılırken, «Sokağın sonundaki kulübe onun,» dedi. «Belki Bayan Lee şimdi bahçe* dedir. Evine kimseyi sokmaz. Çingene kanından olanlar böyledir.»

İslık çalarak yoldun ilerledim, bir yandan da Çingene Çer-gisjni düşünüyordum.

Köylünün söylediklerini hemen hemen unutmuştum. Birdenbire bir çitin arkasında uzun boylu, siyah saçlı bir kadının bana baktığını farkettim.

Bayan Lee olacoktr bu. Hemen durdum ve onunla konuşmaya çalıştım.

«Bana Çingene Çergisi hakkında bilgi verebileceğinizi söylediler.»

— 10 —

Karmakarışık siyah saçlarının arasından bana bakarak, «Sakın o yerle ilgilenme, delikanlı,» diye cevap verdi. «Orayı unut. Yakışıklı bir gençsin. Çingene Çergisinden kimseye hayır gelmedi. Geleceği de yok.»

«Oranın satışa çıkarıldığını duydum,» dedim.

«Öyle... Ama orayı satın alan aptallık etmiş olur.»

«Böyle biri var mı ki?»

«Bir inşaat şirketi araziyi satın almak niyetinde. Daha doğrusu böyle birkaç şirket. Orayı çok ucuza satacaklar. Bak görürsün.»

«İnşaat şirketinin orayı ucuza aldığını varsayalım. Araziyi ne yapacaklar?»

Kadın kendi kendine güldü. Çirkin, kin dolu bir gülüştü bu. «Tabii eski harap evi yıkacak, yerine yenilerini yapacaklar. Yirmi, otuz ev... Bir sürü lânetli bina.»

Onun son cümlesine aldırmadım. Dayanamayarak, «Yazık olur,» dedim. «Çok yazık olur.»

«Ah, hiç endişelenme. Orası hiçbirine mutluluk getirmeyecek. Ne araziyi satın alanlara, ne binaları yapanlara... Bir işçi merdivenden çıkarken ayağı kayacak.

Kum dolu kamyon köşeye çarpacak. Damdan düşen bir kiremit, aşağıdan geçen birinin başına düşecek. Ağaçlar da! Onlar da belki birdenbire çıkan bir fırtınada devrilecekler. Çingene Çergisi hiçbirinin işine yaramayacak. Orayı boş

bırakmaları daha iyi olur. Göreceksin!» Başını sallayarak kendi kendisine tekrarladı. «Göreceksin! Çingene Çergisine burnunu sokanların talihleri

döner.

Orası kimseye uğurlu geimez.»

Bir kahkaha attım. Bayan Lee sert bir sesle, «Gülme delikanlı,» dedi. «Bana pek yakında boş yere gülecekmişsin gibi geliyor. Orası uğursuzdur. Hem ev, hem de arazi.»

«Evde ne olmuş?» diye sordum. «Neden orası uzun zamandan beri boş? Oranın harap bir hale gelmesine neden göz yummuşlar?»

«Orada son oturanlar öldüler. Hepsi de öfdü.»

11 —

«Bundan söz etmemek daha doğru olur. Ondan sonra hiç kimse o evde oturmayı istemedi. Binanın küflenip eskimesine gözyumdular. Orayı unuttular artık.

Böylesi daha iyi.»

Israr ettim. «Ama bana hikâyeyi anlatabilirsin, değil mi? Sen olayı biliyorsun sanırım...>

«Ben Çingene Çergisi hakkında dedikodu yapmam.» Sonra da dilencilere özgü şekilde, inlermis gibi konuşmaya başladı. «Artık senin falına bakacağım, yakışıklı delikanlım. Avucumu gümüşle doldur da falına bakayım. Senin pek yakında ilerleyip yükseleceğin belli.»

«Ben öyle fal gibi saçmalara inanmam,» diye cevap verdim. «Gümüş param da yok.

Daha doğrusu sana gümüş para vermem imkânsız.»

Bana sokularak yine inler gibi yalvardı. «Altı peni ver. Altı peniye falına bakarım. Bu da para mı? Altı peniye falına bakacağım, çünkü tatlı dilli, hoşa giden, yakışıklı bir gençsin. Senin hayatta çok ilerleyeceğini sanıyorum.»

Cebimden altı peni çıkardım. Fala inandığımdan değil, bu hilekâr kadının ne olduğunu anlamama rağmen, kendisinden hoşlanmaya başladığım için. Bayan Lee parayı kaptı. «0 halde bana elini ver. İki elini birden.» Buruşuk, kuru, pençe gibi parmaklarıyla ellerimi tuttu. Avuçlarıma baktı. Bir iki dakika hiç konuşmadan öylece durdu. Sonra da ellerimi itmek istermiş gibi bir hareket yaparak bileklerimi bıraktı. Bir adım gerileyerek sert bir sesle, «Eğer canını düşünüyorsan, hemen şimdi Çingene Çergisinden ayrılır, bir daha da buraya gelmezsin! Sana verebileceğimi en doğru öğüt bu! Bir daha geri gelme!»

«Neden? Niçin geri gelmeyeyim?»

«Çünkü geri döndüğün takdirde ıstırap, kaytp ve belki de tehlikeyle karşılaşacaksın. Seni dert... karo dert bekliyor. Burayı gördüğünü bile unut...

Seni uyarıyorum...» «Aman sen de...» Kadın dönmüş, kulübesine doğru gidiyordu.

İçeri girdi ve

kapıyı da vurarak kapattı. Benim batıl inançlarım yoktur. Şansa inanırım tabii.

Zaten inanmayan var mıdır? Ama lânetli ev hikâyelerine inanacak tipte bir insan değilim. Buna rağmen o gün, o esrarlı çingene kadınının ovucumda bir şeyler gördüğüne ina^-nır gibi oldum ve biraz da endişelendim. Açık avuçlarıma dikkatle baktım. Bir insan karşısındakinin ovucundan geleceği anlayabilir mi? Falcılık saçmasapan bir şey. Budala inançların yüzünden senden para çekmek için uydurulmuş bir oyun. Başımı kaldırarak göğe baktım. Güneş bulutların arkasında kaybolmuş, gün âdeta değişmişti. Sanki etrafa garip bir gölge basmıştı. Herhalde fırtına yaklaşıyor diye düşündüm. Rüzgâr sertleşmeye başlamıştı. Ağaçlardaki yaprakların altları gözüküyordu

artık. Keyfimi kaçırmamak için ıslık çalarak köyün ortasından geçen yoldan ilerledim.

O arada «Kuleler»in açık artırmayla satılacağını bildiren ilana tekrar baktım.

Hatta tarihini bile ezberledim. O zamana kadar hiç mülk satışında bulunmamıştım.

Buna gelmeliyim diye düşündüm. Kuleleri kimin aldığını görmek isterim. Daha doğrusu Çingene Çergisinin yeni sahibinin kim olduğunu öğrenmeliyim.

Evet, bence hikâye o zaman başladı... O sırada aklıma tuhaf bir şey de geldi.

Buraya gelir, kendi kendime de Çingene Çergisi için artırmaya gireceğimi düşünebilirim. İnşaat şirketlerine karşı fiyatı arttırırım. Onlar da araziyi ucuz alamayacaklarını anlayınca artırmaya katılmaktan vazgeçerler. Burayı ben alır ve Rudolph Santonix'e giderek, «Bana bir ev yap,» derim. «İstediğim gibi bir yer aldım...» Ondan sonra da bir kız... harika bir kız bulurum. Ve o evde onunla ölünceye kadar mutlu oluruz.

Sık sık böyle hayal kurardım. Tabii hiçbiri gerçekleşmezdi, ama böylece bir hayli eğlenirdim. O sırada da böyle düşünüyordum. Eğlenmek Tanrım, eğlenmek ha?

Eğer ileriyi görebilseydim...

2.

O gün bir rastlantı sonucu Çingene Çergisinin yakınına gelmiştim. Kiralık bir araba kullanıyordum. Londra'lı bir karı kocayı bir açık artırmaya getirmiştim.

Ama bir evin değil de içindekilerin satışına. Köyün dışında koskocaman ve pek biçimsiz bir evdi. Konuşmalarından «papier rnache» koleksiyonuna meraklı oldukları anlaşılan yaşlı çifti oraya bırakmıştım. Papier mache' nin ne olduğunu bilmiyordum. Ama bu sözcüğü ezberledim. Daha sonra sözlüğe bakarak ne olduğunu anlamaya çalışacaktım. Böyle şeyleri öğrenmek her zaman hoşuma giderdi. O sırada yirmi iki yaşındaydım. Bu yolla birçok şey öğrenmiştim. Arabaları iyi tanırdım.

Dikkatli bir şoför ve iyi bir tamirciydim. Bir ara İrlanda'da atlarla ilgili bir işe girmiştim. Ama az .katsın esrar kaçakçılarının arasına düşüyordum.

Neyse

ki, durumu zamanında anlayıp yakamı kurtardım. Araba kiralayan kibar bir şirkette şoför olarak çalışmak hiç de fena bir iş değildi. Üstelik insana bol bahşiş de veriyorlardı. İş yorucu değildi ama zaman zaman canım sıkılıyordu doğrusu.

Bir keresinde de yazın meyva toplama işine girdim. Para fazla değildi ama bir hayli eğlendim. Açıkçası bu yaşa kadar birçok iş denedim. Üçüncü sınıf bir otelde garsonluk, plajda cankurtaranlık yaptım, kapı kapı dolaşarak ansiklopedi ve elektrikli süpürge sattım. Bir ara da ünlü bir bahçede çalıştım ve çiçekler hakkında biraz bir şey öğrendim.

Gelgeleiim hiçbir zaman bir işe bağlanıp kalamadım. Hoş böyle yapmam için de bir neden yoktu ya. Çünkü her yaptığım iş ilgimi çekiyordu. Bazı işler diğerlerinden ağırdı tabii. Ama buna da aldırmıyordum. Aslında tembel bir genç sayılmazdım.

Herhalde içi içine sığmayan bir insandım. Her yere gitmek, her şeyi görmek istiyordum. Ve daha da önemlisi, bir şeyi bulmak

istiyordum. Tamam, asıl sorun buydu işte. Ben bir şeyi bulmak istiyordum.

Okuldan beri hep bunu bulmaya çalışıyordum. Ama aradığımın ne olduğunu da bilmiyordum. Belki de bir kızdı bu... Kızlardan hoşlanıyordum. Ne var ki, ö

zamana kadar rastladıkla^ larım benim için hiç de önemli olmamışlardı. Onlarla hoşça vakit geçiriyor, sonra yeni hevesle bir başkasını buluyordum. Tıpkı iş

konusunda olduğu gibi.

Bazıları bu yaşama tarzımı hiç beğenmiyorlardı. Tabii onlara sorarsanız, hepsi de benim iyiliğimi istiyorlardı. Ama işin kötüsü, onlar benim nasıl bir insan olduğumu anlayamıyorlardı. İyi bir kızla nişanlanmamı, para biriktirmemi, onunla evlenerek sürekli aynı işde çalışmamı istiyorlardı. Her gün aynı iş, her gün aynı şeyler.. İşte bu bana göre değildi. Herhalde bu yaşayış tarzından çok daha iyileri de vardı. Ben de onu bulmaya çalışıyordum...

3.

Aslında yazı yazmasını bilmem. Yani bir yazar gibi olayları filan ustalıkla anlatamam. Yalnız burada Çingene "Çergisinin üzerimde ne büyük bir etki yaptığını açıklamaya çalışıyorum. Tıpkı mimar Rudolph Santonix'in beni çok etkilediği gibi...

Şu ana kadar Santonix'ten fazla söz etmedim. O mimardı. Tabii bunu şimdiye kadar siz de anladınız. Aslında ben mimarlıktan anlamam. Santonix'le de dolaşmalarım sırasında karşılaştım. O sırada şoförlük yapıyor, zenginleri şuraya buraya taşıyordum. Birkaç kez İngiltere'den Avrupa'ya götürdüm. İki defa Almanya, iki kere Fransa ve bir kez de Portekiz'e gittim böylece. Biraz Almanca ve Fransızca bilirim. Patronlarım genellikle çok zengin ama sağlıkları da aynı derecede bozuk, yaşlı kimselerdi..

Böyle insanlara şoförlük yapa yapa yavaş yavaş paranın pek de önemli olmadığını anlamaya başlarsınız. Yok kalp sekteleri, durmadan avuçla hap yutmak, otellerdeki yemekler ya da servis yüzünden öfkelenmek. Tanıdığım zenginlerin çoğu oldukça mutsuz insanlardı. Üstelik dertleri de çoktu. Vergiler, yatırımlar.

Seks hayatları da öyle imrenilecek gibi değildi. [Bazılarının uzun bacaklı, sarışın, seks bakımından fazla ateşli karıları vardı. Tabii bunlar adamları aldatıp duruyorlardı. Ki-misiyse son derecede çirkin, durmadan şikâyet edip kocalarını azarlayan biçimsiz kadınlarla evliydi.

Benim fazla param yoktu tabii, ama sıkıntıya katlanıyordum. Çünkü hayat gerçekten eğlenceliydi. Anlayacağınız eğlenip duruyordum ben de. Ama bu arada birini ya da bir şeyi arıyor, onu istiyordum... Neyse, hikâyeme devam edeyim.

Patronlarımdan biri yaşlı bir adamcağızdı. Onu sık sık arabayla Riviera'ya götürürdüm. Orada bir ev yaptırıyor ve inşaatın nasıl gittiğini anlamaya çalışıyordu. Mimarı da Santonix'di. San-toni:x çok hastaydı. Bunu ilk

bakışta ben bile anladım. Genç, sarışın, çok zayıf, acayip, çarpık suratlı bir adamdı.

Aklına esti mi, müşterilerine söylemediğini bırakmaz, onları istediğini yapmaya zorlardı.

Sözünü ettiğim patronum da bir gün Santonix'e fena halde öfkelendi. Doğrusu onun oracıkta kalp sektesinden öiü-vereceğinden bile korktum.

Bizim Bay Constantine, «Dediklerimi yapmamışsınız,» diye bağırdı. «Üstelik fazla para harcamışsınız. Haddinden fazla. Oysa sizinle anlaşmamız böyle değildi. Bu ev düşündüğümden daha pahalıya

çıkacak.»

Santonix, «Çok haklısınız,» dedi. «Ama bu paranın harcanması gerekiyor.»

«Hayır, efendim! Harcanması gerekmiyor. Harcanmayacak! Çizdiğim sınırın dışına

çıkmayacaksınız. Anlıyor musunuz?» Santonix omzunu silkti. «O zaman ev de

istediğiniz gibi olmaz. Ben sizin ne istediğinizi biliyorum. Yapacağım ev tam

istediğiniz gibi olacak. Ben bundan emrnim. Siz de öyle. Şimdi bana kalkmış

paradan söz ediyorsunuz. Bu orta tabakaya özgü cimrilikleriniz beni ilgilendirmez. Şaheser sayılacak bir bina istiyorsunuz. Böyle de olacak. Siz evi arkadaşlarınıza göstererek övüneceksiniz. Onlar da sizi kıskanacaklar. Ben her isteyene ev yapmam. Bunu siz de .biliyorsunuz. Bunun parayla ilgisi yok. Bu ev başkalarmınkine hiç benzemeyecek!»

«Korkunç bir.şey olacak

bu!

Korkunç!»

«Ne münasebet. Sizin derdiniz nedir biliyor musunuz? Ne istediğinizden haberiniz yok. Ama ben nasıl bir ev yaptırmayı arzu ettiğinizi biliyorum. Böyle şeyleri hemen sezerim. Siz kaliteli şeylere düşkünsünüz. Onun için de size kaliteli bir ev yapacağım.»

Santonix hep böyîe şeyler söyler, ben de bir köşeye çekilerek onu dinlerdim.

Hatta ben bile, denize bakan bu yamaçta, çam ağaçlarının arasına yaptığı evin www.netevin.com

diğerlerine hiç benzemediğini sezerdim. Acayip, görülmemiş, insanı âdeta heyecanlandıran bir yapıydı bu.

Santonix bazen izinli olduğum zamanlar benimle de konuşurdu.

«Ben sadece istediğim kimselere ev yaparım.»

«Yani zenginlere mi?»

«Zengin olmaları gerek, yoksa evlerin parasını veremezler. Ama beni ilgilendiren bu işten kazanacağım para değildir. Müşterilerimin zengin olmalarını isterim, çünkü ben bol para harcanan evler yapmaktan hoşlanırım. Anlayacağın, yalnız ev yeterli1 değildir. Bir de bunun etraffndaki arazi vardır. Bu da aynı derecede önemlidir. Tıpkı bir zümrütün ya da yakutun mon-türünün de önemli olması gibi.

Onun için arsayı dikkatle se* çerim. Ama burası da ancak evin, ortasında bir mücevher gibi gururla oturduğu zaman değer kazanır.»

Bana

bakarak güldü.

«Anlamadın değil mi?»

Ağır ağır, «Galiba...» dedim. «Ama bir bakıma da... anladığımı sanıyorum.»

'

«Olabilir...»

Beni merakia süzdü.

Daha sonra Riviera'ya tekrar gittik. O sırada ev de bitmek üzereydi. Onu tarif edemeyeceğim, çünkü bunu doğru dürüst yapamayacağımı biliyorum. Yalnız o zamana kadar görülmemiş, olağanüstü güzellikte bir yapıydı bu. Bunu ben bile farkettim. Bu, insanın iftihar edeceği, gururla seyredeceği, arkadaşlarına göstereceği, kendisine uygun bir eşle mutlu bir hayat süreceği bir evdi.

Bir gün Santonix bana birdenbire, «Biliyor musun, saha da bir ev yapabilirim,»

dedi. «Senin nasıl bir ev istediğini hemen sezerim.»

Başımı sallayarak içtenlikle cevap verdim. «Ama ben nasıl bir ev istediğimi bilmiyorum.»

«Belki. Ama benim bunu sezmem yeter.» Sonra ekledi. «Ne yazık ki, paran

yok.»

«Hiçbir zaman da olmayacak,» dedim.

Santonix başını salladı. «Böyle söyleme. Fakir doğdun diye ömrünün sonuna kadar yoksul kalman gerekmez ki. Para çok acayiptir. İstediği insana gider.»

İçimi çektim. «Ama ben yeteri kadar zeki değilim.»

«Hayır. Sen sadece yeteri kadar hırslı değilsin. Daha doğrusu içinde hırs var ama henüz uyanmamış.»

«Neyse...» diye mırıldandım. «İleride hırsım uyanır ve bol para kazanırsam, sana gelir ve, 'Bana bir ev yap,' elerim.»

Santonix o zaman içini çekti. «Bekleyemem... Hayır... Beklemem imkânsız. Artık pek az zaman-ım kaldı. Ancak bir ya da iki ev daha yapabilirim Daha fazla değil.

İnsan genç ölmek istemiyor... Ama bazen kaçınılmaz oluyor... Belki de bu hiç önemli değil.»

«O halde hırsımın çabucak uyanması gerekiyor.»

Santonix, «Hayır,» diye cevap verdi. «Sağlıklısın, eğleniyorsun. Hayat tarzını değiştirme.»

Güldüm. «Bunu istesem de yapamam.»; O sırada bunun doğru olduğunu sanıyordum. Hayat tarzım __18 —

hoşuma gidiyordu. Eğleniyordum. O zamana kadar hiç hasta olmamıştım. Şoförlüğüm sırasında fazla çalıştıkları için kalp hastalığına tutulan, midelerinde ülser olan bir sürü zenginle karşılaşmıştım.

Fazla çalışmaya

hiç

niyetim

yoktu.

Ama Santonix'i sık sık düşünüyordum. Karşılaştığım kimselerin içinde en çok o ilgimi çekmişti. Bence hayatın en garip taraflarından biri, insanın hatırladığı şeylerdir. Galiba insan hatırlayacağı şeyleri de özellikle seçer. Eğer öyleyse benim seçtiklerim de, Santonix'Ie yaptığı evler, «Kuleler» adıyla tanınan harap ev ve Çingene Gergisi hakkındaki dedikodular...

Evet, Santonix'i, onun yaptığı ve yapabileceği evleri sık sık düşünüyordum. O

arada yine garip bir biçimde beni bekleyen ya da bana verilecek olan bir şeyi istiyor, arıyordum. Galiba aslında bir kızı arıyordum ben. Bana uygun bir kızı.

O sıralarda aşk denilen şeyden haberim yoktu. Seks konusunu iyi biliyordum.

Zaten bizim kuşak bundan başka bir şey bilmiyordu. Sanırım seksten fazla söz ediyor, yalnız onunla ilgili konuşmaları dinliyor ve çok da ciddiye alıyorduk.

Ne benim, ne de arkadaşlarımın gerçekten âşık olduğumuz zaman başımıza neler geleceğinden haberi vardı. Genç ve hayat doluyduk. Karşılaştığımız kızların www.netevin.com

vücutlarına, bacaklarına bakıyor, gözlerindeki anlamı kavramaya çalışıyorduk.

«Yüz verecek mi, vermeyecek mi? Peşinden gidersem boş yere vakit kaybetmiş olur muyum?» Elde ettiğimiz kızların sayısı çoğaldıkça övünmelerimiz de artıyordu tabii.

Aşkın ne olduğunu bilmiyordum. Herhalde insan er geç ve birdenbire âşık oluyor.

Yani sandığınız gibi, «İşte aradığım bu kız olabilir,» demiyorsunuz. «Bu kız benim olacak...» Daha doğrusu ben öyle hissetmedim. Aşka birdenbire tutulacağım aklımdan bile geçmiyordu. Hele, işte ben bu kıza aitim... Ben onunum. Her zaman, tümüyle onun olaoağım, diye düşüneceğimi hiç tahmin etmiyordum. Hayır, aşkın böyle olduğundan hiç haberim yoktu. Eski komedi sanatçılarından birinin bir nüktesi vardır. «Bir kere âşık oldum. Eğer başıma bir daha böyle

bir şeyin gelmekte olduğunu sezersem, başka bir ülkeye göçerim...»

Benim için de aynı. Eğer bütün bunların ne anlama geleceğini bilseydim, ben de başka bir ülkeye kaçardım. Yani akıllı bir insan olsaydım, demek istiyorum.

4.

Açık artırmaya gitme niyetimi unutmamıştım.

Satışa daha üç hafta vardı. Avrupa'ya iki defa daha gittim. Bir keresinde Fransa'ya, bir keresinde de Almanya'ya. Hamburg'dayken, işler ters gitmeye başladı. Bir kere, şoförlüklerini yaptığım adamla karısından nefret ediyordum.

En hoşlanmadığım şeylerin canlı örneğiydi onlar. Kaba, düşüncesiz, çirkin insanlardı. Sanırım onların yüzünden bu dalkavukluğa daha fazla dayanamayacağımı anladım. Ama yine de dikkatli davrandım tabii. Onlara artık bir gün bile dayanamayacağımı bildiğim halde bunu kendilerine açıkça söylemedim. Ne de olsa çalıştığım şirketle aramın açılmasını istemiyordum. Onun yerine kaldıkları otele telefon ederek, «'Birdenbire hastalandım,» dedim. Londra'daki şirkete de yine aynı şekilde bir telgraf çektim. «Beni karantinaya almaları ihtimali var. Yerime bir şoför yollamanız iyi olur,» diye eklemeyi de unutmadım. Artık kimse beni kabahatli bulamazdı. Şirket için çok önemli olmadığımdan, işi araştırmaya kalkmayacak, onlara mektup yazamayacak kadar ateşim olduğunu düşüneceklerdi.

Daha sonra Londra'ya giderek onlara şiddetli hastalığım hakkında bir hikâye anlatabilirdim. Ama böyle bir şey yapmaya niyetim yoktu. Söylediğim gibi şoförlükten bıkmıştım artık.

Bu isyamm hayatımın en önemli dönüm noktalarından biri oldu. Bu yüzden ve diğer başka nedenlerle satış günü açık artırma salonuna gidebildim.

İlk Harun üzerine çaprazlamasına ince bir kâğıt yapıştırılmıştı. Üzerinde, «Daha önce özel bir anlaşmayla satılmadığı takdirde,» yazılıydı. Ama ilanı indirmemiş

olmalarından, Çingene Gergisinin hâlâ satılmamış olduğu anlaşılıyordu. O kadar heyecanlandım ki, kendimden geçtim âdeta.

Daha önce de söylediğim gibi, o zamana kadar açık artırmada hiç bulunmamıştım.

Bunun heyecanlı bir şey olduğunu sanıyordum ama yanılmışım. Hiç de heyecanlı olmadı bu. Tersine... Ömrümde bundan sıkıntılı bir şey daha görmedim. Artırma kasvetli bir hava içinde oldu. Zaten salonda da altı, yedi kişi vardı. Memur da diğer eşya satışlarında gördüklerime hiç benzemiyordu. O adamlar çok neşelidirler, nükteler yaparlar ve zaman zaman da olanca sesleriyle bağırırlar.

Oysa bu memur ölü bir sesle konuşuyordu. «Kuleler»i övdükten sonra arsanın genişliği hakkında bilgi verdi. Ondan sonra da isteksiz bir tavırla satışa başladı. Biri 5.000 sterlin verdi. Artırma memuru komik olmayan bir nükte duymuş

bir adam tavrıyla yorgun yorgun gülümsedi. Sonra bir iki lâf söyledi. Birkaç kişi teklifte bulundu. Etraftakilerin çoğu köylü tipliydi. Biri çiftçiye benziyordu. Diğerinin inşaat şirketinden, köşede duran iki adamın da avukat olduklarını tahmin ettim. Biraz ilerideyse Londra'dan geldiği anlaşılan ciddi tavırlı, şık bir adam vardı. Bilmiyorum, o artırmaya katıldı mı? Her neyse sonunda memur, tekliflerin biçilen değeri bulmadığını açıkladı.

Dışarı çıkarken, yanıma düşen köylü tipli adamlardan birine, «Artırma pek sıkıntılı oldu,»

dedim.

«Her zamanki gibi,» diye cevap verdi. «Böyle satışlara sık sık geliyor musunuz?»

«Hayır,» diye cevap verdim. «Katıldığım ilk açık artırma bu.»

«Merakınız yüzünden geldiniz, değil mi? Sizin teklifte bulunduğunuzu görmedim.»

«Öyle bir niyetim yoktu. Sadece satışın nasıl gideceğini merak etmiştim.»

«Çoğunlukla satışlar böyledir. Onlar sadece araziyle kimin ilgilendiğini anlamaya çalışıyorlar.» Merakla adama baktım.

Köylü, «Bu işin içinde üç kişi var sanırım,» dedi. «Biri Helm-minsterTı bir müteahhit. Diğeri Liverpool'da bir şirket adına satışa katılan bir adam. Bir de Londra'dan esrarlı tavırlı bir adam. Onun avukat olduğunu sanıyorum. Tabii daha başkaı alıcılar da olabilir. Ama araziyle en çok bu üçü ilgileniyor. Orayı ucuza satacaklar. Herkes

öyle

söylüyor.»

«Ortada dolaşan söylentiler yüzünden mi?» diye sordum. «A, -demek Çingene Gergisinden söz edildiğini duydunuz? Ama aslında bu

yerlilerin uydurması.

Belediye o yolu yıllar önce değiştirmeliydi. Orası bir ölüm tuzağı.»

«Ama Kulelerin adı yine de kötüye çıkmış, değil mi?» «Bu sadece batıl

inanç... Her neyse...

Artık satış özel olarak yapılacak sanırım.

Gidip

tekliflerini bildirecekler. Banaı kalırsa araziyi Liverpool'd'aki şirket alacak.

Diğer müteahhitin fazla para vereceğini sanmıyorum1. O arsaları ucuza kapatmaktan hoşlanır. Son zamanlarda satılığa çıkarılan büyük arsa çok. Ne de olsa böyle şeyleri herkes ıkolay kolay satın atamaz. Eski bina yıkılacak, yerine yenisi yapılacak...

Kolay değil

bu.» «Evet,» diye mırıldandım. «Son zamanlarda böyle işler yapanlar pek yok.»

«Tabii. Çok güç bu. Ayrıca vergi sorunu var. Sonra doğru dürüst hizmetçi ve uşak bulunmuyor. İşte bu yüzden çok kişi kentte modern bir apartmanın on altıncı katındaki lüks bir daireye binlerce sterlin veriyorlar. Büyük malikâneleri de satışa çıkarıyorlar. Ama bunların alıcısı pek yok.»

«Ama bunların yerine modern bir ev yapılabilir. Böyle bir evin işi de az olur.»

«Evet, yaptırabilir. Ama bu da pahalıya çıkar. Ayrıca artık kimse tenha bir yerde oturmak istemiyor.»

«Bazıları isteyebilir,» dedim.

Güldü. Birbirimizden ayrıldık. Yürümeye başladım. Kaşla-

rımı çatmış, derin derin düşünüyordum. Nereye gittiğimin farkında değildim.

Böylece ağaçların arasından kıvrıla bükül© uzanan yoldan ilerledim ve EHie'yf ilk gördüğüm yere geldim.

Daha önce de söylediğim gibi yüksek gümüş selvilerin arasında duruyordu. Sanki bir saniye önce orada değildi dö, birdenbire ağacın gövdesinden ortaya çıkıvermlşti. Ellie'nin arkasında koyu yeşil tüvit bir tayyör vardı. Saçları sonbahar yaprakları gibi tatlı bir kahverengiydi. Gerçekten hayale benzer bir havası vardı. Onu görünce durakladım. Ellie, dudakları hayretle hafifçe aralık, bana bakıyordu. Herhalde benim de şaşırmış gibi bir halim vardı. Ona bir şey söylemek istiyor, ama bunun ne olduğunu bilmiyordum.

«Sonunda özür dilerim,» diye mırıldandım. «Si-sizi korkutmak istemedim. Burada

birinin

olduğundan haberim

yoktu.»

«Rica ederim,» dedi. Sesi çok tatlı ve yumuşaktı. Hemen hemen küçük bir kızmkini andırıyordu ama yine de tam anlamıyla değil. «Zararı yok. Yani... ben de buraya birinin geleceğini sanmıyordum.» Etrafına bakınarak ekledi. «Çok ıssız bir yer burası.» Hafifçe titredi.

O akşam üzeri oldukça serin bir rüzgâr esiyordu. Ama belki de Ellie'nin titremesinin nedeni rüzgâr değildi. Bilmiyorum... Ona doğru bir iki adım attım.

«Burası insanı biraz korkutuyor, değil mi?» dedim. «Yani... şu harap ev...»

Ellie düşünceli bir tavırla cevap verdi. «Kuleler... Evin adı bu değil mi? Ama binada hiç kule yok.»

«Herhalde eve bu adı lâf olsun diye koydular. Herhalde insanlar evlerinin görkemli olduğunun sanılması için böyle, 'Kuleler' gibi adlar seçerler...»

Ellie hafifçe güldü. «Bu adı seçmelerinin nedeni bu alsa gerek. Bugün açık artırmayla satışa çıkarılan yer burası mı? Biliyor musunuz?»

«Evet,» diye cevap verdim. «Ben de artırmadan geliyorum.»

«Ya...» Eilie'nin yine şaşırmış gibi bir haii vardı. «Burası... burası sizi ilgilendiriyor mu?»

Güldüm. «Benim koskocaman bir arazinin ortasına yapılmış harap bir evi olmam imkânsız. Ben milyoner değilim.»

Ellie sordu, «Burasi satıldı mı?»

«Hayır. Konulan fiyata erişilmedi.»

«Ya, anlıyorum...» Rahatlamış gibiydi.

Sordum. «Herhalde siz de burayı almayı düşünmüyordunuz?»

«Hayır, hayır,» dedi. «Ne münasebet.»

Nedense biraz te-

laşlanmıştı.

Bir an duraksadım. Sonra da dayanamayarak dilimin ucuna kadar gelen sözleri söyledim. «Ben hayal kuruyorum. Param yok, onun için burayı almam imkânsız. Ama burası beni ilgilendiriyor. Kuleleri almak isterdim. Çok isterdim. Şimdi is-ferseni? bana gülebilirsiniz ama bu konuda çok ciddiyim.» «Ama ev çok harap değil mi?»

Başımı salladım. «Tabii harap. Ama onu şimdiki haliyle istediğimi söylemedim. Bu binayı yıkıp taşlarını uzaklara attırmak istiyorum. Çirkin bir ev bu. Herhalde hüzünlü de bir yermiş. Oysa bu arazi ne çirkin, ne de hüzünlü. Tersine çok güzel. Şuraya bakın. Şöyle gelin ve ağaçların arasından bîr göz atın. Şu manzarayı görüyor musunuz? Tepelere ve fundalıklara doğru... Görüyor musunuz?

Burası açıldığı takdirde... Şimdi de şu tarafa gelin...»

Kolundan tutarak onu diğer tarafa götürdüm1. Belki normal davranmıyordum, ama o bunun farkında değil gibiydi. Zaten ben de onu bir erkeğin bir kızı tuttuğu gibi tutmuyordum. Bütün dileğim Ellie'ye manzarayı göstermekti.

«Bakın!» diye bağırdım. «Burası da denize doğru iniyor. İleride kayalar yükseliyor. Aramızda bir kasaba var ama bunu buradan görmek mümkün değil. Çünkü çevresini tepecikler sarmış. Buranın üçüncü bir manzarası daha var. Oradan da sisli, ağaçlıklı bir vadi gözüküyor.

Şimdi anlıyor musunuz?

Bazı

ağaçlan kestiğiniz takdirde buraya yapılacak evin ne şahano olacağını anlayabiliyor musunuz? Tabii bu eski evin yerine yapılmayacak. Binayı doksan yüz metre sağa, şuraya dikecekler. İşte buraya harika bir ev yapılabilir. Tabii dâhi bir mimar tarafından.»

«Siz dâhi mimarlar tanıyor musunuz?» Sesinde merak vardı.

O zaman ona Santonix'i anlatmaya1 başladım. Devrilmiş bir kütüğün üzerinde yan yana oturduk. Ve ben konuştum, konuştum. Evet, şimdiye kadar görmediğim, bu ince, güzel, orman perilerine benzeyen kıza hayallerimi anlattım.

«Ama bunîann hiçbiri olmayacak,» dedim sonunda. «Bunu biliyorum. Böyle bir şeyin olması imkânsız. Ama düşünün. Şuradaki ağaçlan kesecek ve orayı iyice açacağız.

Radadendroni, açeiya gibi çiçekler dikeceğiz. Ve dostum Santanix gelecek.

Durmadan öksürüyor olacak tabii. Çünkü Santonix'in veremden ölmek üzere olduğunu biliyorum. Ama bu evi yapacak. Bunu ölmeden bitirecek. Santonix dünyanın en şahane evini yapabilir. Onun yaptığı binaların nasıl olduğunu bilemezsiniz.

Santonix sadece zenginlere ev yapıyor. Ama bunların da uygun kimseler olmaları gerekiyor. Daha doğrusu onların hayallerinin gerçekleşmesini istemeleri şart.»

Ellie mırıldandı. «Ben de öyle bir ev isterdim. Anlattığınız binayı gözlerimle görür gibiyim... Evet, insan burada, bu güzel yerde çok mutlu olur. Hayalleri burada gerçekleşebilir. İnsan bu olağanüstü yerde özgür bir hayat sürer.

Başkalarının zoruyla istemediği şeyleri yapmak... istediği şeylerden vazgeçmek zorunda kalmaz. Ah, sürdüğüm hayattan, etrafımdaki insanlardan... her şeyden, her şeyden öylesine bıktım ki!»

İşte her şey böyle başladı. Ellie ve ben. Ben hayallerimle, Ellie ise yaşadığı hayata karşı duyduğu isyanla doluydu. Birdenbire konuşmaktan vazgeçerek birbirimize baktık.

«Adınız nedir?» diye sordu.

«Mike Rogers,» dedim. «Sizinki?»

__ OK___

«Fenella.» dedi. Bir an durakladı. Sonra ekledi. «Fenalla Goodman.» Yüzünde endişeli bir ifade vardı. «Ama herkes beni EHie diye çağırır.»

Birbirimize bakmaya devam ettik. İkimiz de birbirimizi tekrar görmek istiyor ama bu işi nasıl halledeceğimizi bilmiyorduk.

5.

İşte Eİlie'yle aramızda her şey böyle başladı. Dostluğumuz çabucak gelişmedi.

Bunun nedeni ikimizin de birbirimizden gizlediğimiz şeyler oluşuydu. İkimiz de bunları açıklamak istemiyor, bu yüzden de kendimizden çokça söz edemiyorduk. Bu yüzden de sanki aramızda bir engel varmış gibi davranıyorduk. Yine bu nedenle bizi düşündüren sorunu açıkça konuşamıyor. «Tekrar ne zaman görüşeceğiz? Seni nerede bulabilirim? Nerede oturuyorsun?» diyemiyorduk. Çünkü böyle bir şey söylediğiniz an, karşınızdaki de sizden aynı şeyleri açıklamanızı isterdi.

FeneJla bana adını söylediği zaman yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. Hatta bir an bunun onun asıl adı olmadığını bile düşünmüştüm. Dahası, bu adı uydurduğunu sanmıştım, öte yandan da bunun imkânsız olduğunu seziyordum. Çünkü ben ona asıl adımı söylemiştim.

O gün birbirimizin yanından nasıl ayrılacağımızı bilemedik. Bu da sıkıntılı bir durum yarattı tabii. Hava serinlemişti. Kulelerin yanından ayrılmayı istiyorduk.

Ondan sonra ne yapacaktık? ".

Beceriksizce bir tavırla, «Siz burada mı kalıyorsunuz?» diye sordum.

EHie, «Hayır,» dedi. «Market Chadwell kasabasında kalıyorum.» Sık sık pazar kurulan bu kasabanın-yakında olduğunu biliyordum. Orada iyi bir otel de vardı.

Herhalde EHie orada

kalıyordu.

Genç kız da bana aynı çekingenlikle, cSiz burada mı oturuyorsunuz?» dedi.

«Hayır,» diye cevap verdim. «Burada oturmuyorum. Köye günü birlik geldim.»

Aramızda tekrar sıkıntılı bir sessizlik oldu. Ellie hafifçe titredi. Soğuk bir rüzgâr esiyordu.

«Yürümemiz daha iyi olur,» dedim. «Hiç olmazsa biraz ısınırız. Arabanız var mı?

Yoksa buraya tren ya da otobüsle mi geldiniz?»

«Arabayla...

köyde

bıraktım.»

Endişeli, sinirli bir hali vardı. Belki de beni başından atmak istiyor, ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Mırıldandım.

«Köye kadar beraber inelim mi?»

Bana çabucak, minnetle baktı. Birçok araba kazasına sahne olan kıvrımlı, dönemeçli yoldan ağır ağır indik. Bir virajı dönerken birdenbire gümüş

selvilerden birinin altından biri çıktı. O kadar ani hareket etmişti ki, Ellie hafifçe irkildi. «Ah!»

Bu geçen gün kulübesinin bahçesinde gördüğüm çingeneydi. Bayan Lee yani. Kadın bugün rüzgârda uçuşan karışık saçları ve kırmızı peleriniyle daha da vahşi görünüyordu. Otoriter bir tavırla karşımızda durduğu için de boyu insana daha uzunmuş gibi gelmekteydi.

«Ne yapıyordunuz, çocuklar? Çingene Çergisine neden geldiniz?»

Ellie, «Ah...» dedi. «Yoksa yasak olan bir yere mi girdik?»

«Olabilir. Orası bir zamanlar çingenelerindi. Çingenelerin arazisiydi ama bizi oradan attılar. Çingene Çergisinde işiniz yok. Orada dolaşmanız da felâkete neden olabilir.»

Ellie tartışmaya kalkışmadı. Öyle bir kız değildi. Sadece nazik ve terbiyeli bir tavırla cevap verdi. «Özür dilerim. Burada dolaşmamamız gerektiğini bilmiyordum.

Çingene Çergisi-nin bugün satıldığını sanıyordum.»

Yaşlı kadın başını salladı. «Orayı alanın başına da felâket gelecek! Beni dinle, güzelim.

Sen gerçekten güzel bir kızsın.

Orayı satın alanın şansı dönecek. Bu arazi lânetli. Orayı uzun yıllar önce lanetlediler. Oraya yaklaşma bile. O araziyle hîçbir ilgin olmasın. Yoksa orası sana ölüm ve tehlike getirecek. Git, buradan uzaklaş. Denizlerin ötesindeki evine kaç ve bir daha Çingene Gergisine dönme. Seni uyarıyorum.»

Elite hafif bir öfkeyle, «Bizim bir zararımız dokunmadı ki,»

dedi.

Ben de atıldım. «Yapma, Bayan Lee. Bu küçük hanımı korkutma.»

Durumu açıklamak İçin Ellie'ye döndüm. «Bayan Lee köyde oturuyor, orada bir kulübesi var. Kendisi fala bakıyor, geleceği söylüyor. Öyle değil mi, Bayan Lee?» Çingeneyle şakacı bir

tavırla konuşmuştum.

Kadın daha da dikieşti. «Bende bu yetenek var. Ben böyle doğdum. Hepimiz de böyleyizdir zaten. Senin falına bakacağım, küçük hanım. Avucumu gümüşle doldur da sana geleceğini söyleyeyim.»

«Falıma bakılmasını istemiyorum.»

«Baktınrsan akıllılık edersin. Geleceği öğrenirsin. Nelerden çekinmen gerektiğini, dikkatli davranmadığın takdirde karşılaşacağın tehlikeleri bilirsin. Haydi, haydi, cebin para dolu. Avu-cuma gümüş doldur ki, falına bakayım. Öğrenmen gereken bazı şeyler biliyorum, güzelim.»

Kadınların fala baktırmaktan hoşlandıklarına inanırım. Gezdiğim kızlardan öğrendim bunu. Fuara, panayıra götürdüğüm zaman hemen hepsi de falcının çadırına girmeye kalkar ve tabiî bilet parasını da benden alırlardı. ¦ Elite çantasını açarak, çıkardığı parayı ihtiyar kadının ovucuna bıraktı.

«Hah, şimdi oldu, güzelim. Şimdi ihtiyar Lee ananın söyleyeceklerine iyice kulak ver.»

Ellie eldivenini çıkararak ince, küçük elini ihtiyar kadına uzattı. Bayan Lee onu bileğinden tutarak, ovucuna baktı. Sonra da kendi kendine mırıldanmaya başladı. «Şimdi ne görüyo-rum? Ne görüyorum?»

Birdenbire Ellie'nin elini bıraktı.

«Ben senin yerinde olsaydım, buradan hemen uzaklaşırdım. Git ve bir daha galme!

Bunu sana demin de söyledim. Sözlerim doğruydu. Çünkü bunu tekrar ovucunda da gördüm. Çingene Gergisini,., orayı gördüğünü unut. Lânetli olan yalnız oradaki harap ev değil, bütün bu arazi.»

Sert bir sesle, «Sen de orayı tutturmuşsun,» diye homurdandım. «Bu küçük hanımın burayla bir ilgisi yok." O bugün buraya yalnızca biraz dolaşmaya geldi.»

Yaşlı kadın bana aldırmadı. Somurtkan bir tavırla sözlerine devam etti. «Sana söylüyorum, güzelim. Seni uyarıyorum. Mutlu bir hayat sürebilirsin... ama tehlikeden kaçınman gerek. Tehlikeli ya da lânetli yerlere yaklaşma. Sevildiğin, beklediğin, özen gösterildiğin yere kaç. Kendini güvenceye almalısın. Bunu her zaman hatırla. Yoksa... yoksa... Hafifçe titredi. «Görmek hoşuma gitmiyor...

Avucundakileri görmek hoşuma gitmiyor...»

Birdenbire acayip, kesin bir tavırla paraları Ellie'nin avu-cuna sıkıştırarak anlayamadığımız bir şeyler mırıldandı. Çingene, «Zalimlik bu...» demiş gibi geldi bana. «Zalimlik bu... Çok kötü şeyler olacak...» Dönerek hızla uzaklaştı.

Elife fısıldadı. «Ne... ne korkunç kadın.»

Boğuk bir sesle, «Ona aldırmayın,» diye cevap verdim. «Bana kalırsa delinin biri o. Sadece sizi korkutup buradan uzaklaştırmak istiyor. Sanırım çingeneler bu araziye çok

bağlılar.»

«Burada kaza mı olmuş? Kötü şeyler mi görülmüş?»

«Kaza olması çok normal. Yolun darlığına, şu viraja bakın. Bu konuda bir şey yapmadıkları için belediyedekilerin hepsini de vurmalı. Burada tabii kaza olur.

Tehlikeyi haber veren levhalar pek az.»

«Burada yalnız kaza

mı olmuş? Ya... başka

şeyler?»

«Buraya bakın,» dedim. «İnsanlar felâket haberlerinden hoşlanırlar. Bir yer hakkındaki hikâyeler ve söylentiler de böyle başlar.»

«Burasının ucuz satılacağını söylemelerinin bir nedeni de bu mu?»

«Olabilir tabii. Daha doğrusu yerliler böyle düşünüyor. Ama Kuleleri buradan bir müteahhitin alacağını hiç sanmıyorum, Herhalde büyük bir inşaat şirketi burayı alacak ve birbirine benzer bir sürü ev yapacak... Titriyorsunuz... Yapmayın, canım. Haydi, daha hızlı yürüyelim.» Duraksayarak ekledim. «Köye girmeden önce yanınızdan ayrılmamı tercih eder misiniz?»

«Hayır. Ne münasebet. Bunu da nereden çıkardınız?» Bütün cesaretimi topladım.

«Buraya bakın..Ben yarın Market Chadwell'e geleceğim. Şey... ben... yani...

yarın yine orada

olup olmayacağınızı

bilmiyorum...

Yani...

sizi

görmem mümkün olacak mı?» Ayaklarımı yere sürerek başımı çevirdim. Galiba yüzüm de kızardı. Ama

Ellie'ye o anda bir şey söylemediğim takdirde, arkadaşlığımıza nasıl devam edecektik? «A, evet,» dedi. «Londra'ya yarın akşam döneceğim.»

«Öyleyse belki... yani.,,

tabii benimki de küstahlık...» «Hayır. Hiç de değik»

«Öyleyse belki gelip benimle kahve de içersiniz. Adı 'Mavi Köpek'ti sanırım.

Orası fena bir yer değildir. Yani demek istiyorum ki...» Aradığım sözcüğü bir türlü bulamadım. Sonunda da annemin kullanmaktan pek hoşlandığı bir sözü endişeyle tekrarladım. «Yani...

leydilerin gidebileceği bir yer orası.»

Ellie güldü. Herhalde sözlerim akranlarımın söylediklerine pek benzememişti.

Genç kız, «Orasının iyi bir yer olduğundan' eminim,» diye cevap verdi. «Evet, gelirim. Saat dört buçuk iyi

mi?»

«Sizi bekleyeceğim,» dedim. «Çok sevindim.» Neye sevindiğimi söylemedim.

Yolun son dönemecine gelmiştik. Ondan sonra evler başlıyordu. «Hoşçakalın,» diye mırıldandım. «Yarın... görüşürüz. Ayrıca... o ihtiyarın sözlerini düşünmeyin.

Bana kalırsa herkesi korkutmaktan hoşlanıyor. Kadının anormal olduğundan eminim.»

Ellie, «Orası size korkulu bir yer gibi geldi mi?»

«Çingene Çergisi mi? Hayır. Hiç de öyle gelmedi.» Belki bu sözleri çok kesin bir tavırla söylemiştim ama orası bana gerçekten korkulu bir yermiş gibi gelmiyordu.

Eskiden olduğu gibi o anda da Çingene Çergisinin güzel bir eve yakışacak, harika! bir yer olduğunu düşünüyordum.

İşte Ellie'yle ilk buluşmamız böyle oldu. Ertesi günü Market Ghadwell'deki Mavi Köpek kahvesinde onu bekliyordum. Söz verdiği gibi geldi. Birlikte çay içerek konuştuk. Yine kendimizden, daha doğrusu hayatımızdan fazla

söz etmedik. Daha çok düşündüklerimizi, hissettiklerimizi anlattık. Sonra Ellie kol saatine baktı.

«Artık gitmem gerek.

Londra treni 5.30'da kalkıyor...»

«Burada arabanız olduğunu sanıyordum.»

Ellie'nin yüzünde hafifçe utangaç bir ifade belirdi. «Hayır, hayır. Dünkü benim arabam değildi.» Ama kimin olduğunu da söylemedi. Yine aramızda o eski çekingenlik engeli belirmişti.

Kadın garsonu çağırarak hesabı ödedim. Sonra da Ellie'ye açık açık, «Sizi...»

dedim. «Sizi tekrar görebilecek miyim?»-

Bana bakmadı. Gözlerini masaya dikmişti. «Londra'da on beş gün kalacağım.»

Sordum. «Nerede?

Nasıl

buluşacağız?»

Onunla üç gün sonra Regent's Parkında buluşmaya karar verdik. Buluştuk da tabii.

Hava çok güzeldi. Açık hava lokantasında yemek yedik, Kraliçe Mary'nin bahçesinde dolaştık. Sonra oradaki şezlonglara oturarak konuşmaya başladık. O

andan itibaren de kendimizden söz ettik. Ona iyi bir okula gittiğimi, ama bundan başka övünülecek bir şeyim olmadığını söyledim. Ona girdiğim işleri... daha doğrusu bunların bazılarını anlattım. Bir işde fazla kalamadığımı, içim içime sığmadığını, memleket memleket dolaşarak, şunu ya da bunu denediğimi açıkladım.

İşin garibi, Ellie'nin en çok bu hoşuna gitti.

«Ne değişik...» diye mırıldandı. «Ne güzel ve ne başka.»

«Başka olan nedir?»

«Seninle benim hayatım

birbirinden o kadar farklı ki.» Takıldım. «Sen zengin misin yoksa? Zavallı bir zengin kız.» «Evet,» diye başını salladı. «Ben zavallı bir zengin kızım.» Ondan sonra kesik kesik hayatını anlattı. Servet, mal, mülk.

Boğucu rahatlık, iç sıkıntısı, kendi arkadaşlarını seçmesine izin vermeyişleri, istediklerini yapmasına hiçbir zaman razı olmayışları. Eğlenemediği zamanlar

memnun

oldukları

anlaşılan kimseleri seyredişi.

Ellie'nin

annesi,

o daha

pek

küçükken ölmüş, babası tekrar evlenmişti. Ondan birkaç

yıl sonra da adam

ölmüştü.

Konuşma tarzından onun

üvey annesini

pek sevmediğini

anladım.

Eilie daha çok Amerika'da

oturmuş ve sık sık seyahatlere çıkmıştı.

Onu dinlerken, bu çağda, bu yüzyılda bir kızın böyle sıkı bir kontrol altında yaşayabilmesini aklım almadı. Evet, Ellie partilere, balolara gitmişti ama anlattıklarından bu toplantılar insana elli yıl öncesine aitmiş gibi geliyordu.

Zavallı ne eğlenmiş, ne de yaşıtlarıyla samimi olma fırsatını bulabilmişti!

Gerçekten hayatlarımız arasında büyük bir tezat vardı. Ellie'nin yaşama tarzı bana çok sıkıcı göründü.

Hayretle,

«Yani

hiç arkadaşın yok

mu?»

diye

sordum. «Ya erkek

arkadaşların?»

Ellie oldukça acı bir sesle cevap verdi. «Arkadaşlarımı bana büyükler seçer.

Hşpsi de birbirinden iç sıkıcı yaratıklardır.» «Bu hapishanede yaşamaya benziyor,» dedim. «Bana da öyle geliyor.» «Gerçekten hiç arkadaşın yok

mu?»

«Şimdi var. Greta.» Kaşlarımı kaldırdım. «Greta kim?» «Önce bana mürebbiye olarak geldi. Hoş tam da müreb-biye değildi ya. Fransızcamı ilerletmem için bir Fransız

kız tuttular. Sonra da Almanca öğrenmem için Almanya'dan Greta geldi.

Greta bambaşka bir insandı. O gelir gelmez de her şey değişti.»

«Onu çok seviyorsun galiba,» dedim.

¦

Ellie, «Greta her zaman bana yardım etmeye çalışır,» diye cevap verdi. «Benim tarafımı tutar. İstediğimi yapabilmem, bazı yerlere gidebilmem için işleri ayarlar. Eğer Greta olmasaydı, kalkıp Çingene Gergisine gidemezdim. Üvey annem Paris'teyken Greta bana bakıyor, bana arkadaşlık ediyor. İki üç mektup yazıyorum. Kalkıp bir yere gidersem, Greta üç dört günde bir bunları Londra'dan postaya veriyor.»

Sordum. «Fakat Çingene Gergisine gitmeyi neden istedin?» Ellie hemen cevap vermedi. Sonra, «Bu işi Greta'yla ayarladık,» dedi. «Aslında bulunmaz bir kızdır. Birçok şey icat eder. Bana tavsiyelerde bulunur.»

«Bu Greta nasıl bir kız?» diye sordum. «Gok güzeldir. Uzun boylu, sarışın.

Elinden her şey gelir.» Mırıldandım.

«Ondan

hoşlanacağımı sanmıyorum.» Ellie

gülümsedi. «Öyle bir hoşlanacaksın

ki. Bundan eminim. Greta çok da zekidir.»

«Zeki kızlardan hiç hoşlanmam,» diye cevap verdim. «Uzun boylu sarışınları da sevmem. Ben ufak tefek, saçları sonbahar yapraklarını andıran kızları

beğenirim.»

Ellie güldü.

«Sen galiba Greta'yı kıskanıyorsun.» «Belki... Greta'ya çok bağlısın, değil mi?» «Evet. Greta'yı gerçekten çok severim. Ablamı olsaydı, ona da bu kadar bağlanırdım. Greta geldikten sonra hayatım çok değişti.»

«Sana Gingene Gergisine gitmeni de o söyledi demek? Acaba neden? Orada görülecek, yapılacak bir şey yok ki... Doğrusu bu iş bana biraz esrarlı geldi.»

«Bu da bizim sırrımız.» Ellie'nin yüzünde yine utangaç bir ifade belirdi.

«Seninle Greta'nın mı? Şunu bana da söyle.» Başını salladı. «Artık benim de birkaç sırrım olmalı.» «Sevgili Greta'n senin benimle buluştuğunu biliyor mu?»

«Biriyle buluştuğumdan haberi var. işte o Kadar. Greta soru sormaz. Mutlu olduğumu bilmek ona yeter.»

Ondan sonra Ellie'yi bir hafta görmedim. Çünkü üvey annesi Paris'ten dönmüştü.

Frank Amca dediği akrabası da gelmişti. Ellie âdeta kayıtsız denilecek bir tavırla bana doğum gününün yaklaştığını, bunun şerefine Londra'da büyük bir

parti

vereceklerini anlattı.

«Onların elinden kurtulup gelmem imkânsız,» dedi. «Onun için gelecek hafta buiuşamayacağız. Ama ondan sonra... her şey değişecek.»

«Neden? Neden

değişecek?» «Ondan sonra her istediğimi yapabileceğim.» «Yine Greta'nın yardımıyla mı?» dedim. Greta'dan söz ederken takındığım tavır

Ellie'yi çok

güldürüyor, «Onu kıskandığın için çocukluk ediyorsun,» diyordu.-

«Seni onunla tanıştırmam gerekiyor. O zaman Greta'dan hoşlanacaksın.»

«Ben ukalâ, otoriter kızlardan hoşlanmam.»

«Onun ukalâ ve otoriter olduğunu nereden çıkardın?»

«Anlattıklarından belli bu. Baksana, hep işleri ayarlamakla meşgul.»

«Greta çok beceriklidir. Her şeyi kusursuz bir biçimde ayarlamasını bilir. İşte bu yüzden üvey annem ona çok güvenir.»

Frank Amcasının nasıl

bir insan

olduğunu sordum.

«Doğrusu onu pek iyi tanımıyorum,» diye cevap verdi. «Aslında tam akrabam değil.

Halamın kocası olur. Sanırım Frank Amca aslında serserinin biriymiş. Başı bir iki kere de belâya girmiş. Herkesin böyle şeylerden nasıl söz ettiklerini, ne gibi malarda bulunduklarını bilirsin.»

«Yani aile arasına alınmayacak bir adam mı?

Kötü

biri

mi?.»

«Yok, yok. Onun kötü olduğunu pek sanmıyorum. Başı mali sorunlar yüzünden derde girermiş. Bankerler ve avukatlar onu bu dertlerden kurtarmaya çalışırlar, zararları öderlemiş.»

«Tamam,» dedim.

«Ailede herkes Frank Amcadan utanı-

yor. Ben herhalde o meziyet ve namus kumkuması Greta'dan çok. Frank Amcanla geçinirdim.»

«Frank Amca istediği zaman kendini sevdirmesini bilir. Dostluğu çok tatlıdır.»

Hemen sordum. «Ama; sen ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?

«Sevdiğimi sanıyorum. Ama bazen... bilmem nasıl anlatayım- Zaman zaman onun ne düşündüğünü, kafasından neler geçtiğini anlayamıyorum.»

«Demek

kafasında

türlü planlar yapan adamlardan?» Ellie mırıldandı.

«Onun

nasıl bir insan olduğunu büe bilmiyorum.»

Ellie ailesiyle tanışmamı teklif bile etmedi. Bazen bu konuyu açıp açmamam gerektiğini kendi kendime sordum. Ama onun bu konuda ne

düşündüğünü bilmiyordum.

Sonunda bir gün dayanamayarak açık açık sordum. «Buraya bak, Ellie. Ailenle tanışmamı ister misin? Yoksa hoşuna gitmez mi?»

Eüie hemen cevap verdi. «Onlarla tanışmanı istemiyorum.» «Tabii,» diye mırıldandım. «Aslında ben öyle övünülecek...» «Ben bunu kastetmedim! Kesinlikle kastetmedim! Sadece onlar hemen gürültü patırtı etmeye başlayacaklar. Benimse böyle şeylere dayanacak halim yok.»

«Bazen,» dedim. «Bana pek sinsice davranıyormuşuz gibi geliyor. Üstelik bu, benim durumumu da çirkinleştiriyor. Öyle değil mi?»

Ellie, «Artık arkadaşlarımı seçecek yaştayım,» diye cevap verdi. «Neredeyse yirmi birime basacağım. Reşit olunca, kendi arkadaşlarımı yine kendim seçeceğim.

Kimse de bana engel olamayacak. Ama şu ara... mutlaka kıyameti koparacaklar.

Üstelik seninle buluşmamam için de beni Londra'dan kimbiiir nereye yollayacaklar. Onun için şimdilik böyle devam edelim.»

«Madem sen öyle istiyorsun,» dedim. «Biz de öyle yaparız.

Ama aslında ben böyle gizli kapaklı, sinsice işlerden hiç hoşlanmam.»

«Sinsilik ettiğimiz yok ki. Şimdi benim de bir arkadaşım var. Konuşabildiğim, düşüncelerimi açıkladığım...» Birden gülümsedi. «Baş başa hayal kurduğum biri.

Bunun n© harika bir şey olduğunu bilemezsin.»

Evet, gerçekten de Ellie'yle bol bol hayal kurup duruyorduk. Buluştuğumuz zamanlar vaktimizin çoğunu bu hayaller alıyordu. Bazen ben başlıyordum ama çoğu kez konuyu açan Elli©

oluyordu.

«Çingene Çergisini aldığımızı ve oraya bir ev yaptırtığımızı düşleyelim...»

Ona Santonix'i, arkadaşımın yaptığı evleri anlatıyordum. Ellie'ye o evleri ve Santonix'in bu konuda ne düşündüğünü açıklamaya çalışmaktaydım. Ama bu işi başarabildiğimi pek sanmıyorum. Çünkü beri bir şeyi tüm ayrıntılarıyla anlatmasını pek bilmem. Herhalde Ellie evi... evimizi hayalinde başka türlü canlandırıyordu. Tabii açık açık, «Evimiz,» deriniyorduk ama bunu kastettiğimizi biliyorduk...

Dediğim gibi, Ellie'yi bir hafta görmeyecektim. Biriktirebil-diğim parayı bankadan alarak, Ellie için yeşil İrlanda taşından yapılmış, yonca biçimi bir yüzük seçtim. Bunu ona doğum günü armağanı olarak verdim. Pek sevindi. «Çok güzel bir yüzük bu,» dedi.

Ellie fazla mücevher takmazdı. Taktıklarının da hakiki pırlanta ve zümrüt olduğundan hiç kuşkum yoktu. Buna rağmen benim İrlanda yeşili yüzüğümü çok beğendi.

Daha sonra ondan telaşla yazılmış bir pusula aldım. Doğum gününden hemen sonra ailesiyle birlikte

Güney Fransa'

ya gidecekti.

«Ama üzülme,» diye yazıyordu. «İki üç hafta sonra Amerika' ya dönerken, tekrar Londra'ya uğrayacağız. Tabii o zaman se-

ninle buluşacağım. Sana söylemek istediğim çok önemli bir şey var.»

Ellie'yi göremediğim, Güney Fransa'da olduğu için yine huzursuzluk duymaya başladım. Ayrıca endişeliydim de. Çingene Çergisi hakkında bir şey öğrenmiştim.

Arazinin özel bir anlaşmayla satıldığı anlaşılıyordu. Alıcının kim olduğunu bilen yoktu. Sadece çok zengin birinin satın aldığı, ileride arazi değerlendiği zaman orayı parselleyip satacağı söyleniyordu.

Huzursuzluğum gitgide artıyordu. Sonunda Çingene Çergisini filan düşünmekten vazgeçerek anneme gittim. Onu çoktan beri görmemiştim.

6.

Annem yirmi yıldan beri aynı sokakta oturuyordu. Kasvetli, saygı uyandıran, güzelliği ve ilgi çekici bir özelliği olmayan evlerle doluydu bu sokak. Kapının önündeki basamak her zamanki gibi yine iyice temizlenmişti. Zile bastım, kapıyr annem açtı. Eşikte durarak bir an bana baktı. O da yine her zamanki gibiydi.

Uzun boylu, iri kemikli, kır saçlarını sıkıca topuz yapmış, gözleri hep kuşku dolu, ince dudaklı, yaşlıca; bir kadın. Onu gören çok sert bir insan olduğunu anlardı. Ancak işe ben karıştım mı, annem bütün sertliğe rağmen yine de yumuşardı. Bunu belli etmemeye çalışırdı tabii. Ama ben durumu uzun yıllar önce sezmiştim. Annem benim değişmemi istemişti ama bu arzunun yerine geleceği yoktu.

Usulca, «Ah...» diye mırıldandı. «Demek sen geldin?»

«Evet,» dedim. «Ben geldim.»

Geçmem için hafifçe yana çekildi. İçeri girerek oturma .odasının kapısının önünden geçtim ve doğru mutfağa gittim. Annem peşimden geldi. Sonra da ayakta durup beni süzdü.

«Çoktandır gelmedin. Neler yaptın?»

Omzumu silktim. «Şunu, bunu...»

Annem homurdandı, «Yani her zamanki şeyleri.»

Başımı salladım. «İyi bildin.»

«Seni son gördüğümden beri kaç işe girip çıktın?»

Bir an düşündüm. «Beş işe.»

«Artık büyüsen..»

«Ben büyüdüm ve olgunlaştım. Hayat tarzımı seçtim.» Sonra ekledim. «Sen ne âlemdesin?» «Her zamanki gibi.»

«İyisin ya?»

Annem, «Hastalıkla kaybedecek zamanım yok,» diye cevap verdi. Sonra da birdenbire, «Buraya neden geldin?» dedi.

«Belirli bir şey için gelmiş olmam şart mı?»

«Durup dururken bana gelmezsin de...»

İçimi çektim. «Dünyayı görmeme neden bu kadar itiraz ettiğini anlayamıyorum.»

«Avrupa'da lüks arabaların şoförlüğünü yapmak!

Senin

dünyayı görme fikrin bu mu?»

«Tabii.»

«Bu bakımdan fazla başarıya ulaşabileceğini sanmıyorum. Özellikle hiç haber vermeden birdenbire hastalanır, müşterilerini ortada bırakırsan...»

«Bunu nereden öğrendin?»

«Şirkettekiler bana telefon ettiler. Adresini bilip bilmediğimi sordular..»

«Beni neden arıyorlarmış?»

Annem omzunu kaldırdı. «Herhalde seni tekrar işe almak niyetindelerdi. Doğrusu buna bir anlam veremedim.»

«Ben iyi bir şoförüm ve müşteriler de benden hoşlanıyorlar. Hasta olmamak benim elimde değildi herhalde...»

Annem, «Bilmem...» dedi. İstediğim takdirde hasta olmayacağıma inandığı belliydi. «İngiltere'ye gittiğin zaman neden şir-kettekilerle konuşmadın?»

«Çünkü yapılacak başka işlerim vardı,» dedim.

go

Annem kaşlarını kaldırdı. «Yeni planlar? Yeni çılgınca fikirler? O zamandan beri ne işler yaptın?»

«Benzin istasyonunda çalıştım. Araba tamir ettim. Kâtiplik yaptım. Bir gece kulübünde bulaşık yıkadım.»

Annem üzüntüyle karışık bir memnunlukla başını salladı. «Yani yavaş yavaş

düşmeye başladın.»

«Ne münasebet,» diye söylendim. «Bu planın bir bölümü. Benim planımın.»

İçini çekti. «Ne içersin? Çay mı, kahve mi? İkisi de var.»

Kahveyi tercih edeceğimi söyledim. Çay içme alışkanlığından çoktan vazgeçmiştim.

Önümüzde fincanlar, masanın başında oturuyorduk. Annem bir teneke kutuyu açarak içinden evde yaptığı pastayı çıkardı. İkimiz için de birer dilim kesti.

Sonra birdenbire, «Sen değişmişsin,» dedi.

«Ben mi? Nasıl?»

«Bilmiyorum. Ama sende bir başkalık var. Ne oldu?»

«Bir şey olmadı. Olması mı gerek.»

Annem mırıldandı. «Çok heyecanlısın.»

«Bir banka soyacağım da ondan,» dedim.

Annem böyle şakalara gülecek halde değildi. «Hayır. Senin böyle bir şey yapacağından korkum yok.»

«Neden? Son zamanlarda çabucak zengin olmanın tek yolu bu.»

Annem, «Banka soymak için çok çalışmak, ince ince plan yapmak gerekir,» diye cevap verdi. «Banka soymak için insanın kafasını çok çalıştırması şart. Bu da senin hoşuna gitmez. Ayrıca böyle bir soygun tam anlamıyla emin bir iş

sayılmaz.»

Mırıldandım. «Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun, değil mi?»

«Hayır. Sanmıyorum. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, çünkü karakterlerimiz taban tabana zıt. Ama ben senin bir şeyler yapmaya hazırlandığını daima sezerim.

Ne var, Mike? Yoksa bir kız meselesi mi?»

«Bir kız meselesi olduğu nereden aklına geldi?»

«Günün birinde böyle bir şey olacağını biliyordum.»

«'Günün birinde' demekle neyi kastediyorsun? Benim şimdiye kadar bir sürü kızla ilgim oldu.»

«Söylemek istediğim anlamda değil. O maceralar işi olmayan bir delikanlının atılacağı şeylerdi.

Bir sürü kızla gezdin, ama şimdiye kadar hiç kimseye ciddi bir şekilde bağlanmadın.» «Ve şimdi ciddi olduğumu düşünüyorsun, değil mi?»

«Gerçekten bir kız meselesi mi, Mike?» Onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum. Bakışlarımı kaçırdım. «Bir bakıma...» «Nasıl bir kız?»

«Bana uygun bir kız,» diye cevap verdim. «Onu beni görmeye getirecek misin?»

«Hayır,» dedim. «Demek böyie?»

«Hayır, değil. Seni incitmek istemiyorum oma...» «Beni incittiğin yok. Kızı sana, 'Sakın onunla evlenme,' diyeceğimden korktuğun için getirmiyorsun. Öyle değil mi?» «Böyle bir şey söylersen, aldırmam ki.» «Belki ama bu sözlerim seni yine de sarsar.

Çünkü her şeye rağmen düşündüklerim ve söylediklerim seni

etkiler hep. Senin hakkında tahmin ettiğim bazı şeyler var. Bu tahminlerimde yanılmadığımı sen de biliyorsun. Dünyada yalnız ben senin kendine olan güvenini sarsabilirim. Seni pençesine düşüren bu kız, kötü bir insan mı?»

«Kötü bir insan mı?» Bir kahkaha attım. «Onu bir görebilseydin!.. Sözlerin o kadar gülünç ki!»

«Benden ne istiyorsun? Bir şey istediğin kesin. Sen hep

böylesin.»

«Para istiyorum,» diye mırıldandım.

«Benden beş para alamazsın. Parayı ne yapacaksın?

O

kıza mı harcayacaksın?»

«Hayır.» diye cevap verdim. «Nikahlanmak için şık bir elbise satın almam gerekiyor.»

«O kızla evlenecek misin?»

«Eğer beni isterse...>

Bu sözlerim annemi sarstı. «Bu işi bana anlatabilseydin! Bu kez fena tutulmuş olduğun belli. Ben hep senin uygunsuz bir kız seçmenden korktum.»

«Uygunsuz kız mı? Allah kahretsin!» İyice öfkelenmiştim. Evden fırlayarak kapıyı çarptım.

7.

Evime gittiğim zaman bir telgraf beni bekliyordu. Antibes' ten çekilmişti.

«Yarın dart buçukta her zamanki yerde buluşalım.»

Ellie değişmişti. Bunu hemen farkettim. Her zamanki gibi Regent's Parkında buluştuk. Önce birbirimize karşı biraz yabancı gibi davrandık. Ona söyleyeceğim bir şey vardı. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Herhalde her erkek de evlenme teklif edeceği zaman bu duruma düşer.

Ellie'de de bilmediğim bir nedenle bir değişiklik vardı. Belki de bana en nazik ve sevecen bir şekilde nasıl, «Hayır,» diyeceğini düşünmekteydi. Ama nedense öyle olduğunu da pek sanmıyordum. Hayattaki bütün inancım, Ellie'nin beni sevdiği düşüncesine dayanıyordu. Ellie'de şimdi yeni bir serbestlik vardı.

Kendine güvenmesini öğrendiği belliydi. Bunun nedeni bir yaş daha büyümesi olamazdı. Yeni bir doğum günü bir kızı böyle değiştiremezdi. Ailesiyle Güney Fransa'ya gitmişlerdi. Bana bundan biraz söz etti. Sonra da oldukça mahcup bir tavırla, «O... orada o evi gördüm,» dedi. «Sözünü ettiğin, o evi. Hani mimar arkadaşın yapmıştı...»

«Ne! Santonix'in yaptığı evi mi?»

«Evet. Oraya bir gün öğle yemeğine gittik.»

«Nasıl oldu bu? Üvey annen o evde oturan adamı tanıyor mu?>

«Dimitri Constantine'i mi? Hayır, pek değil.

Onunla tanış^

mıştı. Aslında oraya gitmemizi Greta sağladı.»

Sesimden hiddetim anlaşılabilirdi. «Yine Greta...»

Ellie, «Sana söyledim,» dedi. «Greta işleri ayarlamasını iyi bilir.»

«Pekâlâ, pekâlâ. Demek sen ve üvey annen...»

Ellie, «Ve Frank Amcam...» diye ekledi. «Bütün aile yani. Herhalde Greta da vardı?» «Hayır. Greta gelmedi. Çünkü...» Ellie duraksadı. «Açıkçası üvey annem Cora, Greta'ya arkadaş muamelesi etmez.»

«Yani,» dedim. «Greta'ya aileden biri gibi değil de, fakir bir akrabaymış gibi davranıyor, öyle mi? Greta sadece bir mürebbiye sayılıyor. Herhalde Greta zaman zaman buna kızıyordur.»

«Greta mürebbiye değil. Benim arkadaşım ve yardımcım.»

Başımı salladım. «Evet. Greta'ya bir sürü isim ve sıfat ve^

rilebilir.»

Ellie güldü. «Aman, sus artık. Sana anlatmak istediklerim var. Artık arkadaşın Santonix'den söz ederken ne demek istediğini anlıyorum.

Olağanüstü bir ev o. Çok... çok değişik. Santonix bizim için bir ev yaptığı takdirde gerçekten şahane bir şey olacağından eminim.»

Bu sözü farkına varmadan söylemiş, «Bizim için,» demişti. Ellie Riviera'ya gitmiş, anlattığım evi görebilmek için Greta'dan yararlanmıştı. Çünkü Santonix'in bizim için yapacağını düşündüğümüz o evi hayalinde daha iyi canlandırmak istiyordu. «Evi beğendiğine çok memnun oldum,» dedim. «Sen ne yaptın?» diye sordu.

Omzumu silktim. «Yine o sıkıcı işimi. Sonra yarışa gittim. Favori sayılmayan bir ata bütün paramı yatırdım. Hayvan birinci geldi ve bire otuz verdi. Şansımın olmadığını kim söylemiş?» «Kazandığına sevindim.» Ama bunu söylerken sesinde heyecan yoktu. Ellie'nin dünyasında bütün paramı favori sayılma-

yan bir ata yatırmam ve hayvanın kazanması hiç de pnemli değildi.

«Sonra annemi de görmeye gittim,» diye ekledim.

«Annenden fazla söz etmiyorsun.»

«(Neden edeyim?» dedim.

«Onu sevmiyor musun?»

Düşündüm. «Doğrusu bilmiyorum:. Bazen onu hiç sevmediğimi sanıyorum. Ne de olsa insan büyüyor, anne ve babasıyla arasındaki eski bağ kalmıyor.»

Ellie, «Anneni sevdiğini sanıyorum,» diye cevap verdi. «Yoksa ondan söz ederken böyle duraksamazdın.»

«Bir bakıma annemden korkuyorum. Beni çok iyi tanıyor. Daha doğrusu, en kötü yanlarımı biliyor.»

Ellie, «E.» dedi. «Birinin bunu bilmesi gerekir tabii. Ünlü yazarlardan biri,

'Hiçbir erkek, uşağı için bir kahraman değildir,' demiş. Belki de herkesin bir

uşağı olması gerek. Yoksa başkalarının takdirini uyandıracak şekilde davranmak çok zor olmalı.»

«Ne fikirlerin var, Ellie.» Elini tuttum. «Sen de beni iyi tanıyor musun?»

«Öyle sanıyorum.» Bu sözleri çok sakin bir tavırla söylemişti.

«Sana fazla bir şey anlatamadım ki.»

«Daha doğrusu bana hiçbir şey anlatmadın. Ama ben senin nasıl bir insan olduğunu çok iyi biliyorum. Öyle değil mi?»

Ellie, «Evet,» dedi. «Tabii sen de benim duygularımı biliyorsun.»

İçimi çektim. «Asıl önemli olan bu durumda ne yapacağımız. Bu hiç de kolay olmayacak, Ellie. Benim ne olduğumu, neler yaptığımı, nasıl bir hayat sürdüğümü gayet iyi biliyorsun. Annemi görmek için onun oturduğu o saygı uyandıran, kasvetli sokağa gittim. Orası senin dünyandan çok farklı, Ellie. Bu iki dünyayı birleştirebileceğimizi hiç sanmıyorum..»

«Beni anneni görmeye götürebilirsin.»

«Evet, götürebilirim,» diye cevap verdim. «Ama götürmek istemiyorum. Belki bu sözlerimi çok sert, hatta acımasızca bulacaksın. Biz... sen ve ben acayip bir hayat sürmek zorundayız, Ellie. Bu senin daha önce sürdüğün hayata benzemeyecek.

Benimkine de... Bu bambaşka bir hayat tarzı olacak. Ancak bu şekilde benim yoksulluğum, cehaletim, senin paran, kültürün ve sosyal mevkiinle karşılaşacak.

Benim dostlarım senin ukalâ ve kibirli olduğunu, senin arkadaşlarınsa benim insan arasına çıkarılamayacak bir yaratık olduğumu düşünecekler.

Onun için...

şimdi ne yapacağız, Ellie?»

Ellie, «Sana ne yapacağımızı anlatacağım,» diyerek gülümsedi. «Seninle Çingene Gergisinde, Santonix'in bizim için yapacağı o eşsiz evde oturacağız. İşte bunu yapacağız, Mike. Tabii daha önce evleneceğiz. Bunu kastediyordun, değil mi?»

«Evet.» dedim. «Bunu kastediyorum. Tabfi bunun bir sakıncası olmadığından eminsen.»

Ellie başını salladı. «Tabii. Bu iş çok kolay. Seninle gelecek hafta evlenebiliriz. Artık reşit sayılırım. Şimdi her istediğimi yapabilirim. Bu yüzden artık her şey değişecek. Belki de akrabalar bakımından haklısın.

Evleninceye kadar ne sen bu konuyu annene söylersin, ne de ben bizimkilere açarım. Daha sonra istedikleri kadar söylensinler. Bunun hiç önemi yok.»

«İşte bu harika!» diye bağırdım. «Harika, Ellie. Ama bir şey var. Sana bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor. Artık Çingene Çergisinde oturmamız imkânsız, Ellie. Evimizi başka yere yaptırmak zorundayız. Çünkü.orası satılmış.»

«Satıldığını biliyorum.» Ellie gülmeye başlamıştı. «Durumu anlamıyorsun, Mike.

Orayı ben aldım.»

8.

Orada,

fenerin

yanında, çimlerin

üzerinde oturuyorduk. Etrafta daha bir sürü insan vardı, ama ikimiz de onların far-___AA ___

kında değildik. Çünkü bizim de onlardan farkımız yoktu. Gelecekten söz eden genç çiftlerle doluydu park. Ben hayretle Ellie'ye bakıyordum.

Konuşacak

halde

değildim.

Ellie, «Mike,» dedi. «Bir şey var... Sana söylemem gereken bir şey. Benimle ilgili.»

«Buna gerek yok,» diye cevap verdim. «Bana bir şey söylemek zorunda değilsin.»

«Öyle ama yine de anlatmalıyım. Bunu sona çok önce açıklamalıydım. Ama istemedim. Çünkü... çünkü o zaman benden uzaklaşabilirdin. Bu bir bakıma Çingene Çergisinin satın alınmasını da açıklıyor.»

Ona baktım. «Demek Çingene Çergisini sen aldın. Nasıl yaptın bunu?»

«Avukatlar aracılığıyla,» diye cevap verdi. «Bilinen şekilde. Aslında iyi bir yatırım bu. Arazi daha sonra çok değerlenecek. Onun için avukatlarım bu işe çok memnun oldular.»

Nazik ve çekingen Ellie'nin emlak alıp satma konusunda böyle kendinden emin ve bilgili bir tavırla konuşması birdenbire çok tuhafıma gitti.

«Orayı bizim

için mi

aldın?»

«Tabii. Kalkıp başka bir avukata gittim. Bizim aiile avukatına değil. Ona ne yapmak istediğimi söyledim. Bu işle meşgul oldu. İki kişi daha Çingene Çergisini almak istiyordu ama onlar fazla hevesli değillerdi. Ayrıca fazla para vermek de www.netevin.com

istemiyorlardı. Önemli olan, her şeyin hazırlanıp tamamlanması ve benim reşit olur olmaz bunları imzalamamdı. Neyse... O kâğıtlar da imzalandı artık.»

«Herhalde önceden para yatırman, depozito vermen gerekiyordu. Bunu yapacak kadar paran var mıydı?»

Ellie içini çekti. «Hayır. Reşit olmadan önce fazla param yoktu. Ama böyle durumda, çok kişi insana borç verir. Ayrıca yeni' bir hukuk firmasına gidersen, onlar da senin servetine sahip olur olmaz, onlarla iş yapmanı İstedikleri için büyük kolaylık gösterirler. Senin doğum gününden önce ölmen ihtima-

"lini düşünmez, daha doğrusu böyle bir riski de göze alırlar.» «Sende tam bir iş

kadını hali var,» diyerek güldüm. «Seni dinlerken soluğum kesiliyor âdeta.»

Ellie, «İşleri bırak şimdi,» dedi. «Sana anlatmak istediğim şeye dönelim. Bir bakıma bunu sana açıkladım bile ama galiba sen farkında değilsin.»

«Bilmek istemiyorum!» Sesim iyice yükselmişti. Neredeyse bağıracaktım. «Bana hiçbir şey anlatma. Yaptıklarını, kimleri sevdiğini, sana olanları

öğrenmek

istemiyorum!»

«Canım öyie bir şey yok.» Ellie gülümsedi. «Senin böyle bir şeyden korktuğunun farkında değildim. Hayır, hayır, korktuğun gibi bir şey olmadı. Seksle ilgili sırlarım yok benim. Senden başka kimseyi de sevmedim. Sorun şu, Mike: Ben...

zenginim.»

«Bunu biliyorum,» diye cevap verdi. «Daha önce de söyledin.»

Ellie hafifçe dudak büktü. «Evet. Sen de, 'Zavallı zengin kız,' dedin. Ama durum daha

başka. Büyükbabam

çok çok zengindi Petrol kuyuları vardı. Daha başka şeylerle de ilgileniyordu. Nafaka verdiği karıları ölmüştü. Geride babamla ben kalmıştım.

Büyükbabamın

diğer iki oğlu, yani amcalarım da hayatta değildi. Biri Kore'de ölmüştü, biri de araba kazasında. Anlayacağın, bütün o büyük servet babama kalmıştı. O ölünce de bana. Babam ölmeden önce üvey anneme para vermişti. Onun için Cora'ya bir şey kalmadı. Bütün servet benim. Ben...

aslında Amerika'nın en zengin kadınlarından biriyim, Mike.»

«Tanrım,» diye mırıldandım. «Bunu bilmiyordum... Haklısın... Gerçekten durumun böyle olduğundan haberim yoktu.» «Bunu bilmeni istemiyordum. Sana adımı söylerken de o yüzden çekindim. Fenella Goodman. Aslında soyadım Goodman değil, Guteman'dı, Senin Guteman adını duymuş olabileceğini düşünerek mahsus biraz

değiştirdim.»

Başımı salladım. «Evet. Guteman adını duyduğumu sanı-

— 46 —

yorum. Yine de o zaman söyleseydin, durumu farketmezdim. Cok kişinin buna benzer adları var.»

Ellie devam etti. «İşte bu yüzden şimdiye kadar bir hapis hayatı yaşadım. Bu yüzden etrafımda hep insanlar vardı. Dedektifler hayatımı koruyor, gençler benimle konuşmalarına izin verilmeden önce iyice soruşturuluyordu. Bir arkadaş

edindiğim zaman aile hemen onun uygunsuz biri olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Bunun ne korkunç bir hapishane hayatı olduğunu bilemezsin, Mike.

Ama artık sona erdi. Eğer bunun senee bir sakıncası yoksa...»

«Tabii yok,» diye bağırdım. «Seninle çok eğleneceğiz. Hatta senin bana yetecek kadar paran olduğunu da sanmıyorum!»

İkimiz de güldük. Ellre, «En çok bu halin hoşuma gidiyor,» dedi. «İçin dışın bir.»

Atıldım. «Ayrıca bu servetin yüzünden epey vergi ödüyorsun, değil mi? İşte benim durumumda olmanın iyi yanlarından biri de budur. Kazandığım para cebime girer.

Bunu kimse de benden alamaz.»

Ellie derin bir nefes aldı. «Seninle evimiz olacak. Bunu Çingene Çergisine

yaptıracağız.»

Birdenbire hafifçe

titredi.

«Üşümedin ya, sevgilim.» Havaya baktım.

«Hayır,» dedi.

Hava çok sıcaktı. Güneş etrafı ısıtıyordu. İnsan bir an kendini Fransa'nın güneyinde bile sanabilirdi.

Ellie mırıldandı. «Hayır, üşümedim. Sadece o gün karşılaştığımız kadın... o çingene aklıma geldi.»

«Onu düşünme,» diye cevap verdim.

«O kadın deli.»

«Acaba o arazinin lânetli olduğuna gerçekten inanıyor mu?»

«Çingeneler böyle sanırım. Bir yerin ya da bir şeyin lânetli olduğunu söylemekten çok hoşlanıyorlar.» N

«Çingeneler hakkında bir şey biliyor musun?»

Doğruyu söyledim. «Açıkçası hiçbir şey bilmiyorum. Ellie, Çingene Çergisini

istemiyorsan,

seninle başka bir yerde ev

alırız. Galler bölgesinde, tepede bir ev... İspanya kıyısında ya da İtalya'da İstersen Santonix yine bize güzel bîr ev yapar.»

Ellie başını salladı. «Hayır. Ben evin Çingene Çergisine yapılmasını istiyorum.

Seni ilk kez orada gördüm. Birdenbire dönemeçten çıktın. Sonra da beni görüp durakladın. Yüzüme dikkatle baktın. Bunu hiçbir zaıman unutmayacağım.»

«Ben de öyle.»

«Onun

için

evimiz de orada olacak. Ve bunu arkadaşın Santonix yapacak.»

Ani bir endişeyle irkildim. «Dilerim hâlâ hayattadır. Santonix çok hastaydı.»

Ellie, «Merak etme,» dedi. «Sağ.

Onu görmeye gittim.»

«Görmeye mi gittin?»

«Evet. Güney Fransa'dayken. Santonix de ordaki sanatoryumlardan birindeydi.»

«Her dakika beni ayrı şaşırtıyorsun, Ellie. Ne işler başarmamışsın ki.»

Ellie, «Santonix ilgi çekici bir adam,»

dedi. «Ama

insanı

biraz korkutuyor.»

«Seni korkuttu mu?»

«Korkuttu ya. Ama neden, bilmiyorum.»

«Ona bizden söz ettin mi?»

«Evet. Tabii. Ona bizden, hayalimizdeki evimizden ve Çingene Çergisinden söz ettim. O zaman, 'Artık üzerime kumar oynamaktan başka çareniz yok,' dedi. 'Çok hastayım. Ama yine de oraya gidip araziyi görecek, planları

yapacak, hatta maketi hazırlayacak kadar canım kaldığını sanıyorum. Ev bitmeden ölür sem, buna pek aldırmam,' O zaman ben kendisine, 'Ev bitmedikçe ölemezsiniz,' diye cevap verdim. 'Çünkü bizim orada yaşadığımızı görmenizi istiyorum.'» «Santonix o zaman ne dedi?»

«Seninle evlenmeye kalkmakla ne yaptığımı bilip bilmediğini sordu. 'Tabii biliyorum,' dedim.» «Sonra?»

— 48 —

«Sonra, 'Acaba Mike ne yaptığını biliyor mu?' diye mırıldandı.»

«Tabii biliyorum,» diyerek başımı salladım. «Santonix, 'Siz' nereye gitmek, ne yapmak istediğinizi her zaman bileceksiniz, Miss Guteman,' dedi. 'Ama Mike henüz nereye ulaşmak istediğini bilecek kadar olgunlaşmadı...' O zaman ben de...»

Ellie hafifçe gülümsedi. «Ben de ona, 'Mike yanımda her zaman güvencede olacak,'

diye cevap verdim.»

Ellie'nin öyle kendinden emin bir hali vardı ki. Ama ben Santonix'in sözlerine kızmıştım. O da annemden farksızdı. Beni, benden iyi tanıyor, benim bilmediklerimi hemen seziyordu.

«Ben de nereye ulaşmak istediğimi biliyorum,» diye homurdandım. «İstediğim yere gideceğim ben. Sen de hep yanımda olacaksın.»

Ellie, «Kuleleri yıkmaya başladılar bile,» dedi, sonra da ciddi bir tavırla konuşmaya başladı. «Her şeyin çabucak yapılması gerekiyor. Planlar tamamlanır tamamlanmaz, inşaata başlanacak. Çok acele etmeliyiz. Santonix öyle söyledi.

Seninle gelecek salı evlenelim mi? Ben salıları çok severim.»

«Başka biri gelmesin,» diye cevap verdim.

Ellie, «Greta dışında,» dedi.

Bağırdım. «Olmaz. Greta'yı nikâhımızda istemem. Sen ve ben..

İşte o kadar.

Gerekli tanıkları sokaktan çağırırız.»

Şimdi düşünüyorum da... Sanırım hayatımın en mutlu günü o gündü...

İşte böylece Ellie'y.'e evlendik. Bunu böyle kısaca yazmak garip kaçıyor, ama gerçekten her şey böyle çabucak olup bitti. Ellie'yle evlenmeye karar verdik...

ve evlendik.

Bir bütünün bir bölümüydü bu. Romantik bir romanın ya do

peri masalının sonu değil «Onlar ermiş muradına...» Ne de olsa insan mutluluk dolu günlere melodrama kaçan bir hava veremez. Ellie'yle evlendik. İkimiz de çok mutluyduk. Aile durumu çok sonra anladı ve tabii kıyameti kopardı. Ama biz de buna karşı hazırlıklıydık.

Her şey öyle kolaylıkla oldu ki. Serbest kalmak, özgür olmak isteyen Ellie, o ana kadar geride hiçbir ipucu bırakmamıştı. Becerikli Greta gerekli hazırlıkları yapmıştı. Hep tetikte bekliyordu. Çok geçmeden Ellie'yle, onun yaptıklarıyla yakından, candan ilgilenecek, bunu bir hak sayacak bir kimse olmadığını anladım.

Üvey annesi Cora kendi aşk maceraları ve partilerle meşguldü. Ellie onunla birlikte dünyanın bir tarafına gitmek istemediği zaman kadın onu zorlamıyordu.

EHie'ye hep uygun mürebbiyeler, oda hizmetçileri tutulmuş, çok iyi 'bir öğrenim sağlanmıştı. Avrupa'ya gitmek istediği takdirde, bunu da

yapabilirdi. Eğer yirmi birinci yaş gününü Londra'da kutlamak istiyorsa, bu arzusunu da yerine getirebilirdi. Şimdi Ellie bütün servetine sahip olmuştu. Parasının harcanması bakımından her şey onun elindeydi. Ellie, Rivyera'da bir villâ, Coşto Brava'da bir şato, bir yat ya da buna benzer bir şey isterse, bunu bir iki kelimeyle açıklaması yeterliydi artık. Her milyoner gibi onun da etrafını saran maiyeti bu arzusunu derhal yerine getirmeye hazırdı.

Ellie'nin ailesinin Greta'nın işe yarar bir insan olduğunu düşündükleri belliydi. Becerikli, her şeyi çabucak halletmesini bilen bir kızdı. Üvey anneye yumuşak başlılıkla itaat ediyor, amcaya ve etrafta dolaştıkları anlaşılan kuzenlere şirin görünüyordu. Ellie'nin arada sırada söylediği sözlerden emrinde üç avukat olduğunu anlamıştım. Çevresini bankerler, avukatlar ve yöneticilerden oluşmuş, geniş bir mali ağ sarıyordu. Bu arada sırada bir iki saniye için bir köşesini gördüğüm acayip, yabancı bir dünyaydı benim için. Buna da Ellie'nin kayıtsızca söylediği şeyler neden oluyordu. Tabii onun aklına benim bunlardan hiç haberim olmadığı gelmiyordu. O bu ağın ortasında

büyümüştü. 8u yüzden de bütün dünyanın aynı şeyleri bildiğini sanıyordu.

Evliliğimizin ilk aylarında en çok hoşumuza giden, birbirimizin hayatıyla ilgili bu gariplikler oldu. Kabaca söylemek gerekirse, ki ben bunu kendi kendime de böyle açıklıyordum, yoksa yeni hayatıma alışmam imkansızlaşacaktı. Evet, kabaca söylemek gerekirse, yoksullar zenginlerin, zenginlerse yoksulların nasıl yaşadıklarını aslında hiç bilmiyorlardı. Bunu öğrenmek iki taraf için de hoş bir deneyim oluyordu.

Bir keresinde Ellie'ye endişeyle, «Buraya bak,» dedim. «Evlendiğimiz için gerçekten müthiş bir kıyamet kopacak mı?»

Ellie bu soruyu önemsemedi bile. «Evet. Korkunç bir kıyamet kopacak. Ama fazla

aldırmayacağını umarım.»

«Aldırmam. Neden aldırayım? Ya sen... sana çatacaklar mı?»

Ellie omzunu silkti. «Herhalde. Ama onları dinlemek zorunda değilim. Önemli olan şu: Artık bu konuda hiçbir şey yapamayacaklar.»

«Ama buna kalkışacaklar. Öyle mi?»

Ellie, «Tabii,» diye cevap verdi. «Hatta onların seni satın almaya kalkacaklarını bile sanıyorum.»

«Beni satın almaya mı kalkacaklar?»

«Öyle şaşma...» Ellie hayatından memnun olan küçük bir kız gibi güldü. «Tabii sana bundan bu şekilde söz etmeyecekler. Minnie Thompson'un ilk kocasını satın almışlardı.»

«Minnie Thompson? Gazetelerin 'Petrol Kraliçesi' dedikleri kadın mı?»

Endişeyle, «Buraya bak, Ellie,» diye bağırdım. «Ben de bir ara plajlardan birinde cankurtaranlık ettim.»

«Öyle mi? Çok hoş. Yıllarca sürdü mü bu iş?»

«Yok canım. Sadece bir yaz.»

Ellie, «Sevgilim,» diye mırıldandı. «Böyle endişelenmekten vazgeç.»

«Minnie Thompson'a ne oldu?»

Ellie, «Sanırım adama Minnie Thompson'dan boşanmaya razı olması için iki yüz bin dolar vermek zorunda kaldılar,» dedi. «Daha azına razı olmadı. Minnie ise erkek delisiydi. Üstelik aptalın da biriydi.»

Başımı salladım. «Beni şaşırtıyorsun, Ellie. Yani ben bir kadın almakla kalmamışım, paraya çevirebileceğim bir şeye de sahip olmuşum. Öyle değil mi?»

Ellie güldü. «Öyle. Tanınmış bir avukat çağır ve onunla ciddi şekilde konuşmaya hazır olduğunu söyle. O boşanma işini ve nafaka konusunu halleder.» Ellie kültürümü arttırmaya devam etti. «Üvey annem dört kez evlendi. Bu sayede de ufak bir servet yaptı.» Telaşla ekledi. «Mike, öyle ayıplarmiş gibi bir tavır takınma.»

İşin doğrusu bütün bunları ayıplıyordum. Zenginlerin böylesine yozlaşmış

olmaları hiç hoşuma gitmiyordu. Ellie'nin öyle çocuksu, öyle saf bir halt vardı ki, onun bu tür işleri iyi bildiğini ve normal karşıladığını öğrenince bayağı sarsılmıştım. Ama aslında onun hakkında hiç yanılmadığımı da biliyordum.

Ellie1 nin

nasıl bir

insan olduğunu öğrenmiştim. İçi dışı bir, sevecen, tatlı bir kızdı. Ama bu da onun bazı şeylerden haberi olmadığı anlamına gelmiyordu tabii. Onun

bildiği insanlığın pek küçük bir bölümüydü ve benim dünyam hakkında hiç

bilgisi yoktu. Kapı kapı dolaşıp iş aramanın ne olduğunu, yarış

yerlerindeki gangsterleri, uyuşturucu madde kaçıran çeteleri, hayatın gizli tehlikelerini, ömrüm boyunca

aralarında yaşadığım için çok iyi tanıdığım kurnaz serserileri bilmiyordu. Saygı uyandıracak şekilde, sıkı bir terbiyeyle büyümenin ama hep para sıkıntısı çekmenin, oğlunun hayatta başarı kazanmasını isteyen, kendisine saygı-değer bir insan gibi davranılması için geçe gündüz çalışıp didinen bir annesi olmanın ne anlama geldiğinden haberi yoktu. Annemin kuruş

kuruş para biriktirmeye çalıştığının, neşeli, dünyayı umursamayan oğlunun yükselme fırsatlarını elinden kaçırdığı zaman duyduğu acının, onun elindeki

avucundakini yarışta sonuncu gelen bir ata vermesi yü-

zünden çektiği ıstırabın farkında değildi.

Ben Ellie'nin hayatını dinlemekten ne kadar hoşlanıyorsam, o da aynı merakla benimki hakkında bilgi edinmeye çalışıyordu. Her ikimiz de yabancı bir ülkede dolaşır gibiydik.

Geriye baktığım zaman, Ellie'yle birlikte geçirdiğim o ilk günler ne kadar mutlu olduğumu anlıyorum. Ama o sırada bunu normal karşılıyordum. Ellie de öyle.

Onunla Plymouth'da bir nikâh dairesinde evlendik. Guteman oldukça çok rastlanılan soyadlarındandı. Hiç kimse, ne gazeteciler, ne de diğerleri Guteman milyonlarının vârisinin İngiltere'de olduğunu bilmiyorlardı. Zaman zaman gazetelerde onun için çeşitli haberler çıkmış, Ellie'nin İtalya'da olduğundan ve bir milyonerin yatıyla dolaştığından söz edilmişti. Dediğim gibi, nikâh dairesinde evlendik. Tanıklarımız da oradan bir memurla, şişman, orta yaşlı daktiloydu. Nikâh memuru bize evliliğin sorumlulukları hakkında ciddi bir nutuk çektikten sonra, ikimize de mutluluklar diledi. Sonra dışarı çıktık. Evli ve özgürdük. Bay ve Bayan Mike Rogers. Bir hafta deniz kenarındaki bir otelde kaldık, ondan sonra da Avrupa'ya geçtik. Harika üç hafta geçirdiğimizi söyleyeyim. İstediğimiz yere gidiyor, masrafa, paraya da aldırmıyorduk.

Yunanistan'a, Floransa'ya, Venedik'e gittik. Lido'da güneşlendik. Fransız Rivyera'sına, sonra da Doiomit'lere uzandık. Uğradığımız yerlerin yarısının adını , unuttum artık. Uçaklara bindik, yat tuttuk, büyük, lüks arabalar kiraladık. Biz böyle eğlenirken, Ellie'nin söylediğine göre, Greta geride, işleri idare etmeye çalışıyordu.

O da tek başına seyahat ediyor, Ellie'nin kendisine bırakmış olduğu kartları ve mektupları postaya atıyordu.

Ellie, «Tabii hesap günü gelecek,» dedi. «Aç akbabalar gibi üzerimize saldıracaklar. Ama o zamana kadar iyice eğlenmemize bakalım.»

«Ya Greta?» diye sordum. «Onun oynadığı oyunu öğrendikleri zaman kendisine kızmayacaklar mı?»

Ellie

başını salladı.

«Tabii

kızacaklar. Ama

Greta böyle şeylere aldırmaz.

Cesur ve gözüpek bir insandır o.»

«Ama onun başka bir iş bulmasına! engel olmazlar mı?» Ellie, «Greta'nın başka

bir işe girmesine ne gerek var.» diye cevap verdi. «O da gelip bizimle oturacak.» «Olmaz!»

diye

bağırdım; «Ne demek, 'Olmaz,' Mike?»

«Bizimle birlikte üçüncü bir kimsenin oturmasını istemeyiz herhalde,» dedim.

Ellie itiraz etti. «Greta, bize karışmaz ki! Sonra çok da işimize yarar. Emin ol, Mike. Greta olmazsa ne yaparım bilmem. Yani o her şeyi .idare eder, ayarlar.»

Kaşlarımı çattım. «Bunun hoşuma gideceğini sanmıyorum. Ayrıca evimizin...

hayalimizi kurduğumuz evin yalnız bizim olması gerekmez değil mi? Orada baş başa oturmayacak mıyız?»

Ellie, «Ne demek istediğini anlıyorum,» dedi. «Ama buna rağmen...» Duraksadi-

«Yani Greta'nın ortada kalması, oturacak bir yer bulamaması çok acı olur. Ne de olsa dört yıl benim yanımda oturdu. Bana yardım edebilmek için elinden geleni yaptı. Üstelik seninle evlenebilmeyi de ancak Greta'nın yardımıyla başarabildim.»

«Onun her an aramızda olmasına katlanamam!» «Greta öyle bir insan değildir, Mike. Sen daha onunla tanışmadın bile.»

«Evet. Biliyorum, Greta'yla tanışmadım. Ama bunun... nasıl anlatayım bilmem ki?

Bunun ondan hoşlanıp hoşlanmamakla bir ilgisi yok. Evimizde seninle baş başa oturmalıyız, Ellie.» Ellie usulca fısıldadı.

«Mike, sevgilim...» Konuşmayı o

günlük orada kestik... Gezintilerimiz sırasında Santonix'le de buluştuk.

Yunanistan'da oldu bu. Denizin kenarında, küçük bir balıkçı kulübesinde oturuyordu. Santonfoc'i görünce çok şaşırdım. Ağır hasta

olduğu belliydi.

Bir yıl öncekine göre çok da değişmişti.

El-lie'yle beni

büyük bir dostluk ve sevmçle karşıladı.

«Demek

sonunda

evlendiniz...»

Ellie gülümsedi. «Evet. Ve artık siz bize hayalini kurduğumuz evi yapacaksınız, değil mi?»

Santonix bana döndü. «Planlar, çizimler burada... Ellie sana benim izimi nasıl bulduğunu, sanatoryumda tepeme dikilerek... emirlerini nasıl bildirdiğini anlattı, değil mi?» Sözcükleri dikkatle seçiyordu.

Ellie atıldı. «Ben emirlerimi bildirmedim. Sadece size rica ettim, Santonix.»

Ona, «Araziyi aldığımızı duydun tabii?» dedim.

«Ellie bana telgrafla bildirdi. Ayrıca bir sürü fotoğraf da yolladı.»

Ellie, «Tabii; her şeyden önce gidip Çingene Gergisini görmeniz gerek,» dedi.

«Belki araziyi beğenmezsiniz.»

«Fotoğraflardan beğendim.»

«Ama

orayı görmedikçe

kesin kararınızı veremezsiniz.»

«Ben orayı gördüm, yavrum. Beş gün önce uçakla İngiltere'ye gittim. Orada senin avukatlarından biriyle konuştum. Şu aksi suratlı İngilizle.»

«Bay Crawford'Ia mı?»

«Tamam, onunla. Anlayacağınız, çalışmalar başladı bile. Etrafın temizlenmesi, harap evin yıkılması, temeller, borular... Siz İngiltere'ye döndüğünüz zaman orada buluşuruz.» Santonix planlan çıkardı. Oturup konuştuk, gerçeğe dönüşecek olan evimizin planlarına baktık. Santonix bunlardan başka hayalimizdeki evin suluboyayla kabataslak bir resmini de yapmıştı.

«Hoşuna gitti mi, Mike.»

Derin bir nefes aldım. «Evet. Hayalini kurduğum ev bu. Ta kendisi.»

«Bana bu evden az söz etmedin, Mike. Bazen hayalindeki bu evin seni âdeta büyülediğini düşünürdüm. Sen belki de hiçbir zaman sahip olamayacağın... hiçbir

zaman göremeyece-

gin... belki de hiçbir zaman yapılamayacak olan bir eve âşıktın.»

Ellie atıldı. «Ama ev yapılacak. Ev yapılacak, değil mi?» Santonix, «Tanrı isterse tabii yapılacak,» diye cevap verdi. «Bu bana bağlı bir şey' değil.»

Tereddütle sordum.

«Daha... iyi değil

misin?» «Şunu kalın kafana sok. Ben hiçbir zaman daha iyi olamayacağım. Bu mümkün değil.»

«Saçma,» diye bağırdım. «Her geçen gün yeni bir tedavi yöntemi ya da ilaç bulunuyor. Doktorlar karamsardır. Biri için, 'Yakında ölecek,' derler. Adam elli yıl daha yaşar ve tabii o arada doktorlara nanik yaparak onlarla alay eder.»

«Bu iyimserliğine hayranım.

Mike. Ama benim hastalığım o türden değil. Beni hastaneye sokuyor, kanımı değiştiriyor ve biraz daha yaşamamı sağlıyorlar.

Böylece biraz zaman kazanmış oluyorum. Ama her geçen gün gücüm giderek azalıyor.» Ellie mırıldandı. «Çok

cesursunuz.» «Hayır, hayır. Hiç de

değilim.

Bir şey

kesinleşince, artık cesaret gösterme nedeni de ortadan kalkar. İnsan sadece kendini avutmaya, oyalamaya çalışır.» «Evler yaparak mı?»

«Hayır. Bu durumda artık ev yapma işi kolaylaşmaz, tersine gitgide güçleşir..

Yine de böyle biri çoğu zaman bir teselli bulabilir. Bazen bu pek garip bir şey olabilir.»

«Ne demek istediğini anlayamadım,» dedim. «Anlayamayacağını biliyorum, Mike.

Belki Ellie de anlamaz. Ama belki de anlayabilir.» Sanki bizimle değil de, kendi kendine konuşuyordu. «İki şey daima yan yana gider. Güçlülük ve zayıftık.

İnsanın maddi gücü giderek azalırken, manevi gücü artar. Çünkü artık ne yaparsan yap önemli değildir! Ölüm seni beklemektedir. Onun için aklına gelen her şeyi yapabilirsin. Sana engel olacak, seni durduracak hiçbir şey yoktur. Örneğin, şimdi

Atina sokaklarından dolaşarak yüzlerini beğenmediğimi her kadını, her erkeği vurabilirim. Düşünün bir kere!» «Ama polis seni yine de tutuklar,» dedim. «Tabii tutuklar. Ama polis bana ne yapabilir? En fazlası canımı alır. Zaten canımı pek yakında kanundan daha üstün bir kuvvet alacak. Evet, bana başka ne yapabilirler?

Beni yirmi yaı da otuz yıl hapse mi mahkûm ederler? Çok garip ama benim yirmi ya da otuz yılım yok artık. Altı ay, bir yıl... bilemedin en fazla on sekiz ay yaşayacağım. Artık bana hiç kimse bir şey yapamaz. Onun için yaşayabileceğim şu, birkaç ay tam anlamıyla bir kralım ben. Her istediğimi yapabilirim. Bazen bu düşünce beni bayağı sarhoş ediyor. Ne çare ki, beni

çeken bir şey yok. Yapacak kanun dışı ya da ilgi çekici bir şey bulamıyorum.»

Ondan sonra Santonix'in yanından ayrıldık. Arabayla Atina' ya giderken, Ellie,

«Santonix garip bir adam,» diye mırıldandı. «Biliyor musun, bazen beni bayağı korkutuyor.» «Rudolf Santonix'ten mi korkuyorsun? Neden?» «Çünkü başkalarına benzemiyor.. Ayrıca Santonix biraz... nasıl anlatayım bilmem ki? Biraz zalim ve mağrur. Sanırımı demin bize, öleceğini bildiği için daha acımasız ve mağrur olduğunu anlatmaya çalışıyordu.» Ellie bana heyecanla baktı. Yüzünde heyecanlı bir ifade belirmişti. «Diyelim ki... Santonix bizim şahane şatoyu yaptı...

Çamların, gümüş selvilerin arasında şahane bir ev... Oraya yerleşmeye hazırlanıyoruz. Santonix bizi kapıda karşılayarak, 'Hoşgeldiniz,' diyor.

Sonra...» «Sonra ne, Ellie?»

«Sonra arkamızdan kapıyı

kapıyor ve bizi eşikte kurban ediyor. Gırtlağımızı kesiyor...»

«Beni korkutuyorsun, Ellie. Aklına neler geliyor.» «Bizim kusurumuz nedir biliyor musun, Mike. Sen ve ben gerçek dünyada yaşamıyoruz. Olmayacak şeylerin hayalini kuruyoruz.»

«Çingene Çergisiyle ilgili kurbanları düşünme.» «Bunun nedeni araziye verilen ad ve ,o lanet sanırım.»

Bağırdım. «Orası lânetli değil. Söylenenlerin hepsi de saç-mo. Unut artık onları!»

Bu olay Yunanistan'da oldu...

10.

Sanırım işler ertesi gün karıştı. Atina'daydık. Ellie, Akropol' un merdivenlerinde birdenbire tanıdıklarıyla karşılaştı. Ege denizinde dolaşıp dönen bir yattan inmişlerdi sanırım. Otuz beş yaşlarında kadar bir kadın gruptan ayrılarak Ellie'ye doğru koştu.

Bir yandan da, «Bir an gözlerime inanamadım,» diye bağırıyordu. «Ellie Guteman gerçekten sen misin? Burada olduğunu bilmiyordum. Dolaşmaya mı çıktın?»

Ellie kısaca, «Hayır,» dedi. «Burada kalıyorum.»

«Sana rastladığıma o kadar sevindim ki. Cora nasıl? O da burada mı?»

«Hayır. Cora Salzburg'da.»

«Ya...» Kadın bir beni süzdü, bir Eliie'yi.

Ellie sakin bir tavırla, «Sizi tanıştırayım,» dedi. «Bay Rogers, Bayan Bennington.»

«Tanıştığımıza memnun oldum. Burada ne kadar kalacaksın?»

Ellie, «Yarın Yunanistan'dan ayrılıyorum,» diye cevap verdi.

«Öyle mi? Şimdi gitmezsem, bizim grubu kaybedeceğim. Ayrıca rehberin anlattıklarının bir kelimesini bile kaçırmak istemiyorum. İnsanı biraz hızlı

dolaştırıyorlar. Akşam olduğu zaman yerimden kımıldayamayacak hale geliyorum.

Buluşup bir içki içebilir miyiz?»

Ellie, «Bugün için imkânsız,» dedi. «Bir gezintiye katılacağız.»

Bayan Bennington grubuna katılmak için koştu. Benimle birlikte Akropol'un merdivenlerini çıkmakta olan Ellie döndü ve basamaklardan inmeye başladı. «Olan oldu artık. Öyle değil mi?»

«Anlayamadım...»

Ellie birkaç dakika cevap vermedi. Sonra da derin derin içini çekti. «Bu akşam mektup yazmalıyım.»

«Kime?»

«Cora'ya tabii. Sonra Frank Amcaya... hatta belki Andrew Amcaya da...»

«Andrew Amcandan hiç söz etmemiştin...»

«Andrew Lippincott. Aslında amcam değil. Asıl vasim. Avukattır. Hem de tanınmış

bir avukat.»

«Ona ne yazacaksın?»

«Hepsine evlendiğimi açıklayacağım. Herhalde biraz önce Nora Bennington'a, 'Sizi kocamla tanıştırayım' diyemezdim? Kadın ciyak ciyak bağırır, 'Senin evlendiğini bilmiyordum,' diye çığlıklar atardı. 'Bana bu işin nasıl olduğunu anlat, hayatım!' Falan filan. Bu işi önce üvey annemle Frank Amcamın ve Andrew Lippincott'un öğrenmeleri daha doğru olur.» İçini çekti. «Neyse... Hiç .olmazsa şimdiye kadar oldukça iyi vakit geçirdik.»

«Onlar ne yapacaklar?» diye sordum. «Ya da ne diyecekler?»

Ellie sakin sakin cevap verdi. «Kıyameti koparacaklar tabii. Ama bunun bir yararı olmayacak. Onlar da bunu bilecek kadar akıllılar. Herhalde buluşup konuşmamız gerekecek. New York'a gidebiliriz. Gitmek ister misin?»

«Açıkçası bütün bunların hiçbiri hoşuma gitmez. Seninle beraber olmak, Santonix İngiltere'ye gider gitmez, evimizin yavaş yavaş ortaya çıkışını izlemek istiyorum.»

Ellie, «Bunu yapabiliriz,» dedi. «Aile toplantısı fazla uzun sürmez. Herhalde bir tek heyecanlı kavga yetişir. Böylece bu işi de halletmiş oluruz. Ya biz oraya uçarız ya da onlar İngiltere'ye gelirler.»

«Hani üvey annen Cora, Salzburg'daydı?»

«Camm, ben onu mahsus söyledim. Cora'nın nerede oldu-

ğunu bilmediğimi söyleseydim kadın tuhaf karşılardı. Evet...» Ellie içini çekti.

«Evet, dönüp hepsiyle birden konuşuruz. Bunun seni fazla üzmeyeceğini umarım, Mike.» «Üzmeyecek olan nedir? Ailen mi?» «Evet. Sana hakaret etmeye kalkarlarsa sakın aldırma.» «Seninle evlenmemin bedelini bu şekilde ödeyeceğim sanırım,»

dedim. «Elimden geldiği kadar dayanmaya çalışırım.» Ellie düşünceli düşünceli,

«Sonra... senin annen var,» dedi. «Ellie, rica ederim! Annemi arka sokaktan çağırıp, kürkler ve mücevherler içinde dolaşan üvey annenle tanıştırmaya kalkmayacağımı umarım! Onlar birbirlerine ne söyleyebilirler?»

«Eğer Cora benim asıl annem olsaydı, herhalde o zaman birbirlerine söyleyecek çok şey bulurlardı. Bu sınıf farkını bu kadar düşünmekten vazgeç, Mike. Bu sende saplantı halini almış.» Hayretle ona baktım. «Bende mi? Siz Amerikalıların bir deyimi vardır. Benim gibiler için, 'Tren hattının uygunsuz tarafından,1

dersiniz. Öyle değil mi?»

«Belki. Ama bunu bir kâğıda yazıp, göğsüne iğnelemeye kalkman da yersiz.»

Acı aeı, «Ben doğru dürüst giyinmesini bile bilmiyorum,» dedim. «Sanattan, resimden, müzikten anlamıyorum. Ne kadar bahşiş verilmesi gerektiğini bile yeni yeni öğrenmeye başladım.»

«Bu yüzden bütün bunlar daha hoşuna gitmiyor mu, Mike? Sana daha heyecanlı gelmiyor mu? Ben öyle sanıyorum.»

«Her neyse...» dedim. «Annemi senin aile toplantısına sürüklemeye kalkma.»

«Kimseyi bir yere sürüklemeye niyetim yok. Ama İngiltere' ye döndüğümüz zaman gidip anneni görmem herhalde iyi olur, Mike.»

«Olmaz!» diye bağırdım.

Ellie şaşkın şaşkın bana döndü. «Ama neden, Mike? Her şey bir yana, gidip annenle konuşmamam kabalık değil mi? Ona evlendiğini söyledin mi?» «Henüz söylemedim.»

«Neden?» Cevap vermedim.

«Ona evlendiğini söylemen ve beni alıp kendisine götürmen doğru olmaz mı?»

Yine, «Olmaz,» dedim. Bu kez bağırrnamıştım ama cevabım kesindi.

«Annenle tanışmamı istemiyorsun.»

Gerçekten de istemiyordum. Bu apaçıktı. Durumu Ellie'ye açıklamam gerekiyordu.

Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Sonunda, «Bu doğru olmaz. Beni anlamaya çalış, Ellie,» dedim. «Bu yüzden bir tatsızlık çıkacağından eminim.»

«Yani... annenin benden hoşlanamayacağını mı düşünüyorsun?»

«Seni her gören sever. Ama... ne bileyim... Ah Tanrım... na* sil anlatacağımı kestiremiyorum. Annem şaşırabilir... hatta üzü-lebilir. Ne de

olsa kendimden her bakımdan üstün olan biriyle evlendim. Haddimi bilmedim yani. Böyle şeyler annemin hiç hoşuna gitmez.»

Ellie ağır ağır başını salladı. «Artık böyle düşünenler var mı?»

«Tabii var. Senin memleketinde de böyleleri olduğundan eminim.»

«Evet, bir bakıma doğru. Ama orada biri başarıya ulaşınca...»

«Yani bir erkek bol para kazandığı zaman, demek istiyorsun...»

«Yalnız para sorunu değil bu.»

«Hayır,» diye cevap verdim. «Sadece para sorunu. Eğer bir adam pol para kazanmayı başarırsa, herkes ona hayran olur, kendisine iltifat eder, nasıl bir aileden olduğuna da aldırmaz.»

Ellie omzunu kaldırdı. «Durum her yerde aynı.»

«Ellie, yalvarırım,» dedim. «Yalvarırım, gidip annemi görme.»

«Ama bence bu hainlik.»

— 61 —

«Hayır. Değil. Annem konusunda nasıl davranılması gerektiğini ben senden iyi bilirim. Öyle değil mi? Evlendiğimizi duyarsa üzülecek, sarsılacak. Bana inan.»

«Yine de ona evlendiğini söylemen gerek.»

«Peki,» dedim. «Bunu yaparım.»

Durumu anneme Avrupa'dan mektup yazarak bildirmenin daha kolay olacağını düşündüm. O akşam Ellie üvey annesi Cora van Stuyvesant'Ia Frank ve Andrew amcalarına mektup yazarken, ben de anneme birkaç satır karaladım.

Sevgili anneciğim,

Bunu sana daha önce söylemeliydim ama nedense çekindim. Ben üç hafta önce evlendim. Birdenbire oldu bu. Karım çak güzel, çok iyi ve tatlı bir kız. Büyük bir serveti var. Tabii bu durumun da kendine göre birtakım sorunları var.

Kendimize denize bakan bir yerde ev yaptıracağız. Bu . ara onunla Avrupa'da dolaşıyoruz. Selamlar.

Oğlun, Mike.

O akşam yazdığımız mektupların sonuçları birbirinden farklı oldu. Annem ancak bir hafta sonra kendisinden beklenilecek bir şekilde cevap verdi.

Sevgili Mike

Mektubuna memnun oldum. Çok mesut olacağını umarım.

Annen.

Ellie'nih de tahmin ettiği gibi, onun ailesi hop oturup hop kalktı. Müthiş bir gürültüye neden oldu. Evliliğimiz hakkında yazı yazmak isteyen gazeteciler etrafımızı sardı. Gazetelerde; Gu-teman vârisinin, sevgilisiyle romantik bir şekilde kaçışı anlatıldı. Bankerler ve avukatlardan arka arkaya mektuplar geldi.

So-

nunda resmi aile toplantısında karar kılındı. Santonix'le Çingene Çergisinde buluşarak araziye ve son planlara baktık, O işleri de hallettikten sonra Londra'ya döndük. Claridge Otelinde bir daire tutup düşmanın saldırmasını beklemeye başladık.

İlk gelen avukat Andrew P. Lippincott oldu. Uzun boylu, yaşlı, ince, kibar ve nazik bir adamdı. Boston'la olduğu için İngiliz-ceyi Amerikalılar gibi konuşmuyordu. Başka yerde rastlasaydtm onu İngiliz sanırdım.

Kararlaştırdığımız gibi saat on ikide oteldeki dairemize telefon etti. Ellie'nin bir hayli endişeli olduğunu seziyordum. Ama belli etmiyordu.

Bay Lippincott, Ellie'yi yanağından öptükten sonra gülümseyerek bana elini uzattı.

«Ellie, yavrum, sağlığının yerinde olduğu anlaşılıyor. Ayrıca mutlu olduğun da belli.»

«Nasılsınız Andrew Amca? Neyle geldiniz? Uçakla mı?»

«Hayır. Queen Mory'le. Yolculuk çok güzel geçti. Demek kocan bu.»

«Evet, kocam Mike.»

Ben de adama şirin gözükmeye çalıştım. «Nasılsınız, efendim?» Sonra kendisine içki içip içmeyeceğini sordum. Nazik bir tavırla bu teklifimi red etti. Sonra tahta kısımları yaldızlı, dik arkalıklı bir koltuğa oturarak yine Ellie'yle bana gülümsedi.

«Doğrusu siz iki genç bizi çok şaşırttınız. Bunun romantik bir macera olduğu anlaşılıyor.»

Elite, «Sizi üzdüğüm için ben de üzüldüm,» dedi. «Gerçekten çok üzgünüm.»

Bay Lippincott biraz da alaycı bir tavırla sordu. «Sahi mi?» Ellie mırıldandı.

«En iyisi bu, diye düşündüm.» «Doğrusu bu konuda seninle aynı fikirde değilim, yavrum.» Ellie, «Andrew Amca,» dedi. «Eğer başka şekilde hareket etseydim, kıyamet kopacak, herkes buna karışacaktı. Bunu siz de biliyorsunuz.»

«Neden kıyamet kopacaktı?»

Ellie avukata onu suçluyormuş gibi baktı. «Onların nasıl olduklarını biliyorsunuz. Siz de öyleydiniz ya.» Sonra ekledi. «Co-ra'dan iki mektup aldım.

Biri dün geldi, biri de bu sabah.»

«O mektupları okurken, üvey annenin çok sarsılmış olduğunu gözönüne almalıydın.

Onun böyle davranması da normal tabii.»

«Kiminle, nerede, ne zaman ve nasıl evleneceğim sadece beni ilgilendiren bir konuydu.»

«Öyle düşünebilirsin. Ama hem-en her ailedeki kadınlar bunu kabul etmeye yanaşmazlar.»

«Aslında herkesi sıkıntıdan kurtardım.»

«Evet. Bunu bu şekilde açıklayabilirsin.»

«Ama bu doğru. Öyle değil mi?»

«Bu arada: aileni de aldatmış sayılırsın. Öyle değil mi? Bu şekilde hareket etmemesi gerektiğini çok iyi bilen biri de sana yardımdan kaçınmadı.»

Ellie kıpkırmızı kesildi. «Greta'yı mı kastediyorsunuz? O sadece benim istediklerimi yaptı. Bizimkiler ona kızdılar mı?»

«Tabii. Herhalde ne sen, ne de o başka türlü olacağını düşünmüyordunuz. Unutma ki, herkes Greta'ya güveniyordu.»

«Artık reşitim. İstediğim şekilde hareket etmekte serbestim.»

«Ben senin reşit olmadan önceki dönemden söz ediyorum. Yalan ve aldatmaca o zaman başladı, değil mi?»

Söze karıştım. «Ellie'yi suçlu bulmayın, efendim. Aslında ben durumu bilmiyordum. Ayrıca Ellîe'nin ailesi burada olmadığş için onlarla kolaylıkla

temasa geçemedim.»

Bay Lippincott, «Greta'nın Bayan van Stuyvesant'a ve bana bazı mektupları postaladığını, bize uydurma haberler verdiğini biliyorum, »dedi. «Bütün bunları Ellie istediği için yaptığının da farkındayım. Greta bu işde son derece ustalıkla hareket etti. Sen Greta Andersen'Ie tanıştın mı, Mike? Ellie'nin kocası olduğuna göre, seni Mike diye çağırabilirim, değil mi?»

«Tabii çağırabilirsiniz,» diye cevap verdim. «Hayır. Miss Greta Andersen'ie henüz tanışmadım...»

«Öyle mi? İşte buna hayret ettim.» Düşünceli bakışlarla beni süzdü. «Onun nikâhınızda bulunduğunu sanıyordum.»

«Hayır, Greta nikâhta yoktu.> Ellie bana sitemle baktı. Sıkıntılı sıkıntılı kımıldandım.

Bay Lippincott hâlâ düşünceli gözlerle bana bakıyordu. Adam beni rahatsız etmeye başlamıştı. Başka bir şey söyleyecekken, nedense birdenbire vazgeçti. Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra Andrew P. Lippincott, «Korkarım,» dedi. «Sen ve Mike, ailenin eleştiri ve kınamalarına bir süre katlanmak zorundo kalacaksınız.»

Bay Lippincott başını salladı. «Korkarım .öyle.» Sonra ekledi. «Ben durumu idare etmeye çalıştım.»

Ellie adama gülümsedi. «Siz bizim tarafımızdansınız, değil mi, Andrew Amca?»

«İhtiyatlı bir avukata böyle bir soru sorulur mu? Hayat bana olup bitmiş şeyleri itirazsız kabul etmeyi öğretti. İkiniz birbirinize âşık olup evlenmişsiniz.

Ellie, sanırım İngiltere'nin güneyinde bir arsa almış ve oraya bir ev yaptırmaya başlamışın. Yani hep orada oturmak niyetinde misin?»

«Evet, Ellie'yi© oraya yerleşmeyi istiyoruz. Buna bir itirazınız var mı?»

Sesimde hafif bir öfke vardı. «Ellie benimle evlendi. Artık İngiliz sayılır.

İngiltere'de oturmaması için bir neden varsa söyleyin.»

«Hiçbir neden yok. Aslında Fenella istediği ülkede oturabilir. Her beğendiği yerde arsa alabilir. Bahama'daki villanın da senin olduğunu unutma, Ellie.»

«A, ben orasının Cora'ya ait olduğunu sanıyordum. Üvey annem villa kendisininmiş

gibi davranırdı.»

«Ama aslında villa senin. Ayrıca Long Island'da da bir evin var. Orada istediğin zaman kalabilirsin. Batıda ise bir sürü petrol kuyun oldjjğu malum.» Avukatın sesi nazik ve tatlıydı. Ama aslında bu sözleri bana söylüyormuş gibi garip bir duyguya ka-

pildim. Acaba bu şekilde Ellie'yle aramda derin bir uçurum açmaya mı çalışıyordu? Bundan pek emin değildim. Ama herhalde bir adama karısının dünyanın her tarafında malı mülkü olduğunu, servetinin büyüklüğünü pek bilmediğini hatırlatması hiç de hoş bir şey değildi. Acaba beni sinirlendirmeyi, herkesin gözünde, «Servet avcısı» damgasını yiyeceğimi mi ima ediyordu?

Avukat karıma, «Bir sürü belge getirdim, Ellie,» dedi. «Bunları benimle birlikte okuman gerekiyor. Bazı şeyleri imzalamanı da-isteyeceğim.»

«Tabii, Andrew Amca. Ne zaman isterseniz...»

«Evet, evet. Acelemiz yok. Londra'da başka işlerim de var. Burada on gün kadar kalacağım.»

On gün, diye düşündüm. Epey uzun bir zaman...

Lippincott, «Eh.» diye devam etti. «Madem konuşup anlaştık, şimdi kocanla biraz yalnız konuşmak istiyorum.»

«İkimizle birden konuşun.» Ellie'nin mücadele etmek niyetinde olduğu anlaşılıyordu. Usulca kolunu tuttum.

«Hemen sinirlenme, sevgilim. Civcivlerini korumaya çalışan bir tavuk olduğunu mu sanıyorsun?» Onu ağır ağır yatak odasının kapısına doğru götürdüm. «Andrew Amca beni şöyle bir tartmak istiyor. Bunda da çok haklı.»

ENie'yi Çift kapının arasından şefkatle ittim. Kapıları sıkıca kapattıktan sonra dönüp avukatın yanına gittim. Bay Lippincott' un karşısındaki sandalyeye oturdum.

«Buyrun .Sizi dinliyorum.»

Avukat, «Teşekkür ederim, Mike,» diye mırıldandı. «Önce şunu söyleyeyim. Ben senin sandığın gibi düşmanın değilim. Bundan emin olabilirsin.»

«Şey,» dedim. «Bunu öğrendiğime memnun oldum.» Ama sesimden bundan pek emin olmadığım anlaşılıyordu.

Bay Lippincott, «Seninle açık konuşacağım, Mike,» diyerek başını salladı.

«Seninle çok sevdiğim ve vasisi olduğum El-lie'ciğin yanında bu kadar açık konuşmam imkânsızdı.

Belki

henüz tam anlamıyla takdir edemiyorsun, Mike, oma Ellie inanılmayacak kadar iyi, tatlı ve sevilmeye layık bir kızdır.» «Merak etmeyin. Ben ona gerçekten âşığım...» Bay Lippincott o alaycı tavırlarıyla bana baktı.

«Bu

aynı şey

değil. Ona yalnız âşık olmakla kalmayıp, Ellie'nin ne kadar iyi ve bazı bakımlardan savunmasız insan olduğunu takdir edeceğini umuyorum.»

«Elimden geleni yaparım,» diye cevap verdim. «Bunun için çok uğraşmam gerekeceğini de sanmıyorum. Ellie harika bir insan.»

«O halde artık söylemek istediklerimi açıklayabilirim. SO'-na her şeyi olduğu gibi, içtenlikle anlatacağım. Sen aslında Ellie' nin evlenmesini isteyeceğim bir genç değilsin. Ben de aiiesi gibi onun kendi çevresinden, kendi sınıfından biriyle...»

Atıldım. «Yani onun bir centilmenle evlenmesini tercih ederdiniz.»,

«Hayır, yalnız bu değil. Bence evliliğin sağlam temellere dayanması için karı ve koca aynı tarzda yetiştirilmiş olmalıdır. Bunu züppelik sanma. Ellie'nin

büyükbabası Herman Guteman hayata d.ok işçisi olarak atılmış. Ama sonunda Amerika'nın en zengin adamlarından biri olmuş.»

«Belki ben de öyle olurum. Kimbiiir? Belki benden de günün birinde,

'İngiltere'nin en zengin adamı,' diye söz ederler.»

Bay Lippincott,«Her şey mümkün,» dedi. «Bu bakımdan arzularınız, istekleriniz vaı mı?»

«Bu yalnız para meselesi değil,» dedim. «Ben de... bir yere ulaşmak... bir şeyler yapmak isterim.»

«Yani birtakım isteklerin var, diyelim. Bunun iyi bir şey olduğunu kabul ediyorum.»

İçimi çektim. «Ben sıfırdan başlıyorum. Her şey de aleyhime. Ben bir hiçim. Bir hiç. Önemli biri olduğumu hiçbir zaman iddia edemem.»

Avukat takdirle başını salladı. «Açıksözlülüğünü beğendim. Şimdi, Mike... Ben aslında Ellie'nin akrabası değilim. Fakat onun

vasisiydim. Onun işlerini, servetini ve yatırımlarını yönetmek de ayrıca benim görevim. Bu bakımdan kendimi sorumlu sayıyorum. Bu yüzden de Ellie'nin seçtiği genç hakkında bilgi edinmem gerekiyor.»

«Hakkımda araştırma yaptırabilirsiniz sanırım,» dedim. «Böylece istediklerinizi öğrenirsiniz.»

Bay Lippincott başını salladı. «Evet, öyle de olur. Hatta bu bir önlem de sayılabilir. Ama aslında ben hayat hikâyeni kendi ağzından dinlemek istiyorum, Mike.»

Tabii bu hiç hoşuma gitmedi. Herhalde o da bunu biliyordu. Benim durumumda olan her insanın istemeyeceği bir şeydi bu. Buna rağmen, ona her şeyi olduğu gibi anlattım. Bir ayyaşın .oğluydum ben. Ama annem gerçekten iyi bir kadındı. Bana iyi bir öğrenim yaptırabilmek için gece gündüz çalışıp didinmişti. Avukattan o işten bu işe girdiğimi de saklamadım. Bay Lippin-cott'un-zaman zaman sorduğu sorulardan onun ne kadar zeki ve kurnaz olduğu belliydi.

On dakika kadar konuştuktan sonra avukat koltuğunda arkasına yaslanınca bayağı rahatladım.

«Mike, senin hayata daha çok, eğlencefi bir macera gözüyle baktığın anlaşılıyor.

Kötü bir şey değil bu. Şimdi Ellie'yle yaptırdığınız o evi anlat.»

«Şey,» dedim. «Market Chadwell adlı bir kasabanın yakınında.»

Avukat, «Evet,» diye cevap verdi. «Nerede olduğunu biliyorum. Hatta evi görmek için oraya gittim. Dün yaptım bu işi.»

Bu sözleri beni biraz şaşırttı. Avukatın hiçbir işin peşini bırakmayan insanlardan olduğu anlaşılıyordu. «Arazi çok güzel...» Sanki kendimi savunurmuş

gibi bir halim vardı. «Yaptırdığımız ev de eşsiz olacak. Mimar Santonix adında biri. Rudolf Santonix. Bilmiyorum ondan söz edildiğini duydunuz mu...»

Bay Lippincott başını salladı. «Evet. Tanınmış bir mimardır.»

— 68 —

«Sanırım Amerika'da da binalar yapmış.»

«Evet. Santonix gerçekten yetenekli bir mimar. Ama n© yazık ki, sağlığı iyi değilmiş.»

«Santonix ölmek üzere olduğunu düşünüyor,» diye mırıldandım. «Ama ben buna inanmıyorum. Onun iyileşeceğinden eminim.

Doktorlar...

nedense akıllarına

geleni söylerler.»

«Bu ümidinin boşa çıkmayacağını umarım. Sen aslında çok iyimsersin.»

«Santonix konusunda öyleyim.»

«Bütün isteklerinin yerine geleceğini umarım. Ayrıca Ellie' yle o araziyi almakla akıllılık etmiş olduğunuzu da söyleyeyim.»

Avukatın paranın Ellie'nin olduğunu ima etmemesi hoşuma gitti. Bay Lippincott devam etti. «Bay Crawford'la da konuştum...»

«Crawford'la mı?»

Kaşlarımı hafifçe çattım.

«Ellie'nin Londra'daki avukatı. Arazinin satın alınması işiyle o meşgul olmuş.

Orayı bir hayli ucuza kapattıklarını öğrendim. Açıkçası bu beni biraz düşündürdü. Sanırım Bay Crawford da fiyatın ucuzluğuna şaşmış. Acaba arazinin neden böyle ucuza satıldığını biliyor musun? Bay Crawford bana bu konuda bir şey söylemedi. Hatta sorduğum zaman biraz da sıkıldı.»

İçimi çektim. «Anlayacağınız arazi lânetliymiş.»

«Özür dilerim, Mike. Ne demek

istediğini anlayamadım.»

«Orası lânetliymiş, efendim,» diye yineledim. «Çingeneler öyle söylemişler.

Hatta civardakiler oradan 'Çingene Cergisi' dîye söz ediyorlar.»

«Ah. Bir söylenti ha?»

«Evet. Biraz karışık bir şey... Ne kadarının doğru, ne kadarının uydurma olduğunu bilmiyorum. Duyduğuma göre, çok eskiden bir cinayet işlenmiş orada. Bir kankoca ve diğer bir erkekle ilgiliymiş olay. Adam hem karısını, hem de diğer erkeği öldürmüş. Sonra da intrhar etmiş. Daha doğrusu resmi soruşturmada böyle karar vermişler. Ama etrafta bir sürü söy-

lenti dolaşıyor. Aslında kimsenin bir şey bildiğini sanmıyorum. Bu olay dediğim gibi yıllar önce olmuş. Ondan sonra da Çingene Çergisi dört beş el değiştirmiş.

Ama orada kimse fazla kalamamış.»

Bay Lippincott başını salladı. «Ah... Tam bir İngiliz efsanesi demek?» Merakla bana baktı. «Ellie'yle sen bu lanetten korkmuyor musunuz?» Gülümsemeye başlamıştı.

«Ne münasebet,» diye cevap verdim. «Ne Ellie, ne de ben böyle saçmalıklara inanıyoruz, aslında araziyi ucuz aldığımız için şanslıyız.»

Avukat, «Benim de batı! inançlarım yoktur,» dedi. «Doğrusu aldığınız yerin manzarası da çok güzel...» Bir an duraksadı. «Evinize yerleştiğiniz zaman Ellie'nin etrafta dolaşan bu söylentileri duymayacağını umarım.»

«Elimden geldiği kadar bunları Eliie'den saklamaya çalışacağım. Civardakilerin de ona bir şey söyleyeceklerini sanmıyorum.»

«Köy ve kasabalarda yaşayanlar bu tür hikâyeleri anlatmaktan pek hoşlanırlar.

Elüe'nin senin gibi dayanıklı olmadığını unutma, Mike. O çabuk etkilenebilir.

Tabii yalnız bazı bakımlardan. Ha aklıma gelmişken...» Düşünceli bir tavırla parmağını masaya vuruyordu. «Şimdi seninle nazik bir konu hakkında konuşacağım.

Biraz önce Greta Andersen'le tanışmamış oldu^ ğunu söyledin.»

«Evet. Onunla henüz tanışmadım.»

«Garip...

Çok garip...»

«Evet?» Ona merakla baküm.

Avukat ağır ağır, «Greta'yla hemen tanışmış olduğunu sanıyordum,»

dedi.

«Onun

hakkında

ne

biliyorsun?»

«Birkaç yıldır Ellie'nin yanında olduğundan haberim var.»

«Ellie on yedi yaşındayken geldi. Aile ona inanıyor ve güveniyordu. Önce Ellie'nin mürebbiyesi gibi bir şeydi. Sonra da sekreterliğini yapmaya, ona arkadaşlık etmeye başladı. Ellie'nin üvey annesi Bayan Cora

van

Stuyvesant

seyahat et-

¦70-

mekten çok hoşlanır.» Avukatın sesi hafifçe alaycı bir havaya bürünmüştü. «İşte böyle zamanlarda Ellie'yi Greta'ya emanet ederdi. Anladığıma göre, Greta iyi bir ailedenmiş. Yarı Alman, yarı İsveçli. Tabii Ellie kimsesiz olduğu için Greta'ya çok bağ-Irydı.»

«Biliyorum,»

dedim.

«Hatta bir bakıma Ellie hemen hemen Greta'nın idaresine girdi de denebilir. Bu sözlerime kızmıyorsun ya?»

«Hayır. Neden kızayım? Doğrusunu isterseniz, benim de aklımdan aynı şey geçti.

'Greta, böyle dedi.' 'Greta şöyle yaptı.' Saçma olduğunu bildiğim halde, bazen bu Greta lâfından sıkıldığım da oldu.>

«Buna rağmen Ellie seni Greta'yla tanıştırmak istemedi mi?»

«Şey,» diye cevap verdim. «Bunu açıklamak biraz zor. Yanılmıyorsam, Ellie bir iki kere söyledi ama fazla ısrar etmedi. Ayrıca ben de Greta'yla tanışmayı pek istemiyordum. Ellie'yi başkalarıyla paylaşmak hoşuma gitmiyor.»

«Anlıyorum. Evet. anlıyorum. Ellie, Greta'nın nikahınızda bulunmasını da istemedi mi?»

«İstemesine istedi,» dedim.

«Ama sen Greta'nın gelmesini istemedin, öyle mi? Neden?»

«Bilmiyorum... Emin olun bunun nedenini ben de pek bilmiyorum. Greta denilen bu kız bana her şeye burnunu sokan bir tipmiş gibi geldi. Yani... Ellie'nin hayatını yönetiyordu. Ellie adına kartlar ve mektuplar yolluyor, her şeyi www.netevin.com

ayarlıyor, aileye de uygun bir masal uyduruyordu. Ellie'nin, Greta'nın yönetiminde olduğunu düşünüyordum. Greta'nın emrinden çıkmıyor, ancak onun istediği şeyleri yapıyordu. Özür dilerim, Bay Lippincott, belki bütün bunları söylememem gerekirdi. Neyse.. Sadece, Greta'yı kıskanıyordum, diyelim. Ellie onun nikâha gelmesinden söz edince biraz tepem attı. Nikâhın sadece ikf-mizi ilgilendireceğini, Greta'yı istemediğimi söyledim. Böylece __71__

Ellie'yle nikâh memurluğuna gittik. Bir memurla, bir daktilo bize tanıklık ettiler. Belki Greta'nın nikâha gelmesine engel olmakla kabalık ettim ama Ellie'yle baş başa olmak istiyordum.»

«Anlıyorum. Evet, anlıyorum. Ayrıca akıllılık etmiş olduğunu da söylemeliyim.»

Hemen

atıldım. «Sizin de Greta'dan

pek hoşlanmadığınız

anlaşılıyor.»

«Greta'yla tanışmadığına göre, bu 'sizin de' sözünü kullanman yersiz, Mike.»

«Orası öyle ama birinden sık sık söz edildiğini duyarsanız, yavaş yavaş onun nasıl bir insan olduğunu anlamaya başlarsınız. Neyse... Benimkine kıskançlık diyelim. Peki, siz neden Greta'dan hoşlanmıyorsunuz?»

«Senim ön yargılarım olduğunu sanma, Mike. Ama sen Ellie'nin kocasısın. Ben de onun mutlu olmasını istiyorum. Greta'nın Ellie'yi etkisine alması hiç de hoş bir şey değildi. Greta âdeta büyük bir ukalâlıkla kızın hayatını yönetiyordu.»

«Acaba Greta, Ellie'yle aramızı bozmaya kalkışır mı dersiniz?» diye sordum.

Bay Lippincott, «Böyle bir şey söylemeye hakkım yok,» dedi. İhtiyatlı bir tavırla bana bakıyor ve yaşlı bir kaplumbağa gibi gözlerini kırpıştırıyordu. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Yeniden konuşmaya başladı. «Greta Andersen'in de sizinle oturması teklif edildi

mi?»

«Böyle bir şeye kesinlikle razı olmam,» diye bağırdım.

«Ah... Demek böyle düşünüyorsun? Anlaşılan sana böyle bir teklif yapılmış.»

«Evet, Ellie böyle bir şeyler söyledi. Ama biz daha yeni evlendik, Bay Lippincott. Evimizin... yeni yuvamızın sadece bize ait olmasını istiyorum.

Herhalde Greta arada sırada bize gelip kalacak. Bu da normal bir şey.»

«Evet, dediğin gibi bu da normal... Ama herhalde Greta' nm bundan sonra iş

bulmakta biraz güçlük çekeceğinin far-kındasın? Önemli olan Ellie'nm onun

hakkında düşündükleri

değil, ona iş verenlerin, kendisine güvenenlerin fikirleri.»

«Yani siz ve Bayan van Stuyvesant ona bonservis vermeyecek misiniz?»

«Bu da normal değil mi?»

«Greta'nın Londra'ya gelip, Ellie'nin sırtından geçinmek istediğini mi düşünüyorsunuz?»

«Seni Greta'ya büsbütün düşman etmek istemiyorum. Ne efe olsa bütün bunlar benim kafamda. Greta'nın yaptığı bazı şeyleri ve bunları yapış tarzını hiç beğenmiyorum. Ellie ise çok cömert bir kızdır. Onun Greta'nın geleceğini mahvettiğini düşünerek üzüleceğini biliyorum. Bu yüzden Greta'nın gelip sizinle oturması için ısrar edebilir.»

Ağır ağır cevap verdim. «Ellie'nin bu bakımdan ısrar edeceğini sanmıyorum.»

Sesimde hafif bir endişe vardı. Sanırım Lippincott da bunu farketti. «Ama biz...

yani Ellie, onu emekliye ayıramaz mı?»

Bay Lippincott, «Bunu bu şekilde ifade etmemek gerekir,» diye cevap verdi.

Emekliye ayrılanlar yaşlı insanlardır. Greta ise genç bir kadındır. Üstelik çok güzel bir kadın.» Âdeta tiksintiyle ekledi. «Üstelik erkeklerin başını döndürmesini de bilîr.»

«O halde,» dedim. «Belki de Greta evlenir. Madem bu kadar güzelmiş, şimdiye

kadar neden evlenmedi acaba?»

«Onu isteyenler oldu sanıyorum. Ama Greta bu teklifleri kabul etmedi... Bence düşüncen yerinde, Mike. Bu iş kimseyi incitmeden halledilebilir. Sonuçta reşit oldu ve evlendi. Hem de Greta'nın yardımıyla. Duyduğu minnet yüzünden Greta'ya bir miktar para verir.» Bu son sözleri söylerken yaşlı avukat limon yemiş gibi yüzünü buruşturmuştu.

Neşeyle ona baktım. «Öyleyse bu sorun da çözülmüş sayılır.»

«Sen gerçekten çok iyimsersin. Greta'nın kendisine teklif ©ditecek parayı almaya razı olacağını umalım.»

«Neden razı olmuyormuş? Böyle bir teklifi geri çevirirse, aptal olduğu anlaşılır.»

Bay Lippincott ellerini açtı. «Bilmem ki... Parayı kabul etmemesi aslında garip olur. Tabii EUie'yle arkadaşlıkları hiçbir zaman bozulmayacak.»

«Yani,» dedim.

«Greta'nın Ellie üzerindeki etkisinin kalkmasını istiyorum. Bona bu bakımdan yardım edeceğini ve elinden geleni yapacağını umarım.»

«Tabii,» diyerek başımı salladım.

«Greta'nın burnumuzun

dibinde oturmasını istediğim yok.»

Bay Lippincott güldü. «Onu gördüğün zaman fikrini değiştirebilirsin.»

«Hiç sanmıyorum,» dedim. «Güzel de olsalar fazla becerikli ve ukalâ kadınlardan hoşlanmam.»

«Beni sabırla dinlediğin için teşekkür ederim, Mike. Sen ve Ellie salı akşamı benimle yemek yersiniz değil mi? Cora van Stuvesant'la Frank Barton da o zamana kadar Londra'da

olurlar.»

«Ellie'nin üvey annesiyle Frank Amcası. Herhalde onlarla tanışmam gerekiyor.»

«Tabii. Bu kaçınılmaz bir şey.» Bu kez öncekilerden daha dostça bir tavırla gülümsedi. «Onlara fazla aldırmamaya çalış. Cora'nın sana kabaca davranacağını sanıyorum. Frank ise sadece

patavatsızlık

edecektir.

Reuben'in bu

ara

Londra'ya

gelmesi imkânsız.»

Reuben'in kim olduğunu bilmiyordum. Herhalde o da Ellie'nin akrabalarındandı.

Gidip yatak adasının çift kapısını açtım. «Gel, Ellie. Sorgu sona erdi.»

Ellie çabucak geniş salona girerek bir bana baktı, bir Bay Lippincott'a. Sonra ilerleyip avukatı öptü. «Sevgili Andrew Amcacığım. Mike'a iyi davranmış

olduğun belli.»

«Ah, yavrum, eğer kocana iyi. davranmasaydım, herhalde-

bundan sonra benimle bütün ilgini keserdin. Öyle değil mi? Sana arada sırada öğüt verme hakkımı korumak istiyordum. Bildiğin gibi ikiniz de çok gençsiniz.»

Ellie, «Pekâlâ,» dedi.

«Seni sabırla dinleriz.» «Şimdi de

bir sakıncası yoksa,

seninle konuşmak

istiyorum, Eliie.»

«Dışarı çıkma sırası ben de,» diye mırıldanarak yatak odasına gittim. Çift kapıyı sıkıca kapatmış gibi yaptım, ama hafifçe aralık bırakmayı da unutmadım.

Ben Ellie gibi iyi yetiş-tiriimemiştim. Bay Lippincott'un ikiyüzlü bir insan oiup olmadığını anlamak istiyordum. Ama aslında boş yere zahmet etmişim. Avukat karıma bir iki tavsiyede bulundu. Greta'ya biraz para vermesini önerdi. Ellie buna sevinçle razı oldu. «Ben de size bunu sormak istiyordum, Andrew Amca,»

dedi. Bay Lippincott ona üvey annesine de yine bir miktar para vermesinin iyi olacağını söyledi.

«Tabii aslında buna mecbur değilsin, Ellie,» diye ekledi. «Boşandığı kocalarından bir hayli nafaka aldı. Ayrıca bildiğin gibi kendisine her ay biraz para da veriyoruz.»

«Ona daha fazla para vermem gerektiğini mi düşünüyorsunuz?»

«'Kanun ve ahlâk açısından böyle bir zorunluluğun yok. Ama böyle davrandığın takdirde üvey annenin seni fazia rahatsız etmeyeceğini ve dilini tutacağını sanıyorum. Cora'nın gelirini arttır ama parayj istediğin zaman keseceğini de belirt. Cora sen ve Mike hakkında etrafa birtakım zehirli dedikodular yayabilir.

Ama senin parayı kesebileceğini bildiği için o sivri ve iğneli dilini tutmaya çalışır.»

Eliie içini çekti. «Cora benden nefret etti hep. Bunu biliyorum.» Sonra utangaç bir tavırla sordu. «Mike'dan hoşlandınız değil mi, Andrew Amca?»

Bay Lippincott, «Çok hoş ve yakışıklı bir genç,» diye cevap verdi. «Onunla neden evlendiğini gayet iyi anlıyorum.»

Eh,

buna da şükretmek gerekirdi.

Ne de

olsa ben Bay

Lippincott'un takdir edeceği gençlerden değildim. Kapıyı usulca kapattım. Ellie de birkaç dakika sonra yanıma gelerek beni çağırdı.

Bay Lippincott'u geçireceğimiz sırada kapı vuruldu ve gor-son bir telgraf getirdi. Ellie telgrafı açar açmaz, hayret ve sevinçle bağırdı.

«Greta'dan! Bu gece Londra'da olacakmış. Yarın da gelip bizi görecek. Ne hoş.»

Avukatla bana baktı. «Öyle değil mi?»

Karşısında iki ekşi yüz vardı. İki terbiyeli sesin, «Tabii, tabii,»

dediklerini

duydu.

11.

Ertesi sabah alışverişe çıktım. Otele tahmin ettiğimden daha geç döndüm. Ellie ortadaki büyük salonda uzun boylu, sarışın bir kadınla oturuyordu. Yani Greta'yla İkisi de heyecanlı heyecanlı konuşmaktaydılar.

Ben insanları tarif etmesini pek bilmem. Yine de Greta'yı anlatmaya çalışacağım.

Ellie'yle avukatın dediği gibi gerçekten çok güzeldi. Bir yere girdiği zaman mutlaka bütün erkekler dönüp dönüp ona bakıyorlardı. Greta tam Kuzeyli tipiydi.

Başak rengi saçlarını tepesine toplamıştı. Gözleri parlak bir mavi, vücudu da biçimliydi. Haydi itiraf edeyim, Greta gerçekten beğenilecek bir kadındı.

Onlara yaklaşarak dostça olduğunu umduğum bir tavırla selam verdim. Ama biraz sıkıldığımı da söyleyeyim. Aslında pek rol yapmasını bilmem. Ellie hemen,

«Mike,» dedi. «İşte Greta.»

Galtba biraz ukalâca bir tavırla cevap verdim. «Tahmin etmiştim. Sonunda seninle tanışabildiğim

için çok

memnunum,

Greta.»

Ellie atıldı. «Bildiğin gibi,' eğer Greta olmasaydı, seninle hiçbir zaman evtenemezdtk.»

«Yine bir şeyler yapabilirdik, canım,» diye mırıldandım.

«Aile baswTiiza üşüşseydi, kolunu bile kımıldatamazdın. Ne yapar yapar, bizi birbirimizden ayırırlardı. Greta, söyle, sona çok mu kötü davrandılar? Bana mektuplarında bundan hic göz, etmedin.»

Greta, «Balayına çıkmış yeni evli bir çifte böyle şeyler yazılmayacağını bilirim ben,»

diye cevap verdi. «Sana çok mu kızdılar?»

«Tabii! Ne sanıyordun? Ama ben hazırlıklıydım. Bundan emin olabilirsin.»

«Ne dediler? Ne yaptılar?»

Greta neşeyle güldü. «Ellerinden gelen her şeyi. Tabii ilk iş beni kovdular.»

«Evet, öyle olacağı besbelliydi. Peki sen ne yaptın? Herhalde sana bonservis vermeyi red edemezlerdi.»

«Red edemezler miydi? Tersine. Onlara göre ben, bana gösterdikleri güvene karşılık utanılacak bir şekilde hareket etmiştim. Ve böyle davranmaktan da büyük zevk almıştım ayrıca.»

«Şimdi ne yapacaksın?»

«Benim işim hazır bile.»

«New York'ta mı?»

«Hayır, burada. Sekreterlik yapacağım.»

«Ama...

durumun nasıl?»

Greta, «Ellie'ciğim,» dedi. «Evlendiğin öğrenildiği zaman olacakları önceden tahmin ederek bana bir çek yollamadın mı? Artık durumum nasıl kötü olabilir?»

Greta, İngilizceyi gayet düzgün konuşuyordu. «Onun için de biraz dolaştım.

Londra'da iş buldum. Ve bazı şeyler satın aldım.»

Ellie gülümsedi. «Mike'la ben de bir sürü şey aldık...» Gerçekten de ev için neler almamıştık ki? İtalya'dan ipekler ve brokarlar. Roma ve Paris'ten tablolar.

Greta güldü. «İkinizin

de çok mutlu

olduğunuz

belli.» Ellie başını salladı.

«Henüz evimizi görmedin. Eşsiz bir ev

olacak. Santonix bizim için tam hayalimizdeki gibi bir ev yapacak. Öyle değil mi, Mike?»

Greta, «Ben evi gördüm bile,» dedi. «Bir araba kiralıyarak oraya gittim.»

Ellie, «Ya?» dedi. Ben de öyle.

Greta düşündü. Sonra da, «Beğenmedim,» der gibi başını salladı. Ellie fena halde şaşaladı. Yüzünden çok da üzüldüğü belliydi. Ben hemen Greta'nın bize takıldığını anladım. Hatta belki de bunun hiç de tatlı bir şaka olmadığını düşündüm. Sonra Greta kahkahalarla gülmeye başladı. Kadının tatlı sesini duyanlar, dönüp bizim tarafa doğru baktılar.

«Ah, ikiniz de yüzünüzü görebilseydiniz. Özellikle sen Ellie. Dayanamayıp size takıldım. Ev gerçekten şahane. O adam bir dâhi.»

«Evet,» dedim. «Santonix ilginç bir adamdır. Onunla tanış, ne demek istediğimi daha iyi anlarsın.»

Greta, diye cevap verdi. «Onunla tanıştım bile, Kendisi oradaydı. Santonix gerçektenügi çekici bir adam. Ama nedense insanı biraz korkutuyor.»

Ona hayretle baktım. «Korkutuyor mu? Hangi bakımdan?» «Ne bileyim?.. İnsana sanki Santonix, kendisine bakar bakmaz hemen saydamlaşıyormuş gibi

geliyor.

Tabii

bu

duygu hoş bir şey değil.»

Sonra ekledi.

«Adam hasta gibiydi.»

«Santonix hasta,» dedim. «Çok hasta.» «Ne yazık...

Nesi var? Verem mi?» Başımı

salladım. «Önceleri ben de öyle sanıyordum. Sonra yanıldığımı anladım, Onun hastalığı kanla ilgili galiba.»

«Ya?.. Anlıyorum. Ama doktorlar bugün çok şey yapabiliyorlar. Tabii daha başlangıçta tedavi etmeye çalışırken öldü-, rüvermezlerse... Neyse..

Bunları

bırakalım şimdi.

Ev ne za-

N man tamamlanacak?»

«Yakında biteceğini

sanıyorum.»

Güldüm.

«Doğrusu bir evin bu kadar çabuk

yapılabileceğini

hiç sanmıyordum.» Greta ilgisiz bir tavırla omzunu silkti.

«Para sayesinde her

şey olur. Çifte vardiya, fazla ücret. Böyle şeyler. Ellie, insanın senin kadar zengin olmasının ne büyük şans olduğunun farkında bile değilsin.»

Ama ben biliyordum. Daha doğrusu öğrenmeye başlamıştım. Evliliğim yüzünden yepyeni bir dünyaya girmiştim. Üstelik hayalimde canlandırdığım gibi bir yer de değildi. İnsan çok istediği bir şeyi gördüğü zaman, «Ne yazık ki, bunu almam imkânsız... Belki ileride bir gün...» demiyordu. Gerek yoktu buna. Başlangıçta giyim konusunda oldukça sıkıntı çekmiştim. Neyse ki, Ellie'nin bana çok yardımı dokunmuştu. Beni tanınmış terzilere götürmüş ve, «Bırak seni istedikleri gibi giydirsinler,» demişti.

Tabii henüz halim tavrım, konuşmam bu yeni dünyaya uyacak gibi değildi. Ama bu da o kadar önemli değildi. Bay Uppincott gibi kimselerin gözüne aykırı gözükmeyecek kadar bir şeyler öğrenmiştim. Gora van Stuyvesant'la amcalarının önünde de Ellie'yi utandırmayacağımdan emindim. Zaten evimize yerleştikten sonra bütün bu insanlardan uzaklaşacaktık. Orası bizim krallığımız olabilirdi.

Greta'ya bakarak kendi kendime, acaba evimiz hakkında ne düşünüyor, dedim. Her neyse... O ev benim tam istediğim gibi bir yer olacaktı. Tam istediğim gibi bir yer... Ben her zaman eşsiz bir kadın ve başkalarının-kine benzemeyen bir ev istemiştim.

Ellie mırıldandı. «Mike yine evimizi düşünüyor.» Anlaşılan karım bana iki kez artık yemek salonuna geçmemizi söylemiş, ama duymamıştım. Ona

sevgiyle baktım.

Daha sonra, akşam yemeğe gitmek için hazırlanırken Ellie usulca,

«Mike,»

dedi.

«Greta'dan hoşlandın, değil

mi?»

«Tabii,» diye cevap

verdim.

«Tabii.»

«Ondan hoşlanmasaydın, çok üzülürdüm.»

İtiraz ettim. «Sana Greta'dan hoşlandığımı söyledim ya. Hoşlanmadığımı nereden çıkardın?»

«Bundan pek emin değilim. Bana Greta'yla konuşurken bile onun yüzüne pek bakmıyormuşsun gibi geldi.»

«Şey... bunun nedeni.,

çekinmem.» «Greta'dan mı çekiniyorsun?»

«Evet. Greta insanı biraz endişelendiriyor. Ona iki kanat taksalardı, tıpkı bir

Valkyrie'ye benzerdi.»

Ellie güldü.

«Operadaki şişman Valkyrie'lere değil herhalde.»

Ben de bir kahkaha attım. Sonra da, «Bu halime şaşmamalısın,» dedim. «Ne de olsa sen Greta'yi yıllardan beri tanıyorsun. Ama benim için fazla becerikli, bilgiç ve sosyetik.» Uygun sözcükleri arıyordum. Sonunda, «Kendimi onun yanında hiçbir işe yaramaz biri gibi hissediyorum,» diyiverdim.

Ellie bu sözüme üzüldü. «Ah, Mike! Biliyorum, senin yanında eski günlerden; tanımadığın kimselerden konuştuk durduk. Herhalde bu yüzden biraz sıkıldın. Ama yakında Greta'yla arkadaş olacağınızdan eminim. O senden hoşlanıyor. Çok hoşlanıyor. Bunu bana kendisi söyledi.»

«Dinle, Ellie. Benden hoşlanmasa da sana yine böyle söyleyeceği besbelli.»

«Yok, yok, böyle bir şey söylemezdi. Greta çok açıksöz-lüdür. Onun

bugün

nasıl konuştuğunu duydun.»

Evet, öğle yemeği sırasında Greta gerçekten sözünü hiç sakınmamıştı. Ellie'den

çok bana

hitap ederek dostça bir tavırla,

«Belki

seni

görmediğim halde

Ellie'ye yardım etmeme şaştın,» demişti. «Ama ona bir hapis hayatı sürdürdükleri için o kadar kızıyordum ki. Onu sanki para ve geleneklerden oluşmuş bir kozaya sokmuşlardı. Kendi kendine istediği yere gitmesi, arzu ettiğini yapması ve eğlenmesi imkânsızdı. Ellie isyan etmek istiyor, ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Sonunda ona ben

cesaret verdim. Ellie'ye İngiltere'deki evlere

bakmasını söyledim. Yirmi bir yaşına basınca, bütün aileye 'Ne haliniz varsa görün, buraya yerleşebilşceğini anlattım.»

Ellie

gülmüştü.

«Greta'nın

harika

fikirleri

vardır.

Benim aklıma

gelmeyecek şeyler bulup çıkarır.»

Bay Lippincott bana ne söylemişti? «Ellie, Greta'nın fazla

etkisinde kalıyor...» Bu doğru muydu? İşin garibi, pek de öyl* .olduğunu sanmıyorum. Greta, Ellie'yi iyi tanıyordu ama onun kararlı bir yanı olduğunu keşfedememişti. Ellie, Greta'nın fikirlerini, tavsiyelerini ancak kendisininkilere uyduğu, bunları istediği zaman dinliyordu. Ellie istediği zaman kendi kendine karar verecek ve dünya yerinden oynasa yine bundan vazgeçmeyecek bir kızdı. İnsanları anlamak ne kadar zor, diye düşündüm. Ellie'yi bile. Hatta Greta'yı. Belki annemi... O bana gözlerinde derin bir korkuyla bakmıştı...

Bay Lippincott'u da merak ediyordum. Öğle yemeğinden sonra iri şeftalileri soyarken, «Bay Lippincott evliliğimize hiç itiraz etmedi,» dedim. «Buna bayağı şaştım.»

Greta, «Lippincott tilkiden farksızdır,» diye cevap verdi.

Ellie güldü. «Hep böyie söylersin, Greta. Ama ben onu çok severim. Çok ciddi, tutucu bir adamdır, o da başka.»

«İstersen sen yine öyle düşünmeye devam et. Ama ben Lip-^ pincott'a. kesinlikle güvenmiyorum.»

Elüe hayretle ona baktı. «Güvenmiyor musun?»

Greta başını salladı. «Biliyorum, biliyorum. Herkesin saydığı, güvendiği bir insan o. İdeal bir avukat ve vasi.»

Ellie güldü. «Yani Andrew Amcanın servetimi usul usul yediğini mi söylemek istiyorsun? Saçmalama, Greta. Binlerce banker, muhasebeci, kontrolör var.»

Greta, «Ganim, herhalde güvenilir bir adam,» dedi. «Ama asıl öyle insanlar zimmetlerine para geçirirler. Yani herkesin güvendiği kişiler. Sonradan da herkes birbirine. Bay B. ya da Bay A'nm böyle bir şey yapacağı hiç aklımıza gelmezdi,' derler. Evet, öyle söylerler ya. 'Bunu hiç beklemezdik!' diye bağırırlar^

Ellie'nin yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. «Frank Amca dolandırıcılık yapabilir ama Andrew Amcadan böyle bir şey beklemem.» Bu fikrin onu üzdüğü ya da şaşırttığı yoktu.

Greta, «Frank Amcanda tam bir dolandırıcı hali var,» diye

cevap verdi. «Tabii bu da onun aleyhine oluyor. Neşeli ve şirin. Ama onun hatırı sayılır bir para dolandırmasına da imkân yok.» «Frank Amca aslında senin nen oluyordu?» diye sordum. «Akrabalarını hep birbirine karıştırıyorum.»

Ellie, «Frank Barton halamın kocası,» dedi. «Halam ondan ayrılıp başkasıyla evlendi. Bundan altı yedi yıl önce de öldü. Frank Amca ise bizim aileden pek ayrılmadı.»

Greta açıklamayı sürdürdü. «Onlar üç kişi. Kan emici üç sülük. Ellie'nin öz amcaları ölmüşler. Biri Kore'de, biri de araba kazasında. Şimdi onların yerine Ellie'nin üvey annesi... ondan para sızdırmaya çalışan Frank Amcası, kuzeni Reuben var. Ellie onu da 'Reuben Amca' diye çağırır ama dediğim gibi aslında kuzeni olur. Ha, Andrew Lippincott'la Stanford Lloyd'u da unutmayalım.»

.

¦

Şaşırmıştım. «Stanford Lloyd da kim? » «O da bir tür vasi. Öyle değil mi, Ellie?

Ellie'nin yatırım işlerine bakıyor. Aslında bu da güç bir iş olmamalı. Çünkü Ellie gibi bir milyoner durduğu yerde de bol para kazanabilir.» Greta ekledi.

«Ellie'nin etrafını sarmış olan gruptakiler bunlar işte. Yakında onlarla tanışacağından eminim. Buraya gelip seni inceleyeceklerdir.»

İnleyerek Ellie'ye baktım. Karım şefkatle, «Aldırma, Mike,» diye mırıldandı.

«Nasıl olsa geldikleri gibi dönüp gidecekler.»

12.

Gerçekten hepsi geldi, ama hiçbiri fazla kalmadı. Özellikle bu. ilk ziyaretleri sırasında. Bir ikisi fena değildi. Örneğin, Frank Amca. Greta'ya hak verdim; pek de . güvenilecek biri değildi. İriyari, göbekli bir adamdı Frank Amca.

Gözlerinin

altındaki

torbaları

görenler

onun

çok

içti-

ğini düşünür ve pek de yanılmış olmazlardı. Kadınlardan ve havadan para kazanmaktan hoşlandığı belliydi. Benden biriki kez borç aldı. Çok değil, birkaç sterlin. Ama aslında onun beni denemeye, ileride benden bol para koparıp koparamayacağını anlamaya çalıştığını sezdim.

İçlerinde ilgimi en fazla Ellie'nin üvey annesi Çora çekti. Kırk yaşlarında, boyalı saçlı, fena sayılmayacak, fazla geveze bir kadındı. Eilie'ye büyük bir sevgi ve şefkatle davrandı.

«Sana yazdığım o mektuplara aidırmamahsın, Ellie'ciğim. Senin o şekilde evlenmen beni çok sarsmıştı tabii. Her şeyi benden gizlemiştin. Ama bu gizliliğe seni Greta'mn teşvik ettiğini çok geçmeden anladım.»

Ellie, «Greta'yı suçlu bulma,» diye cevap verdi, «Sizleri üzmek istemiyordum.

Gürültüsüz patırtısız evlenmemin daha iyi olacağını düşündüm...»

«Bu bakımdan çok haklısın, Ellie'ciğim. Ama işlerine bakanlar fena halde öfkelendiler. Özellikle Andrew Lippincott'la Stanford Lloyd. Herhalde sana iyi bakmadıkları için herkesin onları suçlayacağını düşünüyorlardı. Tabii Mike'ın nasıl bir genç of-duğunu bilmiyorlardı. Ben de öyle...»

Bana bakarak gülümsedi. Dünyanın en tatlı ve en yapmacık gülümsemesiydi bu. Çora benden öyle nefret ediyor ki diye düşündüm. Ellie'ye böyle şefkat göstermesinin nedeni malum. Andrew Lippincott'un Amerika'ya döndüğü zaman onu uyardığı belli.

Herhalde Ellie'nin kendisine bol para vereceğini söyledi. Kimse Çora'nm son kocasından söz etmiyordu. Herhalde adam dünyanın başka bir tarafına kaçmıştı. Bu işi yalnız başına yapmadığı da anlaşılıyordu. Çora yakında ondan boşanacaktı.

Ama bu kez hatırı sayılır bir nafaka alamayacaktı. Çünkü Oora'nın son kocası kendisinden çok genç ve yakışıklı ama parasız bir adamdı.

Kuzen Reuben ya da Ellie'nin dediği gibi Reuben Amca kalkıp İngiltere'ye gelmedi. Onun yerine karıma tatlı, sudan bir mek-

.

tup yazdı. Ona mutluluklar diliyor, ama Ellie'nin ingiltere'de oturmaktan hoşlanacağını pek sanmadığını açıklıyordu. «Eğer oradan hoşlanmazsan, hemen Amerika'ya dön, yavrum. Seni daima sevinçle karşılayacağımızı biliyorsun.

Özellikle Reuben Amcan seni bağrına basacak.»

Ellie'ye, «Reuben Amcan iyi bir adama benziyor,» dedim. Düşünceli bir tavırla mırıldandı.

«Evet...» Bundan pek de emin değilmiş gibi bir hali vardı.

«İçlerinde sevdiğin var mı, Ellie? Yoksa bunu sormamam mı gerekir?»

«Bana her istediğini sorabilirsin.» Buna rağmen sorumu hemen cevaplandırmadı.

Sonra kesin

bir tavırla, «Hayır,» dedi. «Hiçbirini sevmiyorum...

Belki

garip

ama aslında da onlarla aramızda ortak hiçbir şey yok. Ayrıca onlar öz akrabalarım da sayılmazlar... Hatırlayabildiğim kadar... babamı severdim.

Sanırım oldukça zayıf bir adamdı ve bu yüzden de büyükbabamı hayal kırıklığına uğratmıştı. Babam iyi bir işadamı değildi. Florida' ya gitmekten, balık avlamaktan, böyle şeylerden hoşlanırdı. Daha sonra Cora'yla evlendi. Üvey annemi hiçbir zaman sevemedim. O da beni. Asıl annemi hiç hatırlamıyorum. Öz amcalarımı

çok severdim. Bir bakıma babamdan çok onları düşündüm. Onların ölümü büyükbabamı çok sarstı. O sırada çok hastaydı. Üç oğlunun birden arka arkaya ölmesi onu mahvetti. Büyükbabam Cora'yı sevmez, diğer uzak akrabalardan da hoşlanmazdı.

Örneğin Reuben Amcadan... 'Reuben'in neler karıştırdığını hiçbir zaman bilemezsiniz,' derdi. İşte bütün bunlar yüzünden servetinin yönetimini bankalara, avukatlara bıraktı. Bir bölümü hastane ve müzelere verildi.

Büyükbabam

Cora'ya ve damadı Frank Barton'a da aylık bir gelir verilmesini istedi.»

«Ama servetinin en önemli bölümü sana kaldı, değil mi?» «Evet. Bu da büyükbabamı biraz endişelendirdi.

Bana iyi bakmaları, servetimi iyi yönetmeleri için de elinden geleni yaptı.»

^84 —

«Sana ve servetine Andrew Amcanla, Bay Stanford Lloyd baktı tabii. Bir avukatla bir banker.»

«Evet. Herhalde büyükbabam servetimi kendimin doğru dürüst yönetemeyeceğimi düşünüyordu. Doğrusu onun yirmi bir yaşına bastığım zaman servetin bana verilmesini istemesine hâlâ şaşarım. Çok kişi yirmi beş yaşı tercih eder. Belki de bunun nedeni kız olmamdı.»

«İşte bu sözün acayip,» diyerek güldüm. «Aslında bunun tersi doğru değil mi?»

EHie başını salladı. «Hayır. Sanırım büyükbabam genç erkeklerin çılgınca şeyler yaptıklarından... paragöz sarışınların ellerine düştüklerinden emindi. Onlara durulup oturmaları için bol zaman verilmesi gerektiğine inanıyordu. Bir keresinde bana, 'Eğer bir kız oklı başında bir insan olacaksa, yirmi bir yaşındayken belli olur,' dedi. 'Onu dört yıl daha beklemeye zorlamak saçma. Eğer budalanın biriyse, yirmi beşinde de yine budalalık eder.'» Ellie bana bakarak gülümsedi. «Ayrıca büyükbabam bana, 'Senin aptal olduğunu sanmıyorum,' da dedi.

'Sen belki ha-yatı tanımıyorsun, ama aklı başında, makul bir kızsın, Ellie.

Özellikle insanlar konusunda pek yanılmıyorsun. Her zaman da böyle olacağından eminim.»

Düşünceli bir tavırla içimi çektim. «Herhalde büyükbaban, benden hiç hoşlanmazdı.»

EHie çok dürüst bir kızdı. Beni boş sözlerie avutmaya kalkışmadı. «Evet.

Herhalde bu evlilik onu dehşete düşürürdü. Yani başlangıçta demek istiyorum.

Daha sonra sana alışırdı.» Birdenbire, «Zavallı Eİlie,» dedim. «Neden böyle söylüyorsun?»

«Sana daha önce de söylemiştim bunu. Hatırlıyor musun?»

«Evet. Zavallı zengin bir kız, demiştin. Bunda da haklıydın.»

«Bu kez aynı şeyi kastetmedim,» diye cevap verdim. «Senin zengin olduğun için zavallılaştığını söylemek istemedim. Yani...»

Duraksadım. «Etrafında bir sürü insan var.

Hepsi de sender» birtakım şeyler

istiyorlar ama aslında seni sevdikleri yok. Doğru değil mi?»

Ellie bir an düşündü. «Andrew Amcanın beni gerçekten sevdiğini sanıyorum. Bana hep şefkat ve anlayış gösterdi. Diğerleri... evet, bu bakımdan haklısın. Onlar sadece benden bazı şeyler istiyorlar.»

«Senin sırtından geçinmeye çalışıyorlar. Öyle değil mi? Borç para alıyor, şunu ya da bunu yapmanı istiyorlar. Başları belâya girmişse, yardıma koşmanı bekliyorlar. Evet, hepsi de etrafını sarmış.»

Ellie sakin sakin cevap verdi. «Aslında bu da normal bir şey. Ama artık onlarla ilgimi kestim. Bundan sonra İngiltere'de oturacağım. Onları da sık sık görecek değilim.»

Bu noktada yanılıyordu kuşkusuz. Ellie henüz durumu anlayamamıştı. Daha sonra Stanford Lloyd kalkıp geldi. Ellie'den bir sürü kâğıdı imzalamasını, yatırımlar için kesin karar vermesini istedi. Tabii onun anlattıklarından hiçbir şey anlayamadım. Ellie'ye yardım etmem, eğer Stanford Lloyd onun parasını çalıyorsa, buna engel olmam imkânsızdı.

Stanford Lloyd nedense kuşku uyandırmıştı bende. Bankerdi ve tıpkı da filmlerdeki bankerlere benziyordu. Oldukça yakışıklı bir adamdı. Bana çok nazik davrandı. Beni pek aşağı bulmasına rağmen belli etmemeye çalıştı.

O da gittikten sonra, «Oh...» dedim. «Bu sonuncuydu.»

¦ «Onlardan hiç hoşlanmadın değil mi, Mike?»

«Korkarım öyle. Örneğin, üvey annen, Cora. İkiyüzlü, aşağılık bir yaratık...

Bağışla, Ellie. Belki de

böyle konuşmamam

gerekirdi.»

«Neden konuşmayacaksın? Düşüncelerini kendine mi saklayacaksın? Doğrusu Cora hakkında pek yanıldığını sanmıyorum.»

«Sen çok yalnızmışsın, Ellie,» dedim.

«Evet, çok yalnızdım. Kendi yaşımda kız arkadaşlarım vardı.

tanınmış bir özel okula gittim. Ama hiçbir zaman özgür değildim. İstediğim biriyle arkadaş olduğum zaman, bunu mutlaka öğrenir, beni ondan ayırarak yerine yanıma başka bir kızı verirlerdi. Her şey kızların ailesinin sosyetedeki mevkiine bağlıydı. Belki gerçekten sevdiğim bir arkadaşım olsaydı, bu duruma karşı çıkardım. Ama aslında samimi olduğum kimse yoktu. Greta gelinceye kadar durum böyleydi. Sonra her şey değişti. Hayatımda ilk kez biri benimle ilgileniyor, candan dostluk gösteriyordu. Benim için olağanüstü bir şeydi bu.»

Yüzünün ifadesi yumuşamıştı.

Pencereye doğru döndüm. «Keşke...»

«Keşke ne?»

«Bilmem ki... Belki de, 'Keşke Greta'ya bu kadar bağlı olmasaydın,' diyecektim.

İnsanın birine bu kadar güvenmesi hiç doğru değil.»

Ellie içini çekti. «Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi, Mike?»

Telaşla itiraz ettim. «Hoşlanıyorum, hoşlanıyorum. Ama... Greta'nin benim için bir... bir yabancı olduğunu biliyorsun. Açık konuşalım. Belki de onu kıskanıyorum. Senin Greta'ya bu kadar bağlı olduğunun farkında değildim.»

«Greta'yı kıskanma. Hayatımda yalnız o beni adam yerine koydu... yalnız o bana anlayış gösterdi. Yani seninle karşılaşıncaya kadar, demek istiyorum.»

«Ama benimle karşılaştın. Ve benimle evlendin.» Sonra ekledim. «Artık ömrümüzün sonuna kadar da mutlu olacağız.»

13.

Elimden geleni yapmaya, Ellie dolayısıyla hayatıma giren İnsanları anlatmaya çalışıyordum. Bizim bütün hatamız, artık onların Ellie'yle benim hayatımızdan çıkıp gideceklerini sanmamız oldu. Ama onlar böyle bir şey yapmadılar. Böyle bir niyet-

leri de yoktu.

Gelgelelim biz bunu başlangıçta bilmiyorduk...

Evimiz bitmişti. Santonix'den bir telgraf aldık. Bizden, tor hafta Çingene Çergisine uğramamızı istiyordu. Daha sonra Santonix bir telgraf daha çekti.

«Yarın gelin.»

Çingene Çergisine güneş batarken vardık. Arabanın sesini duyan Santonix, bizi karşılamak için dışarı çıktı. Evin bitmiş halini görünce, kalbim mutlulukla dolup taştı. Benim evimdi bu işte. Sonunda onas kavuşmuştum.

Ellie'nin kolunu

sımsıkı

tuttum.

Santonix sordu. «Beğendiniz mi?»

«Beğenmek de söz mü?» dedim. Saçma bir lâftı bu, ama Santonix ne demek istediğimi anladı.

Usulca başını salladı. «Evet, şimdiye kadar yaptığım evlerin en güzeli bu...

Size çok pahalıya maloldu ama harcadığınız her kuruşa değer. İlk hesapladığımdan çok fazlasını harcadım. Haydi, Mike... Ellie'yi kucağına al

ve onu eşikten geçir. İnsan karısıyla evine ilk kez girerken böyle yapar.»

Kıpkırmızı kesildim. Sonra da Ellie'yi kucakladım. 0 öyle hafifti ki.

Santonix'in dediği gibi karımı eşikten geçirdim. Ama bunu yaparken de hafifçe sendeledim.

Santonix kaşlarını çattı. Sonra da, «Tamam,» dedi. «Karına iyi davran, Mike. Ona özen göster. O kendisine bakamaz. Tabii bakabileceğini sanıyor ama yanılıyor.»

Ellie hayretle ona baktı. «Bana bir kötülük geleceğinden mi korkuyorsunuz? Ama neden?»

Santonix başını salladı. «Çünkü bu dünya çok kötü bir yer. Ve bu dünyada bir sürü kötü insan var. Ayrıca senin etrafını bazı kötü kişilerin sarmış olduğunun

da farkındayım, yavrum. Onlardan bir ikisini gördüm. Hem de burada. O

köpekler... tıpkı birer köpek gibi etrafı kokiayıp durdular. Kusuruma bakma. Ama birinin sana bunları söylemesi gerekiyor.»

Ellie, «Onlar artık bizi rahatsız etmeyecekler,» diye cevap verdi. «Hepsi de Amerika'ya döndüler.»

Santonix, «Belki,» dedi. «Ama oradan buraya uçakla birkaç

saatte geliniyor.» Ellerini Ellie'nin omuzlarına koydu. Santonix' in parmakları iyice incelmiş, kuruyup beyazlaşmıştı. Çok, çok hasta olduğu anlaşılıyordu.

«Eğer elimden gelseydi, seni ben korumaya çalışırdım, yavrum. Ama artık bu imkânsız. Pek oz vaktim kaldı. Onun için başının çaresine bakmalısın.»

Atıldım. «Çingenelere özgü bu kehanetleri kendine sakla, Santonix. Bize evi gezdir. Her köşe bucağı görmeliyiz.»

Böylece evi doiaştık. Odaların bazıları hâlâ boştu. Bazılarıy-so Avrupa'da aldığımız eşyalarla döşenmişti.

Ellie birdenbire, «Eve isim koymadık,» diye bağırdı. «Buraya Kuleler adını veremeyiz. Çünkü gülünç olur.» Bana döndü. «Bana burasının başka bir adı daha olduğunu söylemiştin. Neydi o? Çingene Çergisi değil mi?»

Hemen, «O da olmaz,» dedim. «Bu ad hoşuma gitmiyor.» Santonix söze karıştı.

«Buradakiler bunu kullanıyorlar.» Homurdandım. «Onların hepsi de batıl inançları olan birtakım budalalar.»

Sonra verandada oturarak manzarayı ve batmakta olan güneşi seyrettik. Bir yandan da ev için ad düşünüyorduk. Bir bakıma bir oyundan farksızdı bu. Önce ciddi ciddi başladık, sonra da gülünç adlar bulmaya çalıştık. Sonra birdenbire ortalık karardı ve hava soğudu. Kalkıp içeri girdik. Perdeleri çekmeden, sadece camlı kapılan kapattık. Londra'dan yemek getirmiştik. Ertesi günü bize bir hayli pahalıya malolan uşak ve hizmetçiler geleceklerdi.

Ellie içini çekti. «Herhalde uşaklarla hizmetçiler buradan nefret edecekler. Çok ıssız olduğunu söyleyerek çekip gidecekler.»

Santonix, «O zaman kalmaları için onlara iki katı ücret verirsiniz,» diyerek güldü.

«Siz de her şeyin parayla satın alacağınızı sanıyorsunuz!» Ama Ellie de gülüyordu.

Birlikte kaz ciğeri, francala, karides getirmiştik. Masanın başına geçerek güle konuşo yşmek yemeye başladık. Santonix bile canlanmış gibiydi. Gözleri çılgınca bir heyecanla parlıyordu.

,

.

Sonra birdenbire camlar müthiş bir şangırtıyla kırıldı. İçeri atılan taş masaya düştü, bir şarap kadehini de kırdı. Cam parçalarından biri Ellie'nin yanağını yardı. Bir an hepimiz felç© uğramış gibi oturduk. Sonra ayağa fırlayarak camlı kapıya koştum. Kapıyı açıp dışarı fırladım. Etrafta kimseler yoktu. Tekrar odaya girdim.

Kâğıt peçeteleri alarak Ellie'nin üzerine eğildim. Yanağından akan kanları sildim.

«Canın acıyor değil mi?.. Ama önemli bir şey değil, sevgilim. Ufacık bir kesik.»

Santonix'le göz göze geldik.

Ellie'nin yüzünde şaşkın bir ifade vardı. «Bunu neden yaptılar?»

«Çocukların marifeti,» diye cevap verdim. «Birtakım haylazların. Herhalde bizim buraya yerleşmek üzere olduğumuzu duy-1 muşlar. Yine şansımız varmış ki, sadece taş attılar. Yanlarında i hava tabancası filan da olabilirdi.»

«Bize bunu neden yaptılar? Neden? Neden?»

«Bilmiyorum,» dedim. «Köpekliklerinden herhalde.»

Ellie birdenbire ayağa fırladı. «Korkuyorum. Korkuyorum.»

Başımı salladım. «Bu işin içyüzünü yarın öğreniriz. Burada-kileri tanımıyoruz bile.»

«Bunu onlar fakir, biz zengin olduğumuz için mi yaptılar?» EHie bunu bana değil, Santonix'e sormuştu. Onun bu sorunun cevabını benden daha iyi bildiğini düşünüyordu sanırım.

Santonix ağır ağır mırıldandı. «Hayır... Nedenin bu olduğunu sanmıyorum...»

Ellie, «O taşı bizden nefret ettikleri için attılar,» dedi. «Benden ve Mike'dan nefret ettikleri için. Ama neden? Mutlu olmamızı mı kıskanıyorlar?»

Santonix başını salladı. «Hayır.»

Ellie de onunla aynı fikirdeydi anlaşılan. «Hayır...

Bunun

—

QQ___

nedeni başka. Bilmediğimiz bir şey bu... Çingene Çergisi... Burada oturan herkesten nefret edecekler... Onunla uğraşacaklar... Belki de sonunda bizi buradan kaçırmayı başaracaklar.»

Bir kadehe şarap doldurarak Ellie'ye uzattım. «Böyle konuşma, Ellie,» diye yalvardım. «Böyle şeyler söyleme, iç şu şarabi- Bu çirkin bir olaydı ama aslında kaba ve haince bir şakadan başka bir şey de değildi.»

Ellie içini çekti. «Acaba?... Acaba?...» Dikkatle bana baktı. «Biri bizi buradan uzaklaştırmaya çalışıyor, Mike. Yaptırttığımız... hayal ettiğimiz, sevdiğimiz bu evden kaçırmaya uğraşıyor.»

«Onların bizi kaçırmalarına izin vermeyeceğiz,» dedim. «Seni koruyacağım. Sana kimse zarar veremeyecek.»

Ejlie yine Santonix'e baktı. «Bu işin içyüzünü bilmeniz gerekiyor. Ev yapılırken siz buradaydınız. Size kimse bir şey söylemedi mi? Gelip, taş atan... evin yapılmasına engel olmaya kalkan olmadı mı?»

Santonix içini çekti. «İnsan bazı olayları yanlış anlayabilir.»

«O halde burada bazı. kazalar oldu!»

«Bir ev yapılırken her zaman bazı kazalar olur. Ama bunlar öyle önemli ya da korkunç olaylar değildir. Bir işçi merdivenden yuvarlanır. Başka biri

ayağına bir şey düşürür. Bir üçüncüsünün eline kıymık batar ve mikrop kapar.»

«Bunlardan daha ciddi bir şey olmadı mı? Kasten yapılmış bir şeyler?»

Santonix bağırdı. «Hayır, hayır. Yemin ederim! Olmadı!» Ellie bana döndü. «O

çingeneyi hatırlıyor musun, Mike? O

gün hali ne kadar acayipti. Bana buraya gelmememi uyardığı Sün.»

«O delinin biriydi. Çingene kaçırmıştı.»

Ellie, mırıldandı. «Çingene Çergisine ev yaptırdık. Onun yapmamamızı söylediği şeyi yaptık.» Sonra ayağını yere vurdu. «Beni buradan kaçırmalarına razı olmayacağım! Kimse beni buradan uzaklaştıramaz!»

Ben de atıldım. «Bizi kimse buradan kaçıramayacak. Burada çok mutlu .olacağız!»

Bunu sanki kadere meydan okuyormuşuz gibi söylemiştik...

14.

İşte Çingene Çergisinde hayatımız böyle başladı. Ev için başka ad bulamadık. O

ilk gece Çingene Çergisi adı belleğimize dağlamış* âdeta.

Ellie, «Onlara kırkmadığımızı göstermek için buraya Çingene Çergisi adını vereceğiz,» dedi. «Yani böylece onlara meydan okuyacağız. Burası bizim yerimiz.

Çingenenin kehanetine de al-

dtracak değiliz!»

Ellie'nin keyfi yerine gelmişti artık. Evimize yerleşmeye, civan ve komşularımızı tanımaya başladık. Ellie'yte Bayan Lee'nin kulübesine de gittik.

Onu sakin sakin bahçesini kazarken gördüğü takdirde, karımın içinin daha da rahat edeceğini düşünüyordum. Ellie onunla bir kez karşılaşmıştı. Falımıza baktığı gün. Ellie onun sıradan bir insan olduğunu anladığı takdirde... Ama Bayan Lee'yi göremedik. Kulübe kapalıydı. Komşusuna kadının ölüp ölmediğini sordum.

«Hayır. Herhalde kalkıp bir yere gitti. Zaman zaman böyle ortadan kaybolur.

Bayan Lee gerçek bir çingenedir. İşte bu yüzden evin içinde fazla oturmaya dayanamaz. Gider dolaşır, sonra döner gelir.» Eliyle başını işaret etti. «Biraz kaçıktır o.» Kısa bir sessizlik ,oldu. Sonra kadın merakını gizlemeye çalışarak,

«Siz o yeni evden geldiniz, değil mi?» diye sordu. «Tepeye yapılan yeni evden?»

«Evet. Oraya yeni yerleştik,» diye cevap verdim.

Kadın, «Doğrusu eviniz şahane.» dedi. Yapılırken sık sık gidip seyrettik. O

kasvetli ağaçların yerinde öyle yepyeni bir evin bulunması her şeyi değiştirdi.»

Sonra Ellie'ye bakarak çekin-

gen bir tavırla ekledi. «Siz Amerikalısınız, değil mi? Doha doğrusu biz öyle duyduk.»

Ellie gülümsedi. «Evet, Amerikalıyım. Ama artık bir Ingilizle evliyim. Onun için de ingiliz sayılırım.»

«Ve artık buraya yerleşecek, burada oturacaksınız?»

«Evet.»

«Buradan hoşlanacağınızı umarım. Kadının halinden buna pek ihtimal vermediği anlaşılıyordu.

«Buradan hoşlanmamamız için bir neden var mı?»

«Yoo. Ama orası bir hayli tenhadır. Çok kimse ağaçlarla çevrili, ıssız bir yerde oturmaktan hoşlanmaz.»

Ellie mırıldandı. «Çingene Çergisi.»

«A, yerlilerin oraya verdiği adı biliyorsunuz, demek? Daha önce oradaki evin adı Kuleler'di. Doğrusu bunun nedenini bilmiyorum. Aslında evin kulesi filan yoktu.

Daha doğrusu ben gördüğüm zaman kuleleri kalmamıştı.»

Ellie, «Bence de Kuleler adı pek saçma,» dedi. «Oranın adı yine Çingene Çergisi kalsın, daha

iyi.»

Ona baktım. «Bunu postaneye haber vermemiz gerekiyor. Yoksa gelen mektuplar elimize geçmez.»

«Herhalde...»

«O mektupların elimize geçmemesi önemli mi?» diye ekledim. «Bize hiç mektup gelmemesi daha iyi olmaz mı?»

Ellie, «İşlerin karışmasına neden olabilir,» diye cevap verdi. «Faturalar bile elimize geçmez.»

Güldüm. «Hele bu daha da harika olur.»

Ellie de gülmeye başlamıştı. «O zaman da icra memurları gelip bahçeye kamp kurarlar.» Durdu. Ciddileşmişti. «Zaten bana hiç mektup gelmemesi hoşuma gitmez.

O zaman Greta1' dan da haber alamam.»

«Bırak şimdi, Greta'yu dedim. «Gel biraz daha dolaşalım.»

Kingston Bishop köyünü inceledik. Şirin bir yerdi. Dükkâncılar da iyi insanlardı. Köyün öyle esrarlı, uğursuz bir hali yoktu. Bizim hizmetkârlar oradan pek hoşlanmamışlardı, ama izinli günlerinde araba kiralayarak Marker Chadwell ya da en yakındaki sahil kasabasına gitmelerini sağladık. Hizmetçiler evin yerini de beğenmemişlerdi; neyse ki, onları düşündüren batıl inançlar değildi. EHie'ye, «Kimse evde hayaletler dolaştığını söyleyemez,»

dedim. «Çünkü yeni yapılan bir

binada hayalet

olmaz.»

EHie başını salladı. «Öyle. Sorun evde değil. Evimizin hiçbir kusuru yok. Önemli olan dışarısı. Kıvrıla feüküle ağaçların arasından geçen o yol... Çingene kadının karşımıza çıkarak beni korkuttuğu o kasvetli koru.»

«Gelecek yıl,» diye cevap verdim. «O ağaçlan kestirip yerlerine çiçek dikebiliriz.»

Ellie'yle planlar yapmaya devam ettik. Greta bir hafta sonu Çingene Çergisine gelip iki gün kaldı. O da evi beğenmişti. Seçtiğimiz renkler, eşyalar ve tablolara bakarak

bizi kutladı. Çok da düşünceli

davranıyordu.

Pazar akşamı,

yeni evlenmiş bir çifti daha fazla rahatsız etmesinin]¦'. doğru, olmayacağını, zaten

işinin başına

dönmesi

gerektiğini f j söyledi.

-^

EHie büyük bir zevkle ona evi gezdirdi. Karımın Greta'yr ı*" ne kadar

sevdiğinin farkındaydim. Ben de makul ve dostça bir şekilde harekete çalıştım.

Ama Greta Londra'ya döndüğü zaman da rahat bir nefes aldım. Çünkü onun evimizde kalması sinirlerimin gerilmesine neden oluyordu.

Çingene

Çergisine yerleştikten bir

iki hafta

sonra

artık civardakiler bize

iyice alıştılar. Ayrıca o yörenin «Tanrı»sıyla da tanıştık. Bir akşam üzeri bizi ziyarete geldi. Ellie'yle çiçek tarhının ne tarafa yapılacağını tartışırken, bizim terbiyeli ama bana biraz sahtekârmış gibi gözüken uşağımız yanımıza geldi.

Binbaşı Phillpot'un misafir salonunda olduğunu söyledi. Ellie'ye usulca fısıldadım. «Tanrı geldi...» «Ne demek istiyorsun, Mike?»

«Bu civardakiler ona neredeyse Tanrı gözüyle bakıyorlar,» dedim.

Misafir salonuna geçtik. Binbaşı Phtllpot altmış yaşlarında, nazik, kır saçları tepesinde seyrelmeye başlamış, pos bıyıklı, pek de dikkati çekmeyecek bir adamdı. Karısının gelemediği için bizden özür diledi. Bayan Phillpot'un hep hasta olduğunu söyledi. Sonra da bir koltuğa yerleşerek bizimle konuşmaya başladı. Sözleri öyle fazla ilgi çekici değildi ama adam karşısındakini rahat ettirmesini biliyordu. Kısaca birçok şeyden söz etti. Açık açık soru sormadı ama çok geçmeden bizi en çok nelerin ilgilendirdiğini öğrendi. Bir iki kez Amerika'ya gitmişti. Binbaşı Phillpot, Eilie'nin at yarışlarıyla ilgilenmemekle beraber, ata binmekten hoşlandığını anlayınca, «Burada ata binebilirsiniz,»

dedi. «Çamların arasından geçen yolu deneyin. Orası fundalıklara çıkar.

Fundalıklarda hayvanı dörtnala koşturabilir-siniz.» Sonunda Çingene Çergisi hakkındaki hikâyeler konusu açıldı.

Adam, «Buradakilerin kullandığı adı bildiğinizi görüyorum,» dedi. «Sanırım burasıyla ilgili inançlardan da haberiniz var.»

«Çingenelerin kehanetlerin! bol bol duyduk,» diye cevap verdim. «Özellikle Bayan Lee'ninkiieri...»

Phillpot, «Hay allah,» dedi. «Zavallı Esther. Canınızı mı sıktı?»

«Biraz kaçık mı?» diye sordum.

«Kaçıkmış gibi rol yapar ama deli filan değildir. Ben bir bakıma kendimi ondan sorumlu sayıyorum. Esther'i o kulübeye ben yerleştirdim. Tabii bu yüzden bana minnet duyduğu yok, o da başka. Aslında Esther'i severim. Ama bazen insanın canını çok sıkar.»

«Fala bakarak mı?»

«Yok, öyle değil. Neden sordunuz? Yoksa sizin falınıza mı baktı?»

ElIIe, «Bilmem buna fala bakmak denilebilir mi?» diye cevap verdi. «Aslında bizi buraya gelmememiz için uyardı.»

«İşte bu çok garip...» Binbaşı Phillpot gür kaşlarını kaldırdı. «Oysa fala bakarken pek hoş şeyler söyler. 'Yakışıklı yar bancı, güzel bir nikâh, altı çocuk, şans ve mutluluk, bol para senin olacak, güzelim.'» Beklenmedik bir şekilde çingene kadınını öyle güzel taklit etmişti ki.

«Ben çocukken çingeneler

burada çergi kurarlardı. Herhalde o zaman onlardan

hoşlan-maya başladım. Tabii

hepsi hırsızdılar, o da başka. Ama nedense hep ilgimi çekerlerdi. Kanunlara uymalarını beklemediğiniz sürece onlarla dost olabilirsiniz. Okul dönüşü kaç defa teneke kap dolusu çingene çorbası içtim ben. Esther Lee küçükken kardeşimin hayatını kurtarmıştı. Bu yüzden ailemiz ona minnet duyar. Kardeşim donmuş

gölcükte dolaşırken, buzlar kırılmış ve suya düşmüştü...»

Beceriksizce bir hareket yaparak masadaki kristal tablaya çarptım. Tabla yere düşüp tuzla buz oldu. Parçaları toplamaya çalıştım. Binbaşı Phillpot da bana yardım etti.

Ellie, «Herhalde Esther Lee asunder zararsız bir kadın,» diye mırıldandı. «Ondan korkmakla çocukluk ettim.»

«Demek Esther'den korktunuz?» Adam yine kaşlarını kaldırdı. «Demek bu kadar kötüydü?»

Hemen

atıldım.

«Ellie'nin

korkmasına

şaşmadım.

Bayan Lee'nin sözleri bir

uyarıdan çok tehdide benziyordu.» «Tehdide mi?» Binbaşı Phillpot iyice şaşırmıştı. «Doğrusu bana öyle geldi. Sonra buraya ilk taşındığımız gece de tuhaf bir olay oldu.» Salona taş atılmasını anlattım.

Binbaşı Phillpot içini çekti. «Korkarım son zamanlarda buralarda serseriler çoğaldı. Bazı yerlerdeki kadar kötü değil. Ama bazı gençler yine de böyle şeyler yapıyorlar.» EUie'ye baktı. «Korktuğunuz için üzüldüm. Buraya geldiğiniz ilk gece böyle bir şeyle karşılaşmanız gerçekten talihsizlik.»

Ellie gülümsedi. «O olayı unuttum artık. Yalnız mesele o değildi tabii. Onun arkasından başka bir olay daha oldu.»

Bunu da Phillpot'a anlattım. Bir sabah aşağıya indiğimiz zaman göğsüne bıçak

saplanmış küçük bir kuş Ölüsü bul-

muştuk. Bıçağa bir de kâğıt takılmıştı. Üzerinde bozuk bir el-yazısıyla,

«Tehlikeden kurtulmak istiyorsanız, hemen buradan gidin,» yazılıydı.

Phillpot iyice öfkelenmişti. «Polise haber vermeliydiniz.»

«Bunu yapmak istemedik,» diye cevap verdim. «Bu, bize düşman olan her kimse, onu büsbütün kızdıracaktı.»

«Böyle şeylere engel olmak gerekir.> Phillpot birdenbire bir yargıç tavrını takınmıştı. Sanırım zaten o bölgenin de yargıcıydı. «Yoksa bu adam böyle davranmaya devam eder. Herhalde bu tür şeyleri pek komik buluyor. Ama bu işin pek de şakaya benzer tarafı yok Kötü, kin dolu bir hareket bu...» Sözlerine, kendi kendine konuşurmuş gibi devam etti. «Bu ci-vardakilerin size... şahsınıza bir düşmanlığı yok sanırım.»

Başımı salladım. «Öyle... Bunları ikimiz de buranın yabancısı olduğumuz için yaptıklarını sanmıyorum.»

Phillpot, «Ben bununla meşgul olurum,» dedi. Ayağa kalkarken etrafına bakındı.

«Biliyor musunuz, eviniz çok hoşuma gitti. Tabii ben, 'eski kafalı' denilen insanlardanım. Eski tip evleri ve binaları severim. Yeni yapılan o kibrit kutusu gibi şeylerden hiç hoşlanmam. Onlar iri kutulardan, arı kovanlarından farksız.

Ama evinizi gerçekten sevdim. Burası sade ve herhalde modern. Biçimi güzel ve içerisi de aydınlık. Sonra insan etrafına bakındığı zaman, eskiden beri bildiği şeyleri daha başka bir açıdan görüyor Çok ilgi çekici bu. Burayı kim yaptı? Bir İngiliz miman mı, yoksa bir yabancı mı?»

Ona Santonix'den söz ettim.

Başmı salladı. «Hımm, Onun hakkında bir yazı okudum sa^-nırım. Acaba Ev ve Bahçe dergisinde mi?»

«Santonix çok ünlüdür.»

«Onunla tanışmak isterdim. Ama tanıştığımız zaman kendisiyle ne konuşurdum, o da başka. Ben sanattan pek anlamam.» Sonra bizi karısıyla birlikte yemeğe davet etti. Bir gün söylememizi istedi. «Bakalım benim evimden hoşlanacak mısınız?»

«Herhalde sizinki eski

bir bina...» dedim, «1720'de yapılmış. O dönemi severim.

Asıl ev Elizabeth sti-liymiş. Ama 1700'de yanmış. Aynı yere bu yenisi yapılmış.»

«Demek hep burada oturdunuz?»

«Evet. Birinci Elizabeth devrinden bert buralıyız. Bazen paralıyız, bazen parasız. Sıkışınca arazinin bir bölümünü satarız, durumumuz düzelince geri alırız. Evimi size memnunlukla gezdiririm.» Ellie'ye gülümsedi. «Herhalde evimi beğenmeyeceksiniz.»

«Doğrusu eski şeylerden anladığımı pek iddia edemeyeceğim,» dedim gülümseyerek.

Phillpot bizimle vedalaşıp ayrıldı. Arabada köpeği kendisini bekliyordu.

Phillpot'un arabası da, giymiş olduğu tüvit elbise de eskiydi ama artık neyin değerli olduğunu, neyin olmadığını öğrenmeye başlıyordum. O bu civardakiler için yarı Tanrı demekti. Bizi görmeye gelmekle de herkese bu yeni çifti takdir ettiğini göstermiş oluyordu. Ellie'ye hemen ısınmıştı. Benden de hoşlandığını sanıyordum. Ama zaman zaman beni süzdüğünü farketmiştim. Böyle anlarda yüzünde o güne dek hiç rastlamadığı bir şey hakkında karar vermeye çalışıyormuş gibi bir ifade beliriyordu.

Yeniden salona girdiğimde, Ellie tablanın parçalarını kâğıt sepetine atıyordu.

Üzüntüyle, «Kırıldığına üzüldüm,» diyerek içini çekti. «Bu tabla çok hoşuma gidiyordu.»

«Öyle bir tabla daha alabiliriz,» dedim. «Modern bir parçaydı... Beni ne şaşırttı biliyor musun?» «Bilmiyorum... Seni ne şaşırttı, Mike?» Bir an düşündüm.

«Phillpot'un

söyledikleri. Bana küçükken olan bir şeyi hatırlattı.

Bir arkadaşımla okuldan

kaçmış, buz tutan gölde

paten kaymaya gitmiştik. Ne

çocukluk!

Buz bizim ağırlığımızı çekemedi. Arkadaşım kırılan buzların arasından suya düştü. Etraftan yetişilinceye kadar boğuldu zavallı.»

«Ne feci!»

«Evet.

O

olays

çoktan

unutmuştum.

Phillpot

kardeşinin

basma gelenlerden söz edince

hatırladım.»

«Binbaşı Phillpot hoşuma gitti, Mike. Ya senin?» «Benim de... Acaba karısı nasıl bir insan?»

Ertesi haftanın başlarında Phillpot'lara yemeğe gittik. Güzel biçimli, beyaz bir evdi. Ama insanda heyecan uyandıracak bir özelliği yoktu. Eşyalar eski ama rahattı. Uzun yemek salonunun duvarlarında portreler asılıydı. Herhalde Phillpot'un atalarının resimleriydi. Çoğu pek kötüydü. Belki temizlenirse daha

iy: dururlar, diye düşündüm. Yalnız içlerinde pembe saten elbiseli, sarışın bir kızın portresi pek hoşuma gitmişti.

Binbüşı Phillpot gülerek, «En güzel resimlerimizden birini seçtiniz,» dedi.

«Gainsborough'nun en iyi eserlerinden biri. Yalnız bu küçük hanım zamanında epey olaya neden olmuş. Hatta onun kocasını zehirlediğinden bile şüphe etmişler. Ama bu, dedikodu ve önyargı da olabilir. Çünkü yabancıymış. Gervase Phillpot onunla Avrupa'da bir yerde tanışmış.»

Phillpot'lar bizimle tanışmaları için birkaç komşu da çağırmışlardı. Sevecen ve yorgun tavırlı bir adam olan Dr. Shaw, yemeğini bitiremeden bir hastasına gitmek zorunda kaldı. Ondan başka, genç ve heyecanlı köy rahibi, köpek yetiştirdiği anlaşılan orta yaşlı, sert tavırlı bir kadın ve Claudia Hardcaatle adında uzun boylu, esmer, güzel bir genç kadın vardı. Claudia Hardcastle'ın atlara âdeta taptığı ama alerjisi yüzünden sık sık saman nezlesine tutulduğu anlaşılıyordu.

Claudia Hardcastle'la Ellie hemen arkadaş oldular. Ellie de ata binmeye bayılıyordu. Onun da alerjisi vardı.,

«Amerika'dayken buna daha çok kanarya otu neden olurdu. Bazen de atlar. Ama son zamanlarda alerjim fazla rahatsız etmiyor. Artık doktorlar değişik alerjiler için harika ilaçlar veriyorlar. Size de kendi kapsüllerimden verebilirim. Parlak turuncu renkte bunlar. Ata binmeden önce unutmaz, bunlardan bir tane içerseniz, arka arkaya

aksırmaktan kurtulursunuz.»

Claudia Hardçastle, «Cok teşekkür ederim,» diye cevap verdi. «Develer bana atlardan daha da şiddetli etki yapıyor. Geçen yıl Mısır'daydım. Piramitlere gidinceye kadar gözlerimden yaşlar akts durdu.> Ellie gülümsedi. «Bazen kediler de alerji yapıyor...» «Kuştüyü yastıklar da öyle...» Alerjilerden konuşmayı sürdürdüler.

Uzun boylu, ince bir kadın olan Bayan Phillpot'un yanında Gturuyordum. Bol bol yemek yerken, bir yandan da bana sağlığından söz edip durdu. Çeşitli hastalıklarını anlattı, ünlü profesörlerin bu hastalıklar karşısında çok şaşırdıklarını açıkladı. Zaman zaman da ev sahibeüği tuttuğu için bana ne tş

yaptığımı sordu. Hemen lâfı değiştirdim. Bu kez de kimleri tanıdığımı öğrenmeye çalıştı. Ona dürüstçe, «Kimseyi tanımıyorum,» diyebilirdim. Ama böyle yapmamayı uygun buldum. Çünkü aslında züppe değildi, benim kimleri tanıdığımı öğrenmek istediği de yoktu. Köpek yetiştiren kadınsa beni daha sıkı sorguya çekti ama onu da ayalıyatak veterinerlerin bilgisizliğinden dem vurdum. Yemek biraz sıkıcı olmakla birlikte oldukça hoş geçti.

Daha sonra bahçede ağır ağır dolaşırken, Claudia Hqrd-castle yanımıza geldi.

Damdan düşercesine, «Ağabeyim; bana sizden söz etti,» dedi.

Ona hayretle baktım. Claudia Hardçastle gibi bir kadının ağabeyini tanımam imkânsızdı.

«Bundan emin misiniz?»

Yüzünde neşeli

bir

ifade belirdi.

«Sizin evinizi o yaptı.»

«Yani... Santenix sizin ağabeyiniz mi?»

«Üvey ağabeyim. Onunla fazla samimi değilim. Birbirimizi pek ender görürüz.»

«O harika bir

insan,» dedim.

«Bazı kimselerin öyle düşündüklerini biliyorum.»

«Siz öyle düşünmüyor musunuz?»

«Santonix'in kişiliğini anlamak zordur. Bir zamanlar hızla düşmeye başlamıştı...

Kimse yanına sokulmak istemiyordu. Sonra... değişmeye başladı. Umulmadık bir biçimde mesleğinde

başarı kazandı. Sanki

birdenbire...» Durakladı. «Kendini mimarlığa adamıştı.»

«Evet... Santonix gerçekten öyle.» Sonra sordum. «Evimizi gördünüz mü?»

«Hayır...

Bitmiş halini görmedim.»

«O halde mutlaka gelip evi gezmelisiniz.»

«Size şimdiden haber vereyim, orayı beğeneceğimi hiç sanmıyorum. Ben modern evlerden hoşlanmam. Benim sevdiğim Kraliçe Anne devridir.» Ondan sonra Ellte'yi golf kulübüne yazdıracağından, birlikte ata bineceklerinden söz etti. Ellie bir ya da daha çok at alacaktı. Clau-dia'yla karımın birbirine ısındıkları anlaşılıyordu.

Phillpot bana ahırları gösterirken, kısaca Claudia Hard-castle'dan da söz etti.

«Çok usta bir binicidir... Ne yazık ki, hayatını mahvetti.»

«öyle mi?»

«Kendisinden çok yaşlı, zengin bir odamla evlendi. Lloyd adında bir Amerikalıyla. Ama geçinemediler. Kısa bir zaman sonra boşandılar. Claudia yine kendi aile adını kullanmaya başladı. Onun bir daha evleneceğini sanmıyorum.

Erkeklere bayağı düşman. Çok yazık...»

Arabayla evimize dönerken, Eilie, «Biraz iç sıkıcı ama iyi ve hoş insanlar,»

dedi. «Burada çok mutlu olacağız, öyle değil mi, Mike?»

«Tabii...» dedim. Elimi direksiyondan çekerek Ellie'nin parmaklarının üzerine koydum.

Evs dönünce, Ellie'yi kapının önünde bırakarak otomobili garaja soktum. Tekrar eve doğru yürürken, içeriden Ellie'nin gitarının sesi geliyordu. Karımın çok pahalı olduğu anlaşılan, eski bir ispanyol gitarı vardı. Bunu çalarak hafif, tatlı bir sesle şarkı söylerdi. Onu dinlemek insanın hoşuna giderdi. Şarkıların çoğunun ne olduğunu bilmiyordum. Sanırım Amerikan zenci şarkılarıydı. Bazıları da eski İrlanda ve İskoçya havaları. Tatlı ama hüzünlü parçalardı bunlar. EHie modern şarkılar söy-

lemezdi. Belki de çaldıkları halk türküleriydi.

Verandaya çıkarak, içeri girmeden önce bir an durakladım.

EIHe sevdiğim şarkılardan birini söylüyordu. Ama adını hâ-ia bilmiyorum. Karım gitarın üzerine eğilmiş, elini tellerin üzerinde dolaştırıyor ve hafif bir sesle mırıldanıyordu. Çaldığı tatlı, hüzünlü, insanın aklından çıkmayan bir parçaydı.

«İnsan sevinç ve keder için yaratıldı Bunu iyice öğrendiğimiz zaman Dünyada güvenle dolaşabiliriz...

Her gece ve her sabah

Kimi insan kedere doğar.

Her. sabah ve her gece

Kimi insan tatlı bir mutluluğa doğar.

Kimi insansa sonsuz geceye...»

Ellie başını kaldırınca beni gördü. «Neden bana öyle bakıyorsun, Mike?»

«Nasıl bakıyordum?»

«Bana öşıkmışsm gibi...»

«Sana tabii âşığım,» diye cevap verdim. «Sana başka nasıl bakabilirim?»

«Öyle bakarken ne düşünüyordun?»

Ona gerçeği söyledim. «Seni gümüş servilerin arasında ilk gördüğüm anı düşünüyordum...» Evet, Ellie'yle ilk karşılaştığım anı, duyduğum hayret ve heyecanı hatırlamıştım.

Ellie bana gülümseyerek şarkısına devam; etti.

«Her sabah ve her gece

Kimi insan tatlı bir mutluluğa doğar.

Kimi insansa sonsuz geceye...»

İnsan hayatının en önemli anlarını ancak sonradan anlayabilir. Çok sonradan...

— 102 —

Phillpot'larda yemek yedikten sonra evimize döndüğümüz zaman da böyle anlardan biriydi. Ama bunu o zaman anlayamadım. Ancak çok sonradan bilincine vardım...

«Eilie,» dedim. «Sinekle ilgili ,o şarkıyı söylesene.» Elli© neşeli bir dans parçası çalmaya başladı.

«Küçük sinek

Düşüncesiz elim

Senin yaz oyununa

Son verdi.

Ben de senin gibi

Bir sinek değil miyim?

Ya da sen benim gibi

Bir erkek değil misin?

Çünkü ben de dans ediyor

İçiyor ve şarkı söylüyorum.

Bunu, kör bir el

Kanadıma dokununcaya kadar da yapacağım.

Eğer düşünce

Ve güç ve büyüklük hayatsa

O zaman düşüncesizlik

Ölüm demektir,...

O halde ben

Yaşasam da

Ölsem de

Mutlu bir sineğim.»

Ab Ellie, Ellie...

15.

Evdeki pazarın hiçbir zaman çarşıya uymaması gerçekten' şaşılacak bir şey!

Evimize taşınmıştık, orada oturuyordu. İstediğim, planladığım gibi herkesten uzaklaşmıştık. Daha doğrusu öyle sanıyorduk ama hiç kimseden kurtulmuş değildik.

Olaylar üst üste yığılmaya başladı.

Önce Eilie'nin Tanrının cezası üvey annesi sorunu çıktı. Kadın Ellie'ye mektuplar, telgraflar yağdırarak ondan emlokçi-ları görmesini istedi. Bizim evi o kadar beğenmişti ki, o da İngiltere'de bir yer almak istiyordu. Her yıl birkaç ayini İngiltere'de geçirmek pek hoşuna gidecekti. Cora van Stuyvesant son telgrafın hemen arkasından kalkıp geldi. Onu etrafta do-iaştırdık, bir sürü evi gezdirdik. Sonunda birini beğenir gibi oldu. Bu bizden otuz kilometre uzaktaydı.

Cora'nın oraya yer- | leşmesini istemiyorduk. Hiç hoşumuza gitmiyordu bu. Ama |

bunu ona söylememiz imkânsızdı. Daha doğrusu, söylememi- f zin bir yaran olmayacak, kadın isterse o evi almaktan vazgeçmeyecekti. Ona yakınımıza yerleşmemesini emredemezdik j ya. Ellie üvey annesinin yakınımızda olmasını hiç ama hiç arzu ¦ etmiyordu. Bunu çok iyi biliyordum. O arada başka telgraflar da geldi.

Frank Amcanın başı yine derde girmişti. Anladığım kada- ! rryla hileli bir işti bu. Andrew Barton'u kurtarmak için de bir | hayli para gerekiyordu. EHie'yie Bay Lippincott birbirine bir f sürü telgraf çektiler. Daha sonra Stanford Lloyd'la AndreM Lippincott'un arasında bir anlaşmazlık olduğu ortaya çıktı. Bankerle avukat Ellie'nin bazı yatırımları yüzünden kavga etmişlerdi.

Ben budalalık ve cehaletimden

Amerika'dakilerin

bizden; çok uzak olduklarını

sanmıştım. Ellie'nin akraba ve yardımcı-1 lannın bir uçağa atladıkları gibi

İngiltere'ye gelivereceklerini, I yirmi dört saat kaldıktan sonra tekrar geri döneceklerini tahmin edememiştim. Önce Stanford Lloyd gelip gitti. Daha sonra da Andrew Lippincott.

Ellie onları görmek için Londra'ya gitmek zorunda kaldı. Ben bu mali

işlere

hâlâ akıl erdiremiyordum. Sanırım herkes sözlerini dikkatle, tartarak konuşuyordu. Sorun Ellie'nin serveti hakkında hesap vermekle ilgiliydi. Bu işi Lippincott'un ya da Stanford Lloyd'un geciktirdiği ima ediliyordu.

Bu endişelerle dolu günlerin geçici olarak sona erdiği sırada Elüe'yle yazlık pavyonumuzu keşfettik. Araziyi henüz iyice dolaşmamış, sadece evin yakın çevresini incelemiştik. Sık sık korudaki yollardan ilerliyor, nereye çıktıklarım anlamaya çalışıyorduk.

Bir gün yine böyle bir patikadan ilerledik. Burasını otlar öylesine bürümüştü ki, insan yolu doğru dürüst farkedemiyor-du bile. Yine de izledik ve sonunda Ellie'nin yazlık pavyon olduğunu söylediği, tapınağa benzeyen, garip biçimli beyaz bir yapıya ulaştık. Oldukça sağlama benziyordu. İçerisini temizleterek boyattık. Bir masa, birkaç koltuk ve divan koyduk. Bir köşeye yerleştirdiğimiz dolabın içine tabak, bardak ve içki şişeleri dizdik. Bunîan yaparken çok eğlendik. Ellie. «Yolu temizletelim de 'buraya gelmesi daha kolay olsun,» dedi.

«Olmaz,»

diye karşı çıktım.

«Pavyonun

nerede olduğunu bizden başkası

bilmemeli.»

Ellie gülümsedi, «işte bu çok romantik bir fikir.»

«Özellikle Cora'ya pavyonun nerede olduğunu söyleme-yeiim.»

Ellie,,

«Tabii söylemeyeceğiz,»

diye

bağırdı.

Sonunda Cora gitti. Biz de artık baş başa kaldığımızı düşünmeye başladık. Ne var ki, o gün pavyondan gelirken önümden yürüyen Ellie'nin ayağı bir ağaç köküne takıldı. Yere yuvarlanarak,

bileğini burktu.

Dr. Shaw'u çağırdık. «Bileğini fena burkmuş,» dedi. «Ama bir hafta sonra hiçbir şeyi kalmaz.»

İşte o zdman Ellie, Greta'yı çağırttı. Ben de itiraz etmedim. Evde Ellie'ye doğru dürüst bakacak biri, daha doğrusu bir kadın yoktu. Hizmetçiler pek işe yaramıyorlardı. Zaten Ellie de Greta'yı istiyordu. İşte böylece Greta Çingene Gergisine geldi.

Tabii Ellie'ye çok yardımı dokundu. Bir bakıma bana da öyle. Greta gerçekten çok becerikliydi. Evi çekip çevirmeye başladı. 0 sırada hizmetçiler de yanımızdan ayrılacaklarını bildirmişlerdi. Etrafın ıssız olduğunu söylüyorlardı ama sanırım aslında Cora onları iyice sıkmış, canlarını çıkarmıştı. Greta gazeteye Han vererek hemen evli bir çift buldu.

Ellie'ye bakıyor, onun hoşuna gidecek meyvaları, kitapları getiriyordu. Ben doğrusu bunların neler olduğunu pek bilmiyordum. Ayrıca ikisi bir arada neşeyle konuşup gülüyorlardı. Eüie'nin Greta'nın gelişine çok sevindiği belliydi.

Böylece Greta kalkıp gitmedi. Bizimle oturmaya devam etti.

Ellie

bana,

«Greta'nın

biraz daha

kalmasının

sakıncası yok değil mi?»

diye sordu.

«Tabii yok,»

dedim. «Tabii yok.»

Ellie gülümsedi. «O yanımdayken çok rahat ediyorum. Onunla birlikte yapabileceğimiz bir sürü şey var. Kadınca şeyler. İnsan yanında bir kadın arkadaşı olmadığı zaman kendisini biraz yalnız hissediyor.»

Her geçen gün Greta'nm yönetimi bütünüyle eline aldığını farkediyordum.

Emirler

veriyor, bir kraliçe edasıyla dolaşıyordu. Greta'nın orada olmasından memnunmuş

gibi bir tavır takınıyordum

ama

bir

gün

nedense

kendimi

tutamadım, Ellie

misafir salonundaki kanepede yatıyordu. Greta'yla ben verandadaydık. Birdenbire kavga etmeye başladık. Buna hangi saz-ierin neden olduğunu pek

hatırlayamıyorum. Greta'nın

söylediği bir şey sinirime dokundu. Ona sert bir tavırla cevap verdim. Ondan sonra da müthiş bir kavgaya giriştik. Seslerimiz yükseldi. Greta aklına gelen her kötü, kin dolu sözü yüzüme haykırdı. Ben de ona aynı şekilde cevap verdim. Onun ukalâ, her işe burnunu sokan bir kadın olduğunu, Ellie'yi etkisi altına aldığını söyledim. Onun Ellie'yi yönetmesine artık katlanmayacağımı haykırdım. Birbirimize bağırıp duruyorduk. Sonra birdenbire EİIie topaliaya topallaya verandaya çıktı. Bir Greta'ya bakıyordu, bir bana.

O zaman,

«ıBağışla,

sevgilim,»

dedim.

«Çok

üzgünüm.»

Ellie'yi tekrar salona götürerek kanepeye yatırdım. «Hiç farkında değildim,»

diye fısıldadı. «Senin... senin Greta'dan nefret ettiğini bilmiyordum...»

Onu yatıştırmaya çalıştım. «Sen benim sözlerime aldırma. Demin birdenbire kızıverdim. Aslında biraz kavgacı bir insanım... Bütün sorun Greta'nın fazla ukalâ olduğunu düşünmemden dolayı çıktı. Belki de bu onun norma! haii. Çünkü yıllardan beri her şeyi istediği gibi yönetmeye alışmış...» O arada karıma aslında Greta'dan çok hoşlandığımı, son zamanlarda sinirli ve endişeli olduğum için kendimi tutamadığımı söylemek zorunda kaldım. Tabii sonunda da Greta'ya yanımızda kalması için âdeta yalvarmak gerekti.

Ne var ki, onunla gerçekten pek müthiş bir şekilde kavga etmiştik. Sesimizi evde diğerleri de duymuşlardı. Özellikle yeni uşağımızla karısı. Kızdığım zaman hemen bağırmaya başlarım. O kavga sırasında da avaz avaz haykırdım. Benim huyum bu.

Greta nedense sık sık Eiüe'nin sağlığından endişelendiğini söylüyor, «Onu yapmamalısın... Bunu yapmamalısın...» diye karıma karışıp duruyordu.

Hatta bana da bir gün, «Ellie aslında sağlam bir insan değildir,» dedi.

«Eiüe'nin hiçbir şeyi yok,» diye cevap verdim. «Sağlığı yerinde...»

«Hayır, hayır, Mike. EUie çok narin bir kadın...»

Dr. Shaw bir iki gün sonra Eiüe'nin bileğine bakmaya geldi. Karıma artık kalkabileceğini söyledi. «Yalnız yokuş filan tırmanacaksanız, bileğinizi yine sıkıca sarmalısınız,» dedi.

Ben o zaman, «Karımın sağlığında bir şey yok, değil mi, doktor?» diye sordum.

Bunu erkeklere özgü o garip tavırla söylemiştim samrım.

«Sağlığının bozuk olduğunu kim söyledi?» Dr. Shaw artık

zamanımızda ender görülen hekimlerdendi. Hatta yerliler ona, «Her şeyi Doğuya Bırakmalı Shaw» adını takmışlardı. «Karınızın hiçbir şeyi yok. Herkes bileğini burkabilir.»

«Ben Ellie'nin bileğini

kastetmedim. Yani...

acaba kalbi zayıf mı? Yoksa buna

benzer başka bir derdi var mı?»

Dr. Shaw gözlüklerinin üzerinden bana baktı. «Kuruntuya kapılmaya başlamayın, delikanlı. Bunu kafanıza

kim

soktu? Siz kadınların hastalıkları yüzünden endişelenecek bir tip değilsiniz?»

• «Miss Andersen bazı şeyler söyledi de.» «Ah, Miss Andersen. O bu konuda ne biliyor? Kendisi doktor mu?»

«Yok canım.» dedim.

Dr.

Shaw başını salladı.

«Karınız çok zengin bir kadın. Daha doğrusu bu civardaki dedikodulara göre öyle. Tabi 'boz* kimseler bütün Amerikalıların

zengin olduğunu

sanırlar.» İçimi çektim. «Karım gerçekten çok zengin.» «Öyleyse şunu

unutmayın.

Bazı bakımlardan zengin kadınların durumu daha güçtür.

Doktorlar onlara tozlar, haplar, canlandırıcı ilaçlar, yatıştırıcı şuruplar verip dururlar. Onların bu ilaçları almamaları çok daha iyi olur tabii, örneğin

köylü •

kadınları çok daha sağlıklıdır. Çünkü kimse onların sağlık durumlarıyla ilgilenmez.»

«Ellie bazı kapsüller alıyor.»

«İsterseniz onu bir muayene edeyim. Ona ne tür ilaç verdiklerini öğrenmemiz herhalde yerinde olur. Ben çoğu kez böyle kimselere. «Size verilen o ilaçların hepsini çöp tenekesine

atsn,' derim.

Doktor evden ayrılmadan önce Greta'yla da konuştu.

«Bay Rogers, Bayan Rogers'i iyice muayene etmemi istedi. Ben de istediğini yaptım. Bayan Rogers'in bir şeyi yok. Açık havada biraz spor yapması kendisine iyi gelir. İlaç olarak neler alıyor?»

«Yorulduğu zaman aldığı bazı haplar var. Bir de istediği

zaman içmesi için kendisine uyku ilacı verilmişti.»

Greta'yla Dr. Shaw gidip Ellie'nin ilaçlarına baktılar. Ellie hafifçe gülümsüyordu.

«O ilaçların hepsini almıyorum, doktor. Sadece alerji kapsüllerini içiyorum.»

Shaw kapsüllere bir göz attı. Reçeteyi okudu. «Bunlar zararlı değil.

Alabilirsiniz» Sonra uyku ilacının reçetesine baktı. «Uyumakta güçlük çekiyor musunuz?» "

«Buraya yerleştikten sonra rahat ettim. Çingene Çergisine geldikten sonra bir tek uyku hapı bile almadım sanırım.»

«İşte bu iyi.» Ellie'nin omzuna vurdu. «Hiçbir şeyiniz yok, yavrum. Sadece za!man zaman endişelenen tiplerdensiniz, sanırım. İşte o kadar. Bu alerji kapsülleri hafif şeyler. Son zamanlarda bunlardan çok kişi alıyor. İlacın onlara zarar verdiği yok. Ama artık uyku ilacı almayın.»

Ellie'ye özür dilermiş gibi, «Bilmiyorum, neden endişelendim,» dedim. «Belki buna Greta neden oldu.»

Ellie güldü. «Ah... Greta benim için hep endişelenir. Oysa kendisi hiç ilaç içmez... Seninle ilaç dolabını iyice boşalt-malıyız, Mike.»

Eilie artık komşularımızın çoğuyla iyice ahbap olmuştu. Claudia Hardcastle sık sık geliyordu. Zaman zaman Ellie'yle ata biniyorlardı. Ben ata binmesini bilmiyordum. Kendimi bildim bileli arabalar ve makinelerle ilgilenmiştim. Bir ara İrlanda'daki haralarda birkaç hafta çalışmış olmama rağmen atlardan hiç anlamıyordum. Londra'ya gittiğimiz zaman kibar bir binicilik okuluna yazılıp, bu işi öğrenmeliyim, diye düşünüyordum. Bu işe burada başlamak istemem.

Etraftakiler halime gülerler. Ata binmek Ellie'ye iyi geliyordu sanırım. Ayrıca çok hoşuna gidiyordu.

Greta da ona ata binmesini tavsiye ediyordu. Ama Greta' nın da benim gibi binicilikten anladığı yoktu.

Ellie'yle Claudia birlikte satışlara gittiler. Ellie, Claudia'nın tavsiyesine uyarak «Conquer» adlı bir al at aidi. Ellie'ye atla

yalnız başına

dolaştığı zaman çok dikkatli davranmasını söyledim, ama o bana güldü.

«Ben üç yaşımdan beri ata biniyorum, Mike.» Ellie haftada iki üç kez atla dolaşmaya çıkıyordjj-Greta ise alışveriş yapmak için

arabaya

binerek Market

Chadlwell

kasabasına gidiyordu.

Bir gün öğle yemeğinde Greta, «Sizin şu çingeneler de,» dedi. «Bu sabah korkunç suratlı, yaşlı bir kadınla karşılaştım. Yolun tam ortasında duruyordu. Az kalsın onu çiğneyecektim. Fren yapmak zorunda kaldım. Oysa hızla, tepeye tırmanıyordum.»

«Kadın ne istiyormuş?»

Ellie ikimizin konuşmasını dinliyor ve bir şey söylemiyordu. Bana endişeli bir hali varmış gibi geldi.

Greta

homurdandı.

«Küstah

budala, beni

tehdit

etmeye

kalktı!»

Sert bir sesle, «Tehdit mi etti?»

diye

sordum. «Bana buradan gitmemi söyledi.

'Burası çingenelerin arazisi,' dedi. 'Geldiğin yere git. Hepiniz de geldiğiniz yere gidin! Eğer güvencede olmak istiyorsanız, buradan hemen

uzaklaşırsınız!"

Yumruğunu sıkarak yüzüme doğru salladı. 'Sana lanet okursam, bir daha kendine gelemezsin. Sonsuza dek uğursuzluk seni izler. Arazimizi alır ve oraya ev

yaptırırsınız ha? Çadırların kurulması gereken bir yerde ev

olmamalı.'» Greta

. daha

bir sürü şey söyledi.

Ellie daha sonra bana, «Bana bu olay biraz tuhaf geldi, Mike,» dedi. Kaşları hafifçe çatılmıştı. «Sen ne dersin?» Omzumu silktim.

«Sanırım Greta

biraz

abarttı.» «Bana hikâyenin garip bir yanı varmış gibi geldi. Acaba

bunu Greta mı uydurdu?»

Düşündüm. «Neden

böyle bir şey uydursun?» Sonra çabucak sordum. «Son günlerde bizim Bayan Esther Lee'yi gör-, medin, değil mi? Atla dolaşırken?»

:

«Çingeneyi mi? Hayır, görmedim.»

«Bunu pek de kesin bir tavırla söylemedin, Ellie,» diye ısrar ettim.

Ellie içini çekti. «Galiba onu uzaktan gördüm. Ağaçların arkasından bana bakıyordu sanırım. Ama uzakta olduğu için bundan pek emin değilim.»

Gelgeîelim bir gün Ellie atla gezintiden bembeyaz bir yüzle döndü. Tirtir titriyordu. Yaşlı kadın ağaçların arasından onun yoluna çıkmıştı. Ellie onunla konuşmak için dizgini çekerek atı durdurmuştu. Çingene bir şeyler mırıldanarak ona doğru yumruğunu sallamıştı.

Karım, «Bu kez ben de öfkelendim,» diye anlattı. «Ona, 'Ne istiyorsun?' dedim.

'Burası senin değil. Bu arazi bizim. Bu ev de öyle!' O zaman çingene, 'Bu arazi hiçbir zaman sizin olmayacak,' diye bağırdı. 'Asla size ait sayılmayacak. Seni daha önce de uyardım. Şimdi de tekrar ediyorum. Artık bu iş fazia uzamayacak.

Bunu sana açıkça söylüyorum. Gördüğüm..., Ölüm. İşte, sol omzunun arkasında Ölüm duruyor. Ve yakında Ölümün pençesine düşeceksin. Bindiğin atın sağ ayağı beyaz.

Beyaz ayaklı bir ata binmenin uğursuzluk getirdiğini bilmiyor musun? Gördüğüm Ölüm. Ayrıca o şahane evinin de harap olduğunu görüyorum!'»

Öfkeyle

bağırdım. «O

kadını susturmalı!»

Ellie bu sefer gülüp geçemedi. Hem o, hem de Greta en-dişelenmişti. Hemen köye gittim. Önce Esther Lee'nih kulübesine uğradım. Kapının önünde bir an durakladım. İçeride ışık yoktu. Oradan karakola gittim. Komiseri tanıyordum.

Komiser Keene

iriyarı, aklı başında bir adamdı. Beni dikkatle dinledi.

Sonra 6a, «Böyle bir sorun çıktığına üzüldüm,» dedi. «Bayan Lee çok yaşlıdır.

Herhalde bunamaya başladı. Şimdiye kadar onunla uğraşmak zorunda kalmadık. Ben onunla konuşur ve sizi rahatsız etmemesini söylerim.»

«Çok teşekkür ederim,»

diye cevap verdim.

Komiser Keene bir an tereddüt etti. «Size bu konuyu açmak istemiyorum ama...

Bay

Rogers,

bu

civarda basit

bir

nedenden dolayı size ya da karınıza düşman olan biri var mı?»

«Hiç sanmıyorum. Neden sordunuz?»

«Son

zamanlarda

Bayan

Lee bol para

harcamaya

başladı. Bu parayı nereden

bulduğunu da bilmiyorum...»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Belki biri... sizin buradan gitmenizi isteyen biri ona para veriyor. Yıllar önce bir olay oldu. Esther Lee köyde birinden, adamın komşusunu korkutmak için para aldı. O zaman da yine aynı şeyleri yaptı. Tehditler... Uyanlar...

Kehanetler. Köylülerin batıl inançları güçlüdür. İngiltere'de bir sürü köyde-hâlâ büyücü vardır. O olaydan sonra Esther Lee'ye uyanda bulunuldu ve o da bir daha böyle bir oyuna kalkmadı. Bu seferki de böyle bir olay olabilir. Bayan Lee paraya çok düşkündür. Çingeneler para için çok şey yapabilirler...»

Bu fikri kabul edemezdim. «Ama biz buranın yabancısıyız. Bu civarda düşman

edinecek kadar çok oturmadık.»

Yürüyerek eve dönerken hem endişeli, hem de şaşkındım. Verandanın köşesini dönerken, içeriden Eliie'nin gitarının hafif sesi geldi. Camlı kapının önünde durmuş, içeriye bakan uzun boylu, ince biri birdenbire dönerek bana doğru ilerledi. Bir an onun bizim çingene olduğunu sandım. Sonra Santonix'i tanıyarak rahat bir nefes aldım.

Hafifçe, «Ah,» diye bağırdım. «Sen miydin? Nereden çıktın böyle? Çoktandır senden haber alamıyorduk.»

Bana

hemen

cevap vermedi. Kolumu tutarak beni camlı kapıların önünden uzaklaştırdı. «Demek o burada! Buna şaş-madrm! Onun er geç geleceğini biliyordum.

Ona

neden

izin verdin? Tehlikeîi bir insan o. Bunu sen de biliyorsun.» «Kim? Ellie mi?»

«Hayır, hayır. Eiüe değil. Diğeri! Adı neydi onun? Gre-ta'ydı sanırım.»

Ona hayretle baktım. Santonix sabırsız bir tavırla konuştu. «Greta'nın nasıl bir kadın olduğunu biliyorsun, sanırım. Yoksa bilmiyor musun? Buraya geldi değil mi?

Hemen evi yö-

netimine aldı! Artık

onu

başından atamayacaksın. O buraya yerleşmek- niyetiyle geldi.»

«Ellie bileğini burktu,» diye cevap verdim. «Greta ona bakmaya geldi.

Herhalde

yakında buradan gidecek.»

«Greta'nın gitmeyeceğini sen de biliyorsun. Tâ başından beri buraya yerleşmek niyetindeydi. Bunu anlamıştım. Ev yapılırken buraya geldiği zaman onun ne mal olduğunu hemen anladım.»

«Elüe onu istiyor.»

«Evet. Uzun zamandan beri Eliie'nin yanında değil mi? Greta, Eilie'ye istediğini yaptırmasını iyi biliyor. »

Bunu Bay Lippincott da söylemişti. Son zamanlarda bunun ne kadar doğru olduğunu ben de anlamaya başlıyordum. «Sen Greta'nın burada oturmasını istiyor musun, Mike?» Öfkeyle, «Onu evden atamam ki,» diye cevap verdim. «Eliie'nin tek arkadaşı o. En yakın arkadaşı. Bu konuda ne yapabilirim?»

Santonix, «Evet,» dedi. «Bu konuda bir şey yapamazsın. Öyle değil mi?» Bana baktı. Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Santonix garip bir adamdı. Onun sözlerinin ne anlama geldiğini her zaman anlayamıyordunuz. Mimar sordu. «Nereye gittiğini biliyor musun, Mike? Bu konuda bir fikrin var mı? Bazen senin hiçbir şey bilmediğini düşünüyorum.»

«Tabii biliyorum,» diye bağırdım. «Ben istediğimi yapıyorum. İstediğim yere gidiyorum.»

«Öyle mi dersin? Acaba? Aslında ne istediğini bildiğinden pek emin değilim.

Greta yüzünden senin için endişeleniyorum. Bildiğin gibi o senden daha güçlü.»

«Bunu nereden çıkardığını anlamıyorum. Bu aslında bir güç sorunu değil mi?»

«Öyle mi dersin? Bence aslında bir güç sorunu bu. Greta güçlü bir kadın. Her zaman istediğini elde edenlerden. Sen onun buraya gelmesini istemiyordun. Böyle söylüyordun hep. Ama işte Greta şimdi burado. Demin Ellie'yle onun konuşmalarını sey-

rettim. Birbirine çok bağlı iki kardeşten farksızdılar. Ya sen nesin Mike? Bir yabancı mı? Sen burada bir yabancı değil misin?»

«Sen çıldırmışsın. Ne acayip sözler bunlar? Ne demek, 'Sen yabancısın?' Ben Ellie'nin kocası değil miyim?»

«Sen Ellie'nin kocası mısın? Yoksa Ellie senin karın mı?»

«Sen galiba kaçırdın, Santonix,» dedim. «Arada ne fark var?»

Mimar içini çekti. Sanki bütün gücü kesilmiş gibi .omuzları düştü. «Sana anlatamıyorum. Beni duymuyorsun bile. Durumu görmüyorsun. Bazen anladığını sanıyorum. Ama kimi zaman da hem kendini, hem de insanları tanımadığını düşünüyorum.»

«Buraya bak,» diye cevap verdim. «Benimle bu şekilde konuşamazsın. Evet, çok iyi bir mimarsın ama...»

Yüzünde garip bir ifade belirdi. «Evet, ben iyi bir mimarım. Bu ev de şimdiye kadar yaptıklarımın en güzeli. Benim1 de hoşuma gidiyor. Sen böyle bir ev istiyordun. Ellie de öyle. Burada seninle birlikte oturmayı arzu ediyordu. İşte bütün istedikleriniz oldu. Greta'yı buradan gönder, Mike.»

«Ellie'yi nasıl üzerim?»

Santonix başını salladı. «O kadın seni de etkisi altına almış.»

«Buraya bak, Santonix,» dedim. «Greta'dan hoşlanmıyorum. Sinirime dokunuyor o kadın. Hatta geçen gün onunla müthiş bir kavga ettim. Ama durum sandığın kadar basit değil.»

«Tabii. Greta'nın karıştığı bir iş basit olamaz.»

Öfkeyle bağırdım. «Buraya Çingene Cergisi adını veren ve arazisinin lânetli olduğunu iddia eden o kişi çok haklıymış. Çingeneler ağaçların arasından fırlayarak karşımıza dikiliyorlar. Yumruklarını sallayarak bizi tehdit ediyorlar. Buradan gitmediğimiz takdirde başımıza korkunç bir felaketin geleceğini söylüyorlar. Oysa burasının iyilik dolu, güzel bir yer olması gerekir.» Bu son sözlerim biraz tuhaftı. Bana da bunları sanki bir başkası söylüyormuş gibi gelmişti.

Santonix başını salladı. «Evet, öyle olması gerekir.

Ama

buraya kötü bir varlık sahipse, o zaman asla iyi ve güzel bir yer olamaz. Öyle değil mi?»

«Yani sen inanıyor musun ki...»

«Benim inandığım bir sürü acayip şey var... Ben kötülüğün ne .olduğunu bilirim.

Benim de kötü bir yanım olduğunu hiç sezmedin mi? Farketmedin mi bunu? Benim hep kötü bir yanım vardı. Bu yüzden de kötü bir şeyin bana yaklaştığını hemen hissederim. Ama bunun kaynağını her zaman keşfedemem, o da başka... Şimdi yorattiğsrn bu evin kötülükten temizlenmesin) istiyorum. Anlıyor musun?» Sesi tehdit doluydu. «Anlıyor musun bunu? Bu saçmalıklara yeter artık. Gel, içeri girip Ellie'yle konuşalım.»

Camlı kapılardan içeri girdik. Ellie, Santonix'i büyük bir sevinçle karşıladı.

Mimar o akşamı çok doğal davrandı. Öyle melodrama kaçan tavırlar takınmadı. Her zamanki gibi şirin ve neşeliydi. Daha çok Greta'yia konuştu. Sanki ona ne kadar sevimli bir adam olduğunu göstermeye çalışıyordu. Onun bu halini gören Greta'yı çok beğendiğine, onu takdir ettiğine, kadının hoşuna gitmeye çalıştığına yemin ederdi. Bu yüzden Santonix'in tehlikeli bîr adam olduğunu, onun bilmediğim tarafları bulunduğunu düşündüm.

Greta kendisine hayran olunmasından hoşlanıyordu. Bu yüzden de en iyi yanlarını göstermeye çalışmaktaydı. Greta istediği zaman güzelliğini gizler, istediği zaman da belirgin hale sokardı. Onu o geceki kadar güzel hiç görmemiştim.

Santonix'e gülümsüyor, sanki büyülenmiş gibi onu dinliyordu. Mimarın amacı nedir, diye düşündüm. Santonix'in aklından geçenleri anlamak

mümkün değildi.

Ellie onun Çingene Çengisinde birkaç gün kalacağını umduğunu söyledi.

Ama mimar başını salladı. «Yarın buradan ayrılmam gerekiyor.»

«Yeni bir ev mi yapıyorsunuz? İşiniz mi var?» Santonix, «Hayır, hayır,» dedi.

«Hastaneden yeni çıktım. Beni yeniden onardılar. Ama galiba bu son kez.»

«Onardılar mı? Yani ne yaptılar?»

Santonix, «Damarlarımdaki kötü kanı boşaltıp yerine taze, temiz kan doldurdular,» diye cevap verdi.

«Ah...» Ellie hafifçe titredi.

Santonix gülümsedi. «Korkma, yavrum. Senin başına böyle bir şey hiçbir zaman gelmeyecek.»

Ellie bağırdı. «Ama neden sizin başınıza geldi? Zalimce bir şey bu.»

Santonix, «Hayır,» dedi. «Değil... Demin dışarıdan şarkı söylediğini duydum.

'İnsan sevinç ve keder için yaratıldı.

Bunu iyice öğrendiğimiz zaman.

Dünyada güvenle dolaşabiliriz.'

Ben

güvenle dolaşıyorum. Çünkü dünyaya neden geldiğimi bilmiyorum. Sana1

gelince, Ellie,

'Her sabah ve her gece

Kimi insan tatlı bir mutluluğa doğar...' İşte sen busun, Eilie.»

Ellie, «Keşke kendimi güvencede hissedebilsem.» diye mırıldandı.

«Kendini güvencede hissetmiyor musun?»

Eilie, «Tehdit edilmekten hoşlanmıyorum,» diye cevap verdi. «Lanetlenmek de istemiyorum.»

«Çingeneden mi söz ediyorsun?»

«Evet.»

Santonix, «Bunu unut, yavrum,» diye cevap verdi. «Hiç olmazsa bu gece için unut.

Gülüp eğlenelim. Ellie, sağlığına içiyorum. Sana uzun ömür diliyorum. Kendim için de kısa, rahat bir ölüm... Mike'a iyi şanslar... Kadehini Greta'ya doğru kaldırarak durakladı.

Greta ona doğru eğildi. «Evet? Ya bana?»

«Size de lâyık olduğunuz şeyi.» Sonra alaycı bir sesle ekledi. «Belki de bu başarıdır. Kimbilir?»

Santonix ertesi sabah erkenden evden ayrıldı.

Blie, «Ne garip adam,» diyerek gülümsedi. «Onu anlayamıyorum...» dedim.

Ellie düşünceli bir tavırla mırıldandı. «O bazı şeyler biliyor.»

«Yani geleceği mi görüyor?»

Ellie başını salladı. «Hayır, hayır. Söylemek istediğim bu değildi. İnsanları iyi tanıyor. Bunu şana daha önce de söylemiştim. İnsanları, kendi kendilerinden daha iyi biliyor. Bazen bu yüzden onlardan nefret ediyor. Bazen de onlara acıyor.» Sonra düşünceli bir tavırla ekledi. «Ama bana acımıyor...»

«Sana neden acıyacak?» diye sordum.

Ellie omzunu silkti. «Bilmem ki...»

16.

Ertesi günü akşam üzeri korunun en loş yerinden hızla geçiyordum. Burada çam ve gümüş selvilerin gölgeleri her yerde-kinden daha .koyu ye kasvetliydi.

Birdenbire yolda uzun boylu bir kadının durduğunu farkettim. Nedense yana doğru çekildim. Onun bizim çingene olduğunu sanmıştım. Ama sonra kadının kim olduğunu anlayarak fena halde irkildim. Annemdi bu. Uzun boyu, kırçıl saçları ve asık suratıyla orada bekliyordu.

«Hay aliah! Beni korkuttun, anne. Burada ne işin var? Bizi görmeye mi geldin?

Seni kaç defa davet ettik... Öyle değil mi?»

Aslında bu doğru değildi. Sadece ben onu bir kez, o da yarım ağız çağırmıştım.

Ayrıca bunu, onun daveti kabul etmesine meydan bırakmayacak bir şekilde yapmıştım. Onun evimize gelmesini kesinlikle istemiyordum.

Annem başını salladı. «Haklısın. Sonunda seni görmeye geldim. Ne durumda olduğunu anlamak istiyordum. Demek yaptırttığın şahane ev bu? Gerçekten de öyle.» Omzumun üzerinden eve doğru bakıyordu.

Sesinde tahmin ettiğim gibi alay ve öfke olduğunu sandım.

«Yani benim gibilere lâyık bir yer değil. Öyle mi?» «Ben öyle söylemedim, oğlum.» «Ama bunu düşündün.»

«Sen böyle bir evde doğmadın. İnsanın yükseklere tırmanmaya çalışması kötü şeylere neden olabilir.»

«İnsan senin gibileri dinlerse, hayatta ilerleyemez.»

«Evet, böyle dediğini, böyle düşündüğünü biliyorum. Ama şimdiye kadar hırsın kimseye bir yararı dokunduğunu görmedim. Hırs kötülüğe neden olur.»

«Ailah aşkına vaazı bırak,» diye homurdandım. «Haydi gel. Şahane evimizi kendi gözlerinle gör ve bana da tepeden bak. Ge!, şahane karıma da bak ve eğer mümkünse ona da tepeden bakmaya kalk.»

«Karına mı? Ben onu gördüm bile.»

«Onu gördün mü?» diye sordum. «Ne .demek istiyorsun?»

«Demek o sana bundan söz etmedi?»

Bağırdım. «Neden?»

«Beni görmeye geldiğinden...»

Hayretle anneme bakakaldım. «EHie seni görmeye mi geldi?»

«Evet. Bir gün kapı çalındı. Ellie dışarıda duruyordu. Biraz ürkmüş gibi bir hali vardı. Güzel bir kız. Bütün o şık ve lüks elbiselerine rağmen, tatlı, yumuşak huylu, iyi bir insan. Bana, 'Siz Mike'in annesisiniz, değil mi?' dedi.

'Evet,' diye cevap verdim. ''Siz kimsiniz?' 'Ben Mike'in karışıyım,' dedi. 'Gelip sizi görmem gerekiyordu. Mike'in annesini tanımadan yapamazdım...' O zaman durumu anladım. 'Tabii Mike gelip beni görmenizi istemedi,' dedim. Bir an tereddüt etti. O zaman, 'Bunu bana açıklamaktan çekinmeyin,' diye ekledim. 'Ben oğlumu iyi tanırım. Onun neyi isteyeceğini, neyi istemeyeceğini de bilirim.'

Bunun üzerine Ellie, 'Aklınıza bir şey gelmesin,'' dedi. 'Bunun nedeni sizin fakir, benim zengin olmam ve Mike'in bundan utanması değil. Onun öyle

bir insan olmadığını bilmeniz gerekir. Hayır, hayır. Neden bu değil.' Güldüm, 'Bunları bana anlatmanız şart

— 118 —

değil, kızım. Ben oğlumun kusurlarını bilirim. Bu kusurların arasında bu sözünü ettiğiniz şey yok. O annesinden, fakir bir aileden olmasından utanmaz.''

«Ellie'ye, 'Mike benden utanmaz,' dedim. 'Belki benden korkar. Çünkü ben onu çok iyi tanırım.' Nedense bu söz Ellie'nin çok hoşuna gitti. 'Herhalde anneler hep böyle düşünürler. Çocuklarını çok iyi bildiklerinden emindirler. Çocukları da bu yüzden biraz utanırlar.''

«'Bu bir bakıma doğru olabilir,' dedim. 'İnsan gençken bütün dünyaya karşı rol yapmaya çalışır. Küçükken teyzemin evinde yattığım odayı hâlâ hatırlıyorum.

Karyolamın başucunda san yaldız çerçeveli, koskocaman bir göz vardı. Altında da, Tanrım beni görüyorsun,' yazılıydı. Uyumadan önce ona baktığım zaman tüylerim diken diken olurdu...'»

«Ellie seni gördüğünü bana söylemeliydi,» dedim. <nOnun bunu saklamasını anlayamadım. Bana açıklamalıydı.» Kızmıştım. Çok kızmıştım. Ellie'nin benden böyle şeyler saklayabileceği o zamana kadar hiç aklıma gelmemişti.

«Belki de bu yaptığından dolayı biraz korkuyordu... Oysa onun senden korkması için hiçbir neden yok, oğlum.» «Gel,» diye mırıldandım. «Gel de evimizi gör.»

Bilmiyorum, annem evimizi beğendi mi, yoksa beğenmedi mi. Onun Çingene Çergisinden hoşlandığını pek sanmıyorum. Odaları dolaşarak kaşlarını kaldırdı.

Sonra da verandah salona gitti. Eliie'yle Greta oradaydılar. Onlar da biraz önce içeri girmişlerdi anlaşılan. Çünkü Greta'nın .omuzlarında kırmızı

yünden bir pelerin vardı. Annem ikisine de baktı. Bir an sanki donmuş gibi yerinden hiç kımıldamadı. Ellie hemen ona doğru koştu.

«A, Bayan Rogers gelmiş!» Greta'ya döndü. «Mike'in annesi bizi ve yeni evimizi görmeye gelmiş. Ne hoş değil mi? Bayan Rogers, bu da arkadaşım Greta Andersen.»

Annemin elini avuçlarının arasına aldı. Annem dikkatle ona baktı, sonra da Eîlie'nin omzunun üzerinden Greta'ya.

Kendi kendine, «Anlıyorum...» diye mırıldandı. «Anlıyorum.»

Ellie sordu. «Neyi anlıyorsunuz?»

Annem, «Düşünüyordum...» diye cevap verdi. «Burasının nasıl bir yer olduğunu hayalimde canlandırmaya çalışıyordum.» Etrafına bakındı. «Gerçekten güze! bir ev... Güzel perdeler... Güzel koltuklar ...Güzel tablolar...»

Ellie, «Çay içmeiisiniz,» dedi.

«Sizin biraz önce çay içmiş olduğunuz anlaşılıyor.»

Eliie gülümsedi. «Ama yine de içeriz. Bence çay her zaman içilir.» Greta'ya baktı. «Ziü çalmayacağım. Sen mutfağa gidip taze demler misin, Greta?»

«Tabii, şekerim.» Greta odadan çıkarken omzunun üzerinden anneme dikkatle ve ga!iba! biraz da korkuyla baktı.

Annem oturdu.

Ellie, «Bavulunuz nerede?» diye sordu. «Kalmaya mı geldiniz? Artık sizi uzun zaman bırakmayız.»

Annem başını salladı. «Hayır, yavrum. Kalmam imkânsız. Trenim yarım saat sonra kalkıyor. Sizi bir göreyim, dedim.» Sonra çabucak ekledi. «Artık üzülme, yavrum.

Mike'a beni görmeye geldiğini anlattım.» Çabuk çabuk konuşuyordu. Belki de bunları Greta tekrar yanımıza gelmeden anlatmak istediği için...

Elîie kesin bir tavırla, «Bunu sana söylemediğim için çok üzgünüm.» dedi.

«Anneni gördüğümü sana açıklamamamın daha doğru olacağını düşündüm.»

Annem, «Ellie çok iyi kalpli bir kız olduğu için beni görmeye geldi...» dedi.

«Karın iyi bir insan, Mike. Çok da güzel bir kız.» Sonra usulca, «Çok üzgünüm,»

dedi.

Ellie biraz şaşırmıştı. «Üzgün müsünüz?»

«Düşündüğüm şeyler için üzgünüm...» Biraz sıkıntılı bir tavrı vardı. «Dediğiniz gibi Ellie, anneler böyledir. Gelinlerinden hemen şüphelenmeye kalkarlar. Ama sizi gördüğüm zaman oğlumun ne kadar şanslı olduğunu anladım. Bana inanılmayacak bir şey gibi geldi bu.»

«Ne küstahlık!» Ama bu sözleri söylerken anneme gülümsedim. «Benim ne kadar zevkli olduğumu bilmiyor musun?»

Annem brokar perdelere baktı. «Yani... her zaman pahalı şeyleri beğendiğini söylemek istiyorsun.»

Ellie de gülümsedi.

«Pahalı şeylerin dayanıklı

olduğunu söylediler...»

Annem, «Zaman zaman Mike'a para biriktir, yavrum,» dedim. «Böylece karakterin düzelir.»

Atıldım. «Karakterimin düzelmesini hiç istemiyorum. Evliliğin en güzel yanı da bu. İnsanın karısı her yaptığın şeyin çok iyi olduğuna inanıyor. Öyle değil mi, Ellie?» Karımın yüzünde mutlu bir ifade belirmişti.

«Ne kadar da kendini beğenmişsin, Mike?»

Greta elinde çaydanlıkla içeri girdi. Önceleri konuşmakta biraz sıkıntı çekmiştik. Hava yavaş yavaş yumuşuyordu. Ama Greta geiir gelmez durum tekrar değişti. Annem' Ellie'nin bütün ısrarlarına rağmen onunla birlikte annemi geçirdik. Ağaçların arasından kıvrılarak geçen yoldan onu bahçe kapısına kadar götürdük.»

Annem birdenbire sordu. «Eve ne isim verdiniz?» Ellie, «Çingene Çergisi,» dedi.

Annem başını salladı. «Ya... Bu civarda çingeneler var, değil mi?»

Atıldım. ^Nereden biliyorsun?»

«Buraya gelirken bir çingeneye rastladım. Bana tuhaf tuhaf baktı.»

«Aslında kötü bir insan değil,» dedim. «Sadece biraz kaçık işte o kadar..>

«Neden .onun kaçfk olduğunu söylüyorsun? Demin bana bakarken yüzünde garip bir ifade vardı. Size düşman mı o?»

Eliie içini çekti. «Bunun aslı yok tabii. Hepsi kadının kafasında. Çingene arazisini elinden aldığımızı sanıyor.»

Annem başını salladı. «Herhalde para istiyor. Çingeneler böyledir. İnsana uzun uzun haksızltğa uğradıklarını anlatıp sızım sızım sızlanırlar. Ama ellerine biraz para sıkıştırdınız mı da, hemen susarlar.»

Ellie, «Çingenelerden hoşlanmadığınız anlaşılıyor,» dedi. «Onların hepsi de

hırsızdır. Doğru dürüst çalışmazlar. Kendilerine ait almayan şeyleri almaktan kaçınmazlar.»

Ellie, «Neyse...» diye mırıldandı. «Artık... artık ona aldırmıyoruz.»

Annem, «Hoşçakalın,» dedi. Sonra da birdenbire sordu. «Sizinle beraber oturan o genç hanım kim?»

Ellie anneme Greta'nın yıllardan beri yanında oturduğunu, onun sayesinde eski üzüntülü hayatından kurtulduğunu anlattı. «Greta bize yardım etmek için elinden geleni yaptı. Çok iyi bir kızdır. O olmasaydı bilmem ne yapardım?»

«Buraya misafirliğe mi geldi? Yoksa sizinle birlikte mi oturuyor?»

Ellie buna açık bir cevap veremedi. «Şimdilik bizimle otu-ruyor. Ayak bileğimi burkmuştum. Bana bakacak biri gerekiyordu. Ama artık iyileştim.»

Annem, «Evli kimseler başlangıçta kendi başlarına oîurur-larsa, çok daha iyi olur,» dedi.

Bahçe kapısında durarak

annemin tepeden hızla inişini | seyrettik. Ellie'ye kızmıştım. Gerçekten çok kızmıştım. Bana söy- « lemeden annemi görmeye gitmiş

.olması beni öfkelendirmişti. Ama bana dönerek tek kaşını kaldırdığı, küçük bir kızınkine benzeyen yarı çekingen, yan memnun bir ifadeyle baktığı zaman dayanamayarak yumuşadım.

«Ne hilekârsın,» diye mırıldandım. Ellie içini çekti. «Bu işi er geç yapmam gerekiyordu.» «Bu vaktiyle gördüğüm Shakespeare'in piyeslerinden birine|

benziyor. Okulda oynandıydı...» Biraz da utangaç bir tavırla teri rarladım. «'O

babasını aldattı, seni de aldatabilir.'»

»

«Sen hangi roldeydin? Othello rolünde mi?» «Hayır,» diye cevap verdim. «Ben kızın babasıydım. Belki d bu sözleri o yüzden hatırladım. Sahnede bundan başka bir şe söylemedimdi galiba...»

Ellie düşünceli bir tavırla- tekrarladı. «'O babasını aldattı, seni de aldatabilir.' Doğrusu ben babamı hiç aldatmadım. Ama belki daha sonra aldatırdım.»

«Herhalde baban benimle evlenmeni hiç hoş karşıiomazdı,» dedim. «Üvey annen gibi o da kızardı.»

Ellie, «Evet,» diye yanıt verdi. «Kızardı sanırım. Biraz tutucu bir insandı.»

Yine küçük bir kız gibi güldü. «O zaman ben de Desdemona gibi yapar, babamı aldatarak seninle kaçardım.»

Merakla sordum. «Annemi görmeyi neden o kadar istedin, Ellie?»

Ellie, «Bu yalnız anneni görmeyi isteme meselesi değildi,» dedi. «Bunu yapmadığım için hep üzüleceğimi biliyordum. Annenden fazla söz etmiyordum, ama onun senin için elinden gelen her şeyi yaptığını anlamıştım. Başın sıkıştı mı yardımına koşmuş, seni iyi okullarda okutabilmek için durmadan çalışmıştı. Ona gitmemekle kendini beğenmişlik yaptığımı düşündüm.»

Omzumu kaldırdım. «Ama kabahatli sen değil, bendim.»

Ellie başını salladı. «Evet. Senin gidip annenin görmemi istemediğini biliyor, bir bakıma bunu anlıyordum.»

«Annem yüzünden aşağılık duygusuna kapıldığımı mı sanıyorsun, Ellie? Bu doğru değil. Bana inan. Mesele bu değil.»

Ellie düşünceli bir tavırla mırıldandı. «Hayır, bunu biliyorum artık. Onun annelik taslamasını istemiyordun sanırım.»

«Annelik taslamasını mı?»

Ellie, «Evet,» dedi. «Annenin, herkesin belirli bir şekilde hareket etmesini isteyen kimselerden olduğu belli. Herhalde senin de belirli bir işe girmeni istiyordu.»

«Öyle,» diye homurdandım. «Devamlı bir iş. Mazbut bir yuva kurmak.»

Ellie başını salladı. «Tabii artık bütün bunların önemi yok. Aslında annenin sana iyi öğütler verdiğinden eminim. Ama bunlar sana uygun şeyler değiimiş, Mike. Sen bir yere yerleşecek bir tip değilsin. Sen dolaşmak, dünyayı dolaşmak, yukarılara çıkmak istiyorsun.»

Kolunu tuttum. «Ben bu evde seninle birlikte oturmak istiyorum.»

«Evet... Belki bir süre için... Ve senin hep...

hep buraya dönmek isteyeceğini

sanıyorum. Ben de öyle. Seninle her yıl Çingene Çergisine gelecek ve burada her yerdekinden daha mutlu olacağız. Ama sen başka yerlere de gitmek isteyeceksin.

Dünyayı görmeyi, bazı şeyler satın almayı arzu edeceksin. Belki buradaki bahçeyi güzelleştirmek için yeni planlar yapacaksın. Belki seninle gidip İtalyan ve Japon bahçelerine bakacağız...» «Hayatı heyecanlı bir hale sokuyorsun, EHie,»

dedim. «Şano kızdığım için üzgünüm.»

Eliie güldü. «Ben senin kızmana aldırmıyorum ki. Senden korktuğum da yok...»

Sonra kaşlarını çatarak ekledi. «Annen Greta'dan hiç hoşlanmadı.»

«Çok kişi Greta'dan hoşlanmıyor.» «Buna sen de dahilsin tabii.»

«Buraya bak, Ellie. Hep böyle söylüyorsun. Oysa bu doğru değil. Başlangıçta onu biraz kıskanıyordum, işte o kadar. Artık Greta'yla Çok iyi anlaşıyoruz... Ama galiba Greta biraz insanın sinirine dokunuyor.»

«Bay Lippincott da ondan hoşlanmıyor. Öyle değil mi? Gre-ta'ntn benim üzerimde büyük etkisi olduğunu düşünüyor.» «Gerçekten öyle mi?»

«Doğrusu bunu neden sorduğunu anlayamadım. Evet, belki öyle. Bu do normal bir şey. Çünkü Greta güçlü kişiliği olan, dediği dedik biridir. Benimse her zaman güvenebileceğim

bir I ablaya ihtiyacım vardı.»

1

Güldüm. «Tabii bu abla senin istediklerini elde etmene de yardım edecek...»

Ellie'yle kol kola eve döndük. Nedense o akşam üzeri hava biraz karanlık gibiydi.

EHie birdenbire sordu. «N© var, Mike?»

«Bilmiyorum,» dedim. «Birdenbire bana sanki biri mezarımın üzerinden geçiyormuş

gibi geldi.»

«'Mezarının üzerinden bir kaz geçti.' Asıl atasözü bu değil mi?»

Greta görünürlerde yoktu. Hizmetçiler yürüyüşe çıktığını söylediler.

Annem artık Ellie'yi tanıyordu, onu görmüştü. Onun için de uzun zamandan beri istediğim bir şeyi yapabilirdim. Anneme hatırı sayılır bir çek yolladım. Ona güzel bir eve çıkmasını, yeni eşyalar ¦almasını yazdım. Tabii onun bu parayı kabul edip etmeyeceğini pek bilmiyordum. Bu benim çalışarak

kazandığım bir para değildi. Böyle olduğunu da hiçbir zaman iddia edemezdim. Tahmin ettiğim gibi, annem çeki ikiye bölerek bana iade etti. Bir kâğıda da, «Bütün bunlarla bir ilgim olmasını istemiyorum,» diye yazmıştı. «Sen hiçbir zaman değişmeyeceksin.

Bunu iyice on-ladım artık. Tanrı yardımcın olsun.»

Pusulayı Ellie'nin önüne fırlattım. «İşte annemin nasıl bir kadın olduğunu anla!

Ben zengin bir kızla evlendim, karımın sırtından geçiniyorum. Bizim kocakarı da bundan hiç hoşlanmıyor!»

Ellie, «Üzülme,» diye cevap verdi. «Çok kişi böyle düşünüyor. Ama annenin yakında fikrini değiştireceğinden eminim.» Sonra ekledi. «Annen seni çok seviyor, iMike.»

«O halde neden beni durmadan değiştirmeye çalışıyor? Kendine benzetmek için uğraşıyor? Ben benim, Başka birinin kopycsı olamam. Ben küçücük bir çocuk değilim ki, annemin istediği kalıba gireyim. Ben artık olgun bir insanım!»

Ellie, «Sen sensin,» dedi. «Ben de seni seviyorum.» Sonra da belki beni oyalamak için acayip bir şey söyledi. «Şu bizim yeni uşak hakkındaki fikrin nedir?»

Doğrusu uşak hakkında bir şey düşünmemiştim. Düşünülecek ne vardı zaten? Hatta bir bakıma onu, beni hiçbir zaman adam yerine koymayacağını hareketleriyle belli eden eski uşağa tercih bile ediyordum.

«Fena bir adam değil,»

dedim. «Neden sordun?»

«Onun emniyetten

olup olmadığını düşünüyorum.»

«Emniyetten

mi? Ne demek istiyorsun?» «Yani dedektif olabilir. Belki Andrew Amca bu işi ayarladı.» «Bay Lippincott mu?

Ama

neden?» «Belki...

benim

kaçırılmamdan korkuyor.

Amerika'dayken muhafızlarımız vardı hep. Özellikle sayfiyedeki eve gittiğimiz

zaman.»

İşte zengin olmanın sakıncalarından birini daha öğreniyordum!

«Ne korkunç fikir!»

«Bilmem...

Galiba ben

böyle

şeylere çoktan alıştım. Ne zararı var? İnsan onları farketmiyor bile.»

«Uşağın karısı da bu işi biliyor mu acaba?»

«Biliyor olması gerekir sanırım. Ama kadın gerçekten iyi aşçı. Bu işi ya Andrew Amca ayarladı ya da Stanford Lloyd. Eğer öyleyse, o zaman bundan önceki uşak ve hizmetçilere buradan gitmeleri için para verdiler sanırım. Onların yerine girmeleri için bu kan kocayı hazırlamışlardı. Bu işi kolaylıkla da başardılar.»

«Bunu sana

söylemeden

mi yaptılar?»

Şaşkınlığım

hâlâ

geçmemişti.

«Bunu bana söylemek akıllarına bile gelmezdi. Çünkü itiraz edebilirdim. Her neyse... Belki de yanılıyorum.» Dalgın bir tavırla mırıldandı. «Ama insan bu tiplere alışınca, öyle biri yanına sokulur sokulmaz bunu hemen hissediyor.»

Öfkeyle bağırdım. «Zavallı zengin kız!»

Eliie aldırmadı. «Evet. Sanırım bu durumumu iyi anlatıyor.»

«Her gün senin hakkında yeni bir şey öğreniyorum, Ellie,»

dedim.

17.

Uyku ne esrarlı şey. İnsan yatarken çingeneleri, gizli düşmanları, evine usulca sokulan dedektifleri, karısının kaçırılması ihtimalini düşünerek endişelenir.

Ama sabah uyandığı zaman kendini yepyeni bir dünyada bulur. Artık ne korkuları, ne de endişeleri vardır. Ben de 17 eylül sabahı yataktan kalktığım zaman nedense çok neşeli ve heyecanlıydım.

Kendi kendime, harika bir gün, dedim. Nefis bir gün olacak bu. Bundan emindim.

Kafamdan o gün yapacaklarımı geçirdim. Binbaşı Phillpot' la, otuz kilometre ötedeki bir köşkte yapılacak satışa gidecektik. Eşyaların arasında bir iki güzel parça vardı. Bunları katalogda

işaretlemiştim.

Phillpot antika eşyalardan, gümüşlerden çok iyi anlıyordu. Bütün ailesi bu konuda

bilgiliydi zaten.

Kahvaltıda tekrar kataloga baktım. Ellie binici elbisesiyle aşağıya inmişti.

Karım hemen her sabah atla geziyordu artık. Bazen Claudia'yla, bazen tek başına.

Ellie kahvaltıda bütün Amerikalılar gibi kahve, bir bardak portakal suyu içer, fazla bir şey yemezdi. Benim zevkimse bu bakımdan eski de-rebeylerininkinden farksızdı. Tabii artık para sıkıntım da olmadığı için sabahlan bol bol jambon, yumurta, böbrek ve sucuk yiyordum.

«Greta, sen

bu sabah

ne yapacaksın?» diye sordum.

«Market Chadwell istasyonunda Claudia'yla buluşacağım. Onunla Londra'ya gidip yatak takımı filan alacağız.»

Ellie'ye döndüm. «Madem Greta, Londra'ya gidiyor, sen atla dolaştıktan sonra arabaya atlayıp Bartington'a gel. Orada George hanında buluşalım. Phillpot oranın yemeklerinin çok

güzel olduğunu söyledi. Hatta seni davet de etti. Saat birde orada olabilir misin?»

Ellie gülümsedi. «Tabii olurum, sevgilim.»

Onun ata binmesine yardım ettim. Karım ağaçların arasındaki yoldan uzaklaştı.

Ellie çoğunlukla o yoldan gider, sonra da fundalıklara çıkınca eve dönmeden önce atını dörtnala sürerdi. Onun küçük arabayı park etmesi daha kolay olduğu için büyük otomobili aldım. Satışlar başlamadan hemen önce Bartington köşküne ulaştım. FhİiIpot çoktan

gelmiş, bana

daı

yer ayırtmişti.

«Burada çok güzel şeyler var.» dedi. «Bir iki tablo da gördüm. Bir Ramney ve bir Reynolds. Bilmem bunlar sizi ilgilendirir mi?»

Başımı salladım. «Hayır...» O sırada daha çok modern resimlerle ilgileniyordum Phillpot devam etti. «Burada birkaç antikacı ve galeri sahibi de var. Bazısı Londra'dan gelmiş... Şu ilerideki, ince dudaklı, zayıf adam...

Karınızı

getirmediniz demek?»

«Hayır,» diye cevap verdim. «O böyle satışlardan pek hoşlanmaz. Ayrıca onun bu sabah gelmesini de istemiyordum.»

«Ya? Neden?»

«Ellie'ye bir sürpriz yapmak niyetindeyim,» dedim. «42 numarayı gördünüz mü?»

Phillpot kataloga bir göz attıktan sonra ileriye doğru baktı. «Hım... Şu papier mache yazı masası mı? Evet, gerçekten güzel bir parça. Gördüğüm papier mache eşyaların en zarifi. Ayrıca papier mache yazı masası da fazla görülen bir şey değildir. İlk numunelerden biri bu. Şimdiye kadar böylesine rastlamamıştım.*

Merakla bana baktı. «Sizin böyle şeylerden hoşlandığınızı pek sanmıyordum.»

Güldüm'. «Gerçekten pek hoşlanmam. Benim için fazla süslü. Tam kadınlara göre bir şey bu. Ellie de böyle şeylere bayılır. Gelecek hafta onun doğum günü var.

Ellie'ye bir hediye almak istiyorum. Ona sürpriz yapacağım. Bu yüzden onun

bugün buraya gelmesini istemedim. Ellie'ye bundan daha fazla beğenebileceği bir şey verebileceğimi sanmıyorum. Çok şaşıracak.»

Satış başladı. Beğendiğim parçanın fiyatı da bir hayli yükseldi. Londralı antikacıların ikisinin de yazı masasını çok beğendikleri anlaşılıyordu. Ama sonunda masa bana kaldı. O arada bir Chippindale sandalye ve brokar perdeler aldım. Sandalye bizim hole yakışacaktı.

Satış sona. erince Philipot ayağa kalktı. «Bu işten hoşlandığınızın farkındayım.

Öğleden sonra da gelmek ister misiniz?» Başımı salladım.

«Hayır. Bundan sonra

satılacaklar arasında istediğim bir şey yok. Daha çok, yatak odası takımları ve halılar var sanırım.»

«Evet. Onların sizi ilgilendirmeyeceğinin ben de farkınday-dırn.» Saatine bir göz attı.

«Gidelim mi? Ellie bizimle George hanında buluşacak mı?» «Evet.»

«Şey... Miss Greta

da gelecek mi?» «Hayır,

o

Londra'ya gitti,»

diye cevap

verdim.

«Claudia Hardcastle'la buluşup yatak takımı alacak.»

«A, evet. Claudia geçen gün bundan söz ediyordu. Biliyor musunuz son zamanlarda çarşaf ve yastık kılıfları o kadar pahalandı ki.»

«Ev işlerinden

iyi anlıyorsunuz,» dedim. «Durmadan karımın şikâyetlerini dinliyorum da

ondan...» Phillpot güldü.

«Keyfiniz yerinde, Mike. Çok

neşelisiniz.»

«Bunun nedeni o papier mache yazı maşasını almış olmam,» diye cevap verdim.

«Daha doğrusu neşeli oluşumun bir nedeni bu. Bu sabah yataktan kalktığım zaman o kadar keyifliydim ki. Öyle sabahları bilirsiniz... İnsana her şey yolunda gidecekmiş gibi gelir...»

Phillpot başını salladı. «Hımm. Dikkatli olun. Bazen insan bir felâketten önce de kendisini böyle hisseder. Onun için neşenizi kontrol altına

almaya

çalışın.»

Omzumu silktim. «Benim batıl

inançlarım yoktur.»

«Tabii

çingenelerin kehanetine de

inanmıyorsunuz?»

«Bizim çingeneyi son zamanlarda görmedik,» diye cevap verdim.

«Hiç olmazsa bir

hafta...»

«Belki bir yere gitti... Hana sizin arabanızla gidelim mi, Mike? Ayrı ayrı iki otomobile binmeye gerek yok. Yemekten sonra beni tekrar buraya getirirsiniz, değil mi?.. Peki, Eliie? O da arabayla mı gelecek?»

«Evet. Küçük otomobille.»

Binbaşı Phillpot mırıldandı. «George hanında sevdiğim yemekler olduğunu umarım.

Fena halde acıktım.»

«Siz bir şey satın aldınız mı?» diye sordum. «Heyecanımdan farketmedim.»

«Aslında insan pey sürerken uyanık olmalıdır. Antikacıların verdiği fiyatlara dikkat etmelidir. Ben de bir iki şey istiyordum ama sonunda fiyatları çok yükseldi...» Phillpot'un geniş arazileri olmasına rağmen, fazla parası olmadığını biliyordum.

George hanına gittik. Eliie henüz gelmemişti. Onun gelmesini beklerken barda bir içki içtik. Han iyice kalabalıktı. Yemek salonuna baktım. Bize ayırdıkları masa hâlâ boştu. İçeride bir sürü tanıdık kimse vardı. Pencerenin önündeki masada oturan bir adamın yüzü bana hiç yabancı gelmedi. Onu tanıdığımdan emindim ama nerede gördüğümü bir türlü çıkaramadım.

Bir ara hancının karısı, siyah ipek elbisesini hışırdata hı-şırdata yanımıza geldi. «Artık masanıza geçecek misiniz, Bay Rogers?

Birkaç

kişi bekliyor

da...»

«Karım neredeyse gelir,» dedim. Sonra Phillpot'a döndüm. «Belki de yolda arabanın lastiği patlamıştır. En iyisi biz masamıza oturalım. Bugün burası bir hayli kalabalık. Ne yazık ki, Eliie randevularına çoğu kez tam

zamanında

gelmez...»

Phillpot gülümsedi. «Ah... Kadınlar bizi hep mahsus bekletirler. Öyle değil mi?

İstiyorsanız, masaya oturalım, Mike...»

Salona geçerek biftek ve

böbrekli

börek söyledik.

Ben,

«Ellie'nin bizi böyle bekletmesi hiç de hoş olmadı,» diye mırıldandım. «Ama buna Greta'nın Londra'ya gitmesi neden oldu herhalde. Eliie, Greta'nın kendisine randevularının saatlerini hatırlatmasına alışmış.»

«Eliie, Miss

Greta'ya çok

güveniyor, değil mi?»

«Bir bakıma öyle,»

dedim.

Yemeğe devam ettik. Tam elmalı tatlıyı yerken birdenbire «Acaba Eliie burada bizimle yemek yiyeceğini unuttu mu?» dedim.

«Belki eve telefon etmeniz daha iyi olur.» «Evet. Haklısınız...»

Dışarı çıkarak telefon ettim. Bizim numarayı çevirdim. Telefona aşçı Bayan Carson cevap verdi.

«A, siz misiniz Bay Rogers? Bayan Eliie henüz eve dönmedi.»

«Ne demek eve dönmedi? Nereden dönecekti?» «Atla yaptığı gezintiden dönmedi demek istiyorum.» «Ama hemen kahvaltıdan sonra evden ayrıldı.

Bu saate kadar

atla dolaşmış olamaz

ki.»

«Bana bu konuda bir şey söylemedi. Ben de kendisini bekliyordum.»

«Neden bana telefon edip durumu bildirmedin?» diye sordum.

«Sizin nerede olduğunuzu bilmiyorum ki...» Ona Bartington'da George hanında

olduğumu,

Eliie

eve gelir gelmez ya da bir haber yollar yollamaz bana hemen telefon etmesini söyledim.

Sonra Phillpot'un yanına

gittim. Bir şey olduğunu

yüzümdeki ifadeden hemen anladı.

" «Eliie daha eve dönmemiş,» diye haber verdim. «Bu sabah atla gezmeye çıkmıştı.

Hemen her gün ata biner, ama en fazla bir saat.»

Phillpot âdeta şefkatle cevap verdi. «Hemen telaşa kapılmayın, oğlum. Sizin ev bildiğin gibi çok tenha bir yerde. Belki atın ayağı sakatlanmrştır. Onun için Eliie eve yürüyerek dön-

mek zorunda kalmıştır. Fundalık sizin evden oldukça uzakta. Ayrıca oralarda eve

haber göndermek için birini bulmak da mümkün değildir.»

«Eğer fikrini değiştirseydi,» dedim. «Atla birini görmeye gitmeye karar verseydi, buraya telefon ederdi. Bize bir haber bırakırdı.»

Phillpot

başını salladı.

«Bizim de hemen kalkıp durumu

öğrenmeye çalışmamız iyi olur.»

Araba parkına giderken, bir otomobil hareket etti. içinde yemek salonunda gördüğüm adam vardı. Birden onun kim olduğunu hatırladım. Ellie'nin bankeri Stanford Lloyd'du... Ya da ona çok benzeyen biri. Yanındaki kadın ise Claudia Hard-castle'ı andırıyordu. Hatta onun eşiydi diyebilirim. Ama Claudia Londra'da değil miydi? Greta'yla alışveriş yapmıyor muydu? Doğrusu bayağı şaşırmıştım.

Arabayla handan uzaklaşırken Phillpot bir iki kez dönüp bana baktı. Bir seferinde onunla göz göze gelince, acı acı, «Biliyorum,» diye mırıldandım. «Bu sabahki neşemin bir felâketin habercisi olabileceğini bana söylemiştiniz.»

«Hemen endişelenmeyin. Ellie, attan düşerek ayağını burkmuş olabilir. Aslında Ellie iyi bir binici... onu atla dolaşırken gördüm. Onun için karınızın bir kazaya uğradığını hiç sanmıyorum.»

İçimi çektim. «İnsan her zaman kazaya uğrayabilir.»

Arabayı hızla sürüyordum. Cok geçmeden bizim arazinin ilerisindeki fundalıktan geçen yola geldik. İlerlerken etrafımıza bakmıyor, zaman zaman rastladıklarımıza sorular soruyorduk. Sonunda turba kazan bir adamdan ilk haberi aldık.

«Binicisi olmayan bir at gördüm. İki saat, hatta belki de daha önce. Onu yakalayacaktım ama yanına yaklaşınca dörtnala kaçtı. Ama etrafta kimseyi

görmedim.»

Phillpot bana döndü. «En iyisi eve gidelim. Belki oraya bir haber gelmiştir.»

Ne yazık ki, evdekilerin de bir şeyden haberi yoktu. Seyisi

bularak atla fundalığa, Ellie'yi aramaya yolladık. Phillpot kendi evine telefon ederek adamlarından birini de oraya yolladı. Sonra onunla birlikte, korudan geçen yoldan ilerliyerek fundalığa

çıktık.

Önce görülecek hiçbir şey yoktu. Sonra yolun diğer patikalarla birleştiği yerde Ellie'yi bulduk. Once anu uzaktan bir elbise yığınına benzettik. At geri dönmüş, onun biraz ilerisinde otluyordu. Koşmaya başladım. Phillpot da peşimdeydi.

Doğrusu o yaşta bir adamın böyle hızlı koşabileceği hiç aklıma gelmezdi.

Ellie yerde yatıyordu. Küçük yüzü bembeyazdı. Gözlerini gökyüzüne dikmişti.

«Hayır... hayır!» Başımı çevirdim.

Phillpot ilerleyerek Ellie'nin yanında diz çöktü. Sonra da hemen ayağa kalktı.

«Bir doktor çağıralım... Shaw'i... Buraya en yakın olan o. Ama. . Shaw'in da bir şey yapabileceğini sanmıyorum, Mike.»

«Yani... Ellie,..

ölmüş mü?»

«Evet,» dedi. «Bir şey olmamış gibi davranmak yersiz.»

«Tanrım!» Döndüm. «Buna inanamam. Ellie... ölmüş olamaz!»

Phillpot koiumu tuttu. «Dur. Şundan biraz iç.» Cebinden çıkardığı yassı, gümüş

şişenin ağzını açarak bana uzattı. Viskiden bir yudum aldım.

«Teşekkür

ederim...»

O sırada seyis de yanımıza1 gelmişti. Phiiipot onu Dr. Shaw'u çağırmaya yolladı.

18.

Biraz sonra Shaw yanımızda, eski jipinden iniyordu. Phill-pot'la bana pek bakmadı bile. Doğru Ellie'nin yanına giderek üzerine eğildi. Birkaç dakika

sonra da bize katıldı.

«Öleli en aşağı üç dört saat olmuş. Nasıl oldu bu?»

«Bil-bilmiyorum... Bu sabah her zamanki gibi atla dolaşmaya çıkmıştı...»

«Bu gezintiler sırasında hiç kaza

olmuş muydu?»

«Hayır,» dedim. «Ellie iyi bir biniciydi.»

«Evet, bunu biliyorum. Ona bir iki kez rastladım. Anladığıma göre tâ çocukluğundan beri ata binermiş. Daha önce kaza geçirip geçirmediğini şundan sordum. Bu onun sinirlerini bozmuş ve bugünkü olaya yol açmış olabilir... Belki de at şaha kalkmıştır...»

«At neden şaha kalksın? Uysal bir hayvandır...»

Binbaşı Phillpot söze karıştı. «Bu at öyle aksi, hırçın bir hayvan değil. Onun sinirli olduğunu sanmıyorum. EHie'nin kemiği filan kırılmış mı?»

«İyice muayene etmedim henüz. Ama bana vücudunda bir yara yokmuş gibi geldi.

Tabii iç kanama olabilir. Belki de Ba* yan Ellie bir şok geçirmiştir.»

«Ama...» diye mırıldandım. «İnsan şoktan ölmez ki.»

«Şimdiye kadar şoktan ölen var. Kalbi zayıf bir insan...»

«Amerika'da EHie'nin kalbinin zayıf olduğunu söylemişler... Ya da böyle bir şey...»

«Hımm... Onu muayene ettiğim zaman bunun farkına varmadım. Ama o zaman kardiyografını almadık tabii... Neyse... Şimdi bunu düşünmenin sırası değil.

Daha sonra anlarız. Resmi soruşturmadan sonra.» Bana dikkatle baktıktan sonra omzuma vurdu. «Eve gidip biraz uzanın. Asıl şok geçiren sizsiniz.»

Nasıl olduysa, bu ıssız yerde bile başımıza üç dört kişi toplanmıştı. Bunlardan biri yürüyüşe çıkmış olan bir adam, biri çiftliğine gittiği anlaşılan pembe yanaklı bir kadın, biri de yaşlı bir yol tamircisiydi. Hepsi de telaşla konuşup duruyorlardı

«Zavallı yavrucak...»

«Pek de genç. Demek attan düşmüş?»

«İnsan atların ne yapacağını hiçbir zaman bilemez.» «O Amerikalı hanım değil mi? Kulelerde oturan Bayan Rogers.»

Yaşlı yol

tamircisi birden bize döndü. Başını sallayarak, «Galiba ben kazayı

gördüm,» dedi.

Doktor çabucak ona sokuldu. «Ne gördün?» «Atın dörtnala fundalıkta koştuğunu.»

«Bayan EHie'nin düştüğünü gördün mü?» «Hayır. Görmedim.

Kendisini ilk gördüğüm

zaman

ağaçlıklı tepedeydi. Ondan sonra arkamı dönerek yol için taş kırmaya devam ettim. Sonra nal sesleri duyup başımı kaldırdım. Bir at dörtnala gidiyordu.

Ama kaza olduğu hiç aklıma gelmedi. Hanımın attan inerek onu başıboş

salıverdiğini sandım. Hayvan bana doğru gelmiyor, diğer tarafa doğru koşuyordu.»

«Bayan Ellie'nin yerde yattığını görmedin mi?» «Hayır.

Uzağı pek iyi görernem.

Sadece atı farkettim...» «Peki, Bayan Ellie yalnız mıydı? Yanında ya da yakınında kimse yok muydu?»

«Hayır, yoktu. Yalnızdı...»

Kırmızı yanaklı köylü kadın, «Belki de hayvanı çingene ürküttü,»

diye

mırıldandı.

Ona döndüm. «Hangi çingene? Ne zaman?» «Durun bakayım... Üç dört saat önce sanırım. Yoldan iniyordum. Ona çeyrek kala çingeneyle karşılaştım. Şu köydeki kulübede oturan. Daha doğrusu, çingenenin o olduğunu sanıyorum. Fazla yakınında olmadığım için emin değilim. Ama bu civarda kırmızı pelerinle dolaşan bir o var.

Ağaçların arasındaki yoldan gidiyordu. Biri bana onun bu iyi Amerikalı hanıma kötü şeyler söylediğini anlatmıştı. Sanırım bu zavallıyı tehdit de etmiş.

Buradan gitmediği takdirde başına felâket geleceğini söylemiş. Duyduğuma göre hali çok korkunçmuş!»

«Çingene,» diye mırıldandım. Sonra da acı acı, «Çingene Çergisi,» dedim. «Keşke burayı hiç görmemiş olsaydım...»

19.

Ondan sonra olanları hatırlamam o kadar güç ki. Yani olay-farın sırasını demek istiyorum. Sanki biri bir bıçakla birdenbire hayatımı ikiye bölüvermişti.

Ellie'nin ölümüne kadar olanlar belleğimde iyice yer etmişti. Ama sonrakiler...

Bana artık hiçbir şey kontrolüm altında değilmiş gibi geliyordu. Birtakım insanlar etrafımda dolaşıyor, arka arkaya olaylar oluyordu.

Herkes bana büyük anlayış gösteriyordu. En çok bunu hatırlıyorum. Sendeleyerek etrafta dolaşıyor, şaşkın şaşkın bakmıyor ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Greta'nın soğukkanlılığını kaybetmediğini de söyleyeyim. Şaşılacak bir insandı... Binbir ayrıntıyla meşgul olabiliyordu.

Doğru dürüst ilk hatırladığım şey, Ellie'yi alıp götürdükten ve ben de evime...

bizim evimize döndükten sonra Dr. Shaw'in gelip benimle konuşması. Bilmiyorum aradan ne kadar zaman geçmişti. Doktor sakin, merhametli ve makuldü. Bana durumu olduğu gibi anlattı.

Sonra... cenaze işlerine bakan adamlardan, törenden, resmi soruşturmadan söz etti. Hizmetçiler pencerelerdeki perdeleri kapattılar. Neden Eilie öldü diye perdeleri çekiyorlardı? Ne budalaca bir şeydi bu!

İşte bu yüzden Dr. Shaw'a karşı derin bir minnet duyduğumu hatırlıyorum. Bana neden resmi soruşturma yapılması gerektiğini merhametli ve makul bir tavırla anlattı. Onun sözlerini iyice anlayabilmem için ağır ağır konuştuğu hâlâ aklımda...

Resmi soruşturmanın nasıl yapıldığını bilmiyordum. Şimdiye kadar böyle bir şeyde bulunmamıştım. Sorgu yargıcı kelebek gözlüklü, ufak tefek, ukalâca bir adamdı.

Tamk yerine çıkarak

'¦

>

ölenin karım Ellie .olduğunu, onu en son sabahleyin kahvaltıda ve sonra da ata binip evden uzaklaşırken gördüğümü söylemek zorunda kaldım.

Dr. Shaw durumu kısaca anlattı. Ellie öyle önemli bir yara almamıştı. Sadece vücudunun bazı yerleri berelenmiş, köprücük kemiği çıkmıştı. Attan düşen çok kişide görülen şeylerdi bunlar. Ellie'nin yere düştükten sonra bir daha kımıldamadığı anlaşılıyordu. Doktor karımın hemen öldüğünden emindi. Ölüme yol acqcak organik bir neden de yoktu. Bu yüzden Dr. Shaw karımın şok sonucunda kalp sektesinden öldüğünü sanıyordu. Onun kullandığı tıp terimlerinden şu sonucu çıkardım. Ellie nefes alamadığı için ölmüştü. Bütün organları sağlıklı ve sağlamdı. Midesinde de şüpheyi çekecek bir şey bulunmamıştı.

Greta ise konuşması sırasında Ellie'nin üç dört yıl önce bir kalp hastalığı geçirmiş olduğunda ısrar etti. Bu konuda kesin bir şey duymamıştı. Ama Ellie'nin akrabaları zaman zaman ona kızın kalbinin zayıf olduğundan, kendini fazla yormaması gerektiğinden söz etmişlerdi.

Sonra sıra kaza zamanı fundalıkta olanlara geldi. Bunların başında turba kazan yaşlı adam vardı. «Bayan Ellie'nin yanımdan geçtiğini gördüm.

Benden elli metre kadar uzaktaydı. Onun kim olduğunu biliyordum. Ama kendisiyle hiç konuşmamıştım.»

«Onu tanıyor muydunuz?»

«Hayır, efendim. Ama atı biliyordum. Hayvanın bir ayağı beyazdır. Daha önce at Bay Carey'indi. Onun uysal, yumuşakbaş-lı, tam bir hanımın bineceği bir at olduğunu da duymuştum.»

«Onları gördüğün zaman at huysuzlaşıyor muydu? Şaha kalkmaya filan çalışıyor muydu?»

«Hayır, efendim. Hayvan gayet sakindi. Hava da çok güzeldi.» Yargıcın sorusu üzerine de, «Etrafta çok kimse yoktu,» dedi. «O sabah iki kişi geçti sanırım.

İki erkek. Biri yürüyordu. Biri de bisikletliydi... Bayan Ellie'nin atla geçmesinden önce Bayan Esther Lee'yi gördüğümü de sanıyorum. Yoldan bana doğru geliyordu. Sonra koruya daldı.»

Sorgu yargıcı, «Bayan Lee neden burada değil?» diye sordu. «Onun çağırtılmış

olduğunu sanıyorum.»

Ona, «Bayan Lee birkaç gün önce köyden ayrılmış,» dediler. «Ne zaman ayrıldığını kesin olarak bilen yok. Bayan Lee adres de bırakmamış. Zaten sık sık köyden gider, kimseye de bir şey söylemezmiş. Bir süre sonra çıkagelirmiş... Ayrıca bir iki kişi Bayan Lee'nin kazanın olduğu günden daha önce köyden ayrıldığını söylediler.»

Yargıç tekrar yaşlı adama döndü. «Siz gördüğünüzün Bayan Esther Lee olduğunu sanıyorsunuz, değil mi?»

«Buna kesin bir cevap veremeyeceğim. Uzun boylu bir kadındı. Hızla yürüyordu.

Sırtında da Bayan Lee'ninkine benzeyen kırmızı bir pelerin vardı. Ama doğrusu ona pek dikkatle bakmadım. Gördüğüm kadın Bayan Lee olabilir, ama olmayabilir de. Bunu nasıl bilebilirim?»

Yaşlı adamdan sonra sorgu yargıcı yeniden beni çağırdı. Bana, Esther Lee hakkında bazı sorular sordu.

«Siz ve karınız Bayan Lee'yi tanıyordunuz değil mi?» «Evet, efendim.»

«Onunla hiç konuşmuş muydunuz?»

¦ -

«Evet, birkaç kez.» Sonra ekledim. «Daha doğrusu o bizimle konuştu.»

«Bayan Lee hiç sizi ya da karınızı tehdit etmiş miydi?» Bir an durdum. «Bir bakıma etmişti. Ama ben...» «Evet? Ama siz...»

«Hiçbir zaman onun ciddi olduğunu düşünmedim.» «Bayan Lee karınıza düşmanmış

gibi mi davranıyordu?» «Karım bir keresinde öyle söylemişti. 'Sanki özellikle bana düşmanmış gibi bir hali var,' demişti. 'Ama bunun nedenini anlayamıyorum.'»

«Siz ya da karınız hiç Bayan Lee'yi tehdit etmiş, ona arazinizden çıkmasını söylemiş, kendisine sert davranmış mıydınız?» «Hayır,» diye cevap verdim.

«Saldırgan olan biz değil, oydu.» «Bayan Lee'nin deli olabileceğini hiç düşünmüş

müydünüz?»

Bir an durdum. «Evet... Düşündüm. Evimizi yaptırdığımız arazinin ona ya da obasına ait olduğuna inanıyordu. Çingene Gergisi onda bir saplantı halini almaya başlamıştı. Sanırım durumu gittikçe de kötüleşiyordu.»

«Anlıyorum... Ama Bayan. Lee hiçbir zaman size ya da karınıza saldırmadı, değil mi?»

«Hayır,» dedim. «Bunu iddia etmek haksızlık olur. Onunki sadece... bir tür uyarıydı. 'Burada kalırsanız başınıza felâket gelecek. Gitmediğiniz takdirde lanetleneceksiniz.'» «Bayan Lee hiç ölümden söz etmiş miydi?» «Evet. Sanırım.

Ama onu ciddiye almadık.» Sonra sözümü düzelttim. «Daha doğrusu ben almadım.»

«Yani karınız onu ciddiye almış mıydı?» «Korkarım bazen alıyordu. Yaşlı kadın istediği zaman karşısındakini korkutacak bir tipti. Onun yaptıklarından, söylediklerinden pek de sorumlu olduğunu sanmıyorum.»

Sonunda resmi soruşturmayı on beş gün sonraya bıraktılar. Ölüme bir kazanın neden olduğu anlaşılıyordu. Ama ortada bu kazaya neyin yol açtığını gösterecek bir şey yoktu. Ayrıca sorgu yargıcı Bayan Esther Lee'yi de dinlemek istiyordu.

20.

Resmi soruşturmanın ertesi günü kalkıp Binbaşı Phillpot'a gittim. Ona açık açık kendisinin fikrini almak istediğimi söyledim. Turbo kazan yaşlı adam fundalıkta Bayan Lee'ye benzer birini görmüştü. «Siz ihtiyar kadını tanıyorsunuz. Sizce mahsus bir kazaya neden olacak kadar kötü ve kinci bir insan mıdır?»

Phillpot, «Onun böyle bir şey yapabileceğine kesinlikle ina-namdm, Mike,» diye cevap verdi. «Böyle bir, şey yapmak için ortada çok önemli bir neden olması gerekir. Örneğin, yapılan bir

kötülüğün intikamını alma arzusu. Yada buna benzer bir tutku. Elite, Esther'e ne yapmıştı? Hiçbir şey.»

«Biliyorum, delice bir şey bu. Ama neden Esther Lee öyle acayip bir tavırla Ellie'nin karşısına çıkıyor, onu tehdit ederek buradan gitmesini söylüyordu?

Ellie'yle daha önce hiç karşı-laşmcmıştı. Karımı tanımıyordu bile. Ellie onun için yabancu bir Amerikalıdan başka bir şey değildi ki. Aralarında eski bir bağ, bir ilgi de yoktu.»

Phillpot başını salladı. «Biliyorum, biliyorum. Bana bu işde anlayamadığımız bir şeyler varmış gibi geliyor, Mike. Karının evlenmeden önce İngiltere'de ne kadar kaldığını bilmiyorum. Hiç bu taraflarda oturmuş muydu?»

«Hayır. Oturmadığından eminim. Bu öyle güç bir sorun ki. Aslında Ellie hakkında fazla bir şey bilmiyorum. Yani onun kimleri tanıdığından, nelere gittiğinden hiç haberim yok. Biz sadece onunla... karşılaştık.» Kendimi toplayarak adama baktım.

«Ellie'yle nasıl tanıştığımızı bilmiyorsunuz değil mi? Hayır. Yüzyıl da düşünseniz, onunla nasıl karşılaştığımızı kesinlikle tahmin edemezsiniz.»

Birdenbire gülmeye başladım. Sonra da kendimi zorlayarak sustum. Bir sinir krizi geçirmek üzere olduğumun farkındaydım, «Ellie'yle burada... Çingene Çergisinde karşılaştık. Kulelerin satış ilanını okumuştum. Evi merak ettiğim için yoldan tepeye tırmandım. İşte Ellie'yi ilk kez o zaman gördüm. Ağaçların altında duruyordu. Onu şaşırttım. Belki de o beni şaşırttı. Her neyse... İşte her şey böyle başladı. Bu yüzden bu uğursuz, lânetli yere yerleştik.»

«Başından beri böyle mi düşünüyordun? Çingene Çergisi-nin uğursuzluk getireceğini mi seziyordun?»

«Hayır. Evet. Hayır. Bilmiyorum. Aslında bunu hiçbir zaman itiraf etmedim. Etmek istemedim. Ama sanırım. Ellie bunu biliyordu. Başından beri korkuyordu sanırım.»

Sonra ağır ağır ekledim. «Bence biri onu mahsus korkutmaya çalışıyordu.»

Phillpot oldukça sert bir sesle, «Ne demek istiyorsunuz?» diye sordu. «Ellie'yi korkutmak isteyen kimdi?»

«Sözümona çingeneydi bu. Ama nedense pek sanmıyorum... Kadın mahsus Ellie'yi beklerdi, ona burasının kendisine felâket getireceğini söyledi. Ellie'i Çingene Gergisinden gitmesi için uyardı.»

Phillpot öfkelenmişti. «Keşke bana bu olay daha önce anlatılsaydı. O zaman gidip ihtiyar Esther'le konuşurdum. Ona böyle şeyler yapmaması gerektiğini söylerdim.»

«Acaba neden böyle davranıyordu? Bunun sebebi neydi.»

Phiiipot, «Herkes gibi Esther de önemli bir insan olduğunu sanmalarını ister,»

dedi. «Rastladıklarına ya kötü kehanetlerde bulunur, ya da fallarına bakarak mutlu bir geleceğin onları beklediğinden söz eder. Geleceği çok iyi biliyormuş

gibi bir tavır takınmaktan hoşlanır.»

«Belki de biri Ellie'yi korkutması için ona para verdi. Bana Esther Lee'nin çok paragöz olduğunu söylemişlerdi.»

«Evet, Esther paraya bayılır. Belki biri ona para vermiştir... Ama bu nereden aklına geldi, Mike?»

«Bunu bana Komiser Keene söyledi. Yoksa böyle bir şey aklıma pek gelmezdi.»

«Anlıyorum.» Sonra da başını salladı. «Esther'in karını mahsus korkutmaya çalıştığını, hatta bir kazaya neden olacak kadar ileri gittiğini hiç sanmıyorum.»

«Belki bir kaza olacağı aklına gelmemişti. Sadece atı korkutmaya çalışıyordu.

Belki birdenbire bağırdı ya da beyaz bir kâğıdı hayvana doğru sallayarak onu ürküttü. Bazen bana Esther Lee'nin Ellie'ye karşı kişisel bir düşmanlığı varmış

gibi geliyordu. Nedenini bilmediğim gizli bir düşmanlığı...»

«Bu pek de akla yakın bir şey değil.»

«Herhalde o arazi aslında Esther Lee'nin değildi,» dedim.

«Değildi tabii. Çingenelere oradan çıkmaları birkaç kez ihtar edilmişti.

Çingeneler sık sık başkalarının arazisinden kovulurlar ama bu yüzden intikam almaya kalktıkları, bunun için yıllarca bekledikleri de hiç görülmemiştir.»

«Doğru,» diye mırıldandım. «Akla yakın bir şey değil... Ama

belki de Esther Lee'ye biri bizim bilmediğimiz bir nedenle para verdiyse...»

«Bilmediğimiz bir nedenle... Bu ne olabilir?»

Bir iki dakika düşündüm. «Söyleyeceğim her şey size saçma gelecek. Komiser Keene'nin de belirttiği gibi, bir an bilmediğimiz birinin Esther Lee'ye o şekilde hareket etmesi için para verdiğini kabul edelim. Bu kişi ne istiyordu?

İkimizin birden buradan çıkıp gitmemizi istediğini düşünelim. Onlar benden çok, Ellie'yle uğraştılar. Çünkü benim Ellie gibi korkmayacağımı biliyorlardı.

Ellie'yi korkuttukları takdirde, sonunda ikimizin birden Çingene Çergisini

bırakacağımızı düşünüyorlar. O halde arazinin tekrar satılmasını istemeleri için bir neden olması gerekir. Biri, bizim araziyi almak niyetinde.» Durdum.

«Evet, sözlerin mantıklı. Ama böyle yapmaları için bir neden yok ki.»

Phillpot'a baktım. «Belki de arazide kimsenin bilmediği değerli bir maden damarı var.»

«Hım... Hiç sanmıyorum.»

«Ya da defineye benzer bir şey. Biliyorum, bu sözlerim gü-Jünç. Ama diyelim ki, bir bankadan çalınan paralar orada bir yere saklandı.»

Phillpot yine başını sallıyordu ama eskisi gibi kesin bir tavırla değil.

«Bir de şu ihtimai var,» dedim. «Bayan Lee'yi kışkırtan, ona para veren biri olduğunu düşünelim. Belki de o kimse Ellie'nin düşmanıydı.»

«O düşman kim olabilir?»

«Bilmem ki... Ellie burada kimseyi tanımıyordu. Bundan eminim. Onun burasıyla hiçbir eski bağı da yoktu.» Ayağa kalktım. «Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.»

«Keşke sana yardım edebilseydim, Mike.»

• Cebimdeki şeye parmaklarımda dokunarak kapıya doğru gittim. Sonra da

birdenbire kararımı verip geri döndüm. «Size

göstermek istediğim bir şey var. Aslında bunu Komiser Keene'e gösterecek, onun fikrini alacaktım.»

Elimi cebime sokup etrafına buruşuk bir kâğıt sarılmış olan irice bir taş

çıkardım. Kâğıda kitap harfleriyle bir cümle yazılmıştı. «Bunu sabahleyin kahvaltı .odasının penceresinden içeriye attılar. Aşağıya inerken camın kırıldığını duydum. Buraya ilk geldiğimiz zaman yine içeri böyle bir taş

atılmıştı. Bilmiyorum, bu seferkini atan da aynı kişi miydi?» Kâğıdı açarak Phillpot'a uzattım. Kirli, kaba bir kâğıt parçasıydı bu. Üzerine soluk mürekkeple bir şeyler yazılmıştı. Phillpot gözlüklerini takarak kağıdın üzerine eğildi. Sadece bir tek satır vardı. «Karınızı bîr kadın öldürdü.»

Phillpot kaşlarımı kaldırdı. «Cok garip. İlk taşla beraber atılan pusula da böyle kitap harfleriyle mi yazılmıştı?»

«Hatırlamıyorum... O sefer bizi Çingene Cergisinden gitmemiz için uyarıyorlardı.

Ne yazdıkları aklımda bile kalmadı. Ama o işi yapanlar genç serserilerdf sanırım. Bu seferki, diğerine pek benzemiyor.»

«Acaba bunu atan kimse oJay hakkında bir şeyler mi biliyor?»

«Bilmem. Ama bence bu daha çok, imzasız mektuplar gibisinden bir şey. Köylerde sık sık imzasız mektuplar yazıldığını biliyorum.»

Philipot kâğıdı bana geri verdi. «Onu Komiser Keene'e götürmeyi düşünmekle çok iyi etmişsin. O imzasız mektup konusunu benden daha iyi bilir.»

Komiser Keene karakoldaydı. O kâğıt parçasıyla da çok ilgilendi. «Burada çok acayip şeyler oluyor.»

«Bunun anlamı nedir acaba?» diye sordum.

«Bunu tahmin etmek kolay değil. Belki anlam sadece kin ve haset. Belki sonunda bunu yazan belirli bir ad

da söyleyecek...»

«Belki de adam Bayan Lee'yi suçluyor.»

«Hayır, öyle bir niyeti olsaydı, bu cümleyi bu şekilde yazmazdı. Belki biri bir şey gördü, ya da duydu. Bir gürültü ya da bir çığlık işitti... atın hızla koştuğunu gördü... hemen arkasından da bir kadına rastladı. Bana bu mektubu yazanın kastettiği çingene değil de, başka biriymiş gibi geldi. Çünkü herkes nasıl olsa bu olaya çingenenin de karıştığını düşünüyor. Onun için bu pusulayı yazanın ima ettiği bambaşka bir kadın.»

«Esther Lee ne oldu?» diye sordum. «Ondan bir haber aldınız mı? Nerede olduğunu öğrenebildiniz mi?»

Ağır ağır başını salladı. «Onun buradan ayrıldığı zaman gittiği bazı yerleri biliyoruz, örneğin East Anglia. Esther Lee'nin oradaki çingenelerin arasında arkadaşları var. Onun gelmediğini söylediler. Ama nasıl olsa böyle söyleyecekler tabii. Çingeneler fazla bir şey açıklamaktan hoşlanmazlar. Esther'i oralarda bilen çok. Ama onu gören olmamış. Yine de onun East Ang-lia'ya gittiğini de sanmıyorum.» Bu sözleri söylerken acayip bir tavır takınmıştı.

«Anlayamıyorum...» dedim.

«Olaya şu gözle bakın. Esther Lee korkuyor. Bunun nedeni de var tabii. O

karınızı tehdit ediyor, onu korkutuyordu. Sonra bir kazaya neden oldu ve karınız öldü. Esther Lee polisin peşinde olduğunu biliyor. Bu yüzden de saklanmaya çalışacak. Buradan mümkün olduğu kadar uzaklaşacak. Kendini göstermek istemeyecek. Otobüs ve trene binmekten de kaçınacak.»

«Ama onu bulacaksınız, değil mi? Bayan Lee dikkati çeken bir kadın.»

«Ah, tabii. Onu sonunda mutlaka bulacağız. Böyle şeyler zaman ister. Tabii olay böyle olduysa...»

«Yani başka türlü olduğunu mu düşünüyorsunuz?»

«Başından beri hangi ihtimalin üzerinde durduğumu biliyorsunuz. Biri Esther Lee'ye o şekilde hareket etmesi için para veriyordu.»

Atıldım. «O zaman kadın kaçmayı daha çok isteyecektir.»

«Ama başka biri daha endişelenecek. Bunu da düşünmelisiniz, Bay Rogers.»

Ağır ağır, «Yani,» dedim. «Çingeneye para veren kimse...»

«Evet...»

«Esther Lee'ye para veren bir kadın olamaz mı?»

«Belki... Ve belki de başka biri bunun farkında. Bu yüzden de imzasız mektuplar yazmaya başladı. Tabii o zaman Esther'e para veren kadın fena halde korkmaya başlayacak. Belki de böyle korkunç bir kaza olmasını istemiyordu. Esther Lee'ye karınızı korkutarak buradan uzaklaştırması için para veriyordu ama Bayan Rogers'in öleceği aklına bile gelmemişti.»

Başımı salladım. «Evet... Aslında Ellie'yi öldürmek niyetinde değillerdi. Sadece bizi korkutmaya çalışıyorlardı. Karımı ve beni dehşete düşürecek ve buradan uzaklaşmamızı sağlayacaklardı.»

«Ama şimdi korkan kim? Kazaya neden olan o kadın. Yani Esther Lee. Tabii bu yüzden her şeyi açıklamak isteyecek. Aslında buna kendisinin neden olmadığını söyleyecek. Hatta bu iş için para aldığını da itiraf edecek. Ve bu yüzden de diğer kişinin adını verecek. Tabii bu da o bilmediğimiz kimsenin işine hiç gelmeyecek. Öyle değil mi. Bay Rogers?»

«Yani varlığını tahmin ettiğimiz o kadın...»

«Erkek ya da kadın birinin Bayan Lee'ye para verdiğini kabul edelim. O zaman bu kimse, Esther Lee'yi çabucak susturmayı isteyecektir. Öyle değil mi?»

«Yani Bayan Lee'nin öldürülmüş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?»

Keene, «Bu mümkün değil mi?» diye sordu. Sonra da birdenbire konuyu değiştirdi.

«Sizin koruda, tepedeki yazlık pavyonu biliyorsunuz, değil mî, Bay Rogers?»

«Evet,» dedim. «Karımla orayı biraz onarıp yerleştirmiştik. Zaman zaman oraya giderdik ama pek sık değil. Hele son zamanlarda hiç uğramamıştık. Neden sordunuz?»

«Bildiğiniz gibi etrafı araştırıyorduk. O yazlık pavyona da

baktık. Kapısı kilitli değildi.»

«Evet,» diye cevap verdim. cOrayı kilitlemezdik. içeride öyle değerli bir şey yoktu. Sadece bir iki parça eşya varat..j>

«Bayan Lee'nin oraya saklanmış olabileceği aklımıza geldi. Ama kadının hiçbir izine rastlamadık. Yalnız şunu bulduk. Ben de bunu size göstermeyi düşünüyordum.» Çekmesini açarak küçük, zarif bir altın çakmak çıkardı. Bir kadın çakmağıydı bu. Üzerinde pırlantalı bir marka vardı, 0 harfi. «Herhalde karınızın değildi.»

«Üzerinde C markası var,» diye cevap verdim. «Onun için Ellie'nin olması imkânsız. Çakmak Miss Andersen'in de değil.»

«Bunu biri yazlık pavyonda düşürmüş. Çakmağın bir hayli pahalı olduğu belli.»

Düşünceli bir tavırla tekrarladım. «Ç... O... Bizim eve gelen konuklar arasında adı C'y'e- başlayan bir tek kişi vardı. Çora... Karımın üvey annesi Bayan van Stuyvesant. Ama onun da otlarla 'kaplı yolu tırmanarak pavyona çıktığını hiç sanmıyorum. Zaten evimizde fazla kalmadı, sadece bir ay oturdu. Çakmak kullandığını da hatırlamıyorum. Ama herhalde böyle bir şeyin farkına pek varmazdım. Belki Miss Greta bunu bilir.»

«O halde bunu alıp kendisine gösterir misiniz?»

«Olur. Eğer çakmak Çora'nınsa onu pavyona gittiğimiz zaman görmemiş olmamız garip. Orada fazla eşya yoktur. İnsan böyle bir şeyin yerde durduğunu görür...

Sahi, çakmağı yerde mi buldunuz?»

«Evet. Divanın hemen yakınında. Tabii herhangi biri pavyona girmiş olabilir.

Âşıkların buluşması için ideal bir yer orası.- Sözünü ettiklerim1 bu civardaki yerliler. Ama onların da böyie pahalı çakmakları olduğunu sanmıyorum.»

«Claudia Hardcastle da var,» dedim. «Ama sanmam ki, böyle lüks bir çakmağı olsun. Zaten onun pavyonda işi ne?»

«O hanım karınızla arkadaştı değil mi?»

İçimi çektim. «Evet. Claudia, Ellie'nin buradaki en yakın arkadaşıydı. Tabii pavyona istediği zaman gitmesine hiçbir zaman itiraz etmeyeceğimizi de bilirdi.»

Komiser Keene, «Ya,»

dedi.

Öfkeyle ona baktım, «Olaudia Hardcastle'm, Ellie'nin can düşmanı olduğunu

sanmıyorsunuz ya? Bu

çok saçma

olur.» «Bayan Hardcastle'm karınıza düşman olması için bir neden yok. Bunu ben de kabul ediyorum. Ama insan kadınların kafasından neler geçtiğini

hiçbir zaman

anlayamaz.»

«Galiba...» diye başladım. Sonra da durdum. Söyleyeceklerim belki de garip kaçacaktı.

«Evet, Bay Rogers?»

(

«Sanırım Çlaudia Hardcastle bir zamanlar bir Amerikalıyla evlenmiş. Lloyd

adında

biriyle. Karımın Amerika'daki bankerinin adı

da Stanford Lloyd'dur.

Tabii

aslında

bunun

bir rastlantı olması gerek. Ayrıca olayla ne ilgisi olabilir?» «Orası öyle. Ama yine de...» Durakladı. «İşin garibi, o kazanın olduğu gün birini Stanford Lloyd'a çok benzettim. Bartington'da, George hanında yemek yiyordu... Yanında Claudia Hardcastle'a çok benzettiğim biri vardı. Ama sanırım

yanıldım.

Evimizi

Claudia

Hardcastle'm

ağabeysinin yaptığını

herhalde biliyorsunuz.»

«Miss Hardcastle evinizle ilgileniyor muydu?» «Hayır,» diye cevap verdim.

«Claudia'nın ağabeysinin yaptığı tarz binaları beğendiğini pek sanmıyorum.»

Ayağa kalktım, «Neyse... Artık vaktinizi almayayım. O çingeneyi bulmaya çalışın.»

«Onu aramaktan vazgeçmeyeceğimizden emin olabilirsiniz. Sorgu yargıcı da onunla konuşmak istiyor.»

Komiser Keene'e veda ederek karakoldan çıktım. İnsan bazen garip bir biçimde az önce sözünü ettiği kimselerle kar-, şılaşıverir. Ben postahanenin önünden geçerken, Claudia Hardcastle da dışarı çıktı. İkimiz de durduk. Sevdiği birini yeni kaybetmiş birine başsağlığı dileyenlere özgü o biraz da utangaç tavırla bana

baktı.

«Ellie için o kadar üzüldüm ki, Mike. Başka bir şey söyleyecek değilim. Böyle durumlarda söylenenler insanı daha da sarsar. Sadece bunu açıklamak istedim.»

«Biliyorum,» diye cevap verdim. «Ellie'ye her zaman çok iyi davrandın, Claudia.

Onun burada yabancılık çekmesine en-

gel oldun. Bu yüzden sana minnet duyuyorum.»

«Sana sormak istediğim bir şey vardı. Bunu Amerika'ya gitmeden önce seninle konuşmak istedim. Duyduğuma göre yakında New York'a gidiyormuşsun.»

«Evet. Hemen gitmek istiyorum. Orada yapılacak bir sürü şey var.»

«Sadece şunu söylemek istiyordum. Belki Çingene Çer-gisini satmak niyetindesin diye düşündüm. Amerika'ya gitmeden önce emlakçıiara haber verebilirdin... Onun için senden önce beni düşünmeni isteyecektim.»

Ona hayretle baktım, Gerçekten çok şaşırmıştım. Clau-dia'nın böyle bir teklifte bulunacağı hiç aklıma gelmemişti. «Yani... evi satın almak mı istiyorsun? Senin modern binalardan hoşlanmadığını sanıyordum...»

„

«Ağabeyim Santonix bana Çingene Çergisinin en güzel eseri olduğunu söyledi. O

böyle şeylerden anlar tabii. Ev için bir hayü para isteyeceğini sanıyorum. Ama bunu verebilirim. Evet, Çingene Çergisini satın almak istiyorum.»

Bu öneri çok garibime gitmişti. Olaudia'nın o zamana kadar evle ilgilendiğini hiç farketmemiştim, Daha önce de yaptığım gibi, üvey ağabeysine ne hissediyor, diye düşündüm, Santonix'e gerçekten çok bağlı mı? Bazen ondan nefret ediyormuş

gibi söz ederdi. Ama duyguları ne olursa olsun, Santonix onun için önemli...

Sonra ağır ağır başımı salladım. «Ellie'nin ölümü dolayısıyla evi satarak buradan ayrılacağımı düşündüğün anlaşılıyor... Ama aslında durum böyle değil.

Onunla burada yaşadık. Burada mutlu olduk. Onu en iyi Çingene Çergisinde hatırlayacağım. Evi milyonlar verseler yine de satmam. Bundan emin olabilirsin.»

Göz göze geldik. Sanki aramızda gizli bir mücadele başlamıştı. Sonunda Çlaudia bakışlarını

benden

kaçırdı.

Bütün cesaretimi toplayarak, «Bir sorun var,» dedim. «Aslında bu konu beni ilgilendirmez, ama bana bir ara evlenmiş olduğunu söylediler. Kocanın adı

Stanford

Lloyd muydu?»

Bir an konuşmadan bana: baktı. Sonra da kısaca, «Evet,» diyerek yanımdan uzaklaştı.

21.

Kargaşalık... Geriye baktığım zaman sadece bunu hatırlıyorum. Sorular soran, röportaj yapmak isteyen gazeteciler, yığınla mektup ve telgraf. Onlarla uğraşan Greta...

Beni ilk şaşırtan şey, Ellie'nin ailesinin sandığımız gibi Amerika'da olmadığını öğrenmem oldu. Çoğunun İngiltere'de olduklarını duyduğum zaman bayağı sarsıldım.

Gora van Stuyve-sanî'm civarda olması aslında o kadar şaşılacak bir şey değildi.

Kadın sürekli seyahat etmekten hoşlanan huzursuz bir tipti. Ellie'nin öldüğü gün de bizden yüz kilometre ötede, satın almak amacıyla bir köşkü dolaşıyordu.

Stanford Lloyd ise, sözümona iş toplantısı için aynı uçakla Londra'ya gelmişti.

Ellie'nin öldüğünü yolladığımız telgraflardan değil, gazetede

çıkan

haberlerden

öğrenmişlerdi.

Ondan sonra Ellie'nin gömüleceği yer yüzünden aramızda çirkin bir tartışma çıktı. Ben karımın öldüğü yerde gömüleceğini sanmıştım. Ellie'yi buraya, birlikte mutlu olduğumuz yere gömmelilerdi.

Ama Ellie'nin ailesi benim bu isteğime şiddetle karşı çıktı. Ellie'nin Amerika'ya götürülüp atalarının yanına gömülmesini istiyorlardı. Yan: büyükbabasının, annesinin, babasının ve diğer akrabalarının yattığı mezarlığa.

Hoş belki onlar da haklıydılar.

Andrew Lippincoît bu sorunu konuşmak için Çingene Çer-gisine geldi.

«Ellie nereye gömülmek istediği konusunda hiçbir şey söylemedi. Öyle değii mi, Mike?»

Öfkeyle eevap verdim, «Tabii söylemedi. Kaç yaşındaydı ki? Yirmi bir mi? İnsan yirmi bir yaşındayken öleceğini aklına bile getirmez. Gömüleceği yeri de düşünmez tabii. Herhalde Ellie'yle ben aynı yere gömülmeyi isterdik. Ama hayat dolu bir insan ölümü unutur...»

Bay Lippincott,

«Doğru,» dedi. Sonra

da ekledi. «Korka-

rım, Amerika'ya gelmek zorunda kalacaksın, Mike. İlgilenmen gereken bazı işler vGr.»

«Ne işleri? Benim işle ne ilgim yar?»

«Belki yoktu ama şimdi olması gerekir. Ellie'nin servetinin, mal ve mülkünün önemli bir bölümünün sanq kaldığının farkında değil misin?»

«Kocası olduğum için mi?»

«Hayır. Ellie'nin vasiyetnamesine göre.»

«Ellie'nin

vasiyetname hazırlattığından

haberim

yoktu.»

Bay Lippincott başını salladı. «Evet. Bir bakıma Ellie iş kafası olan bir kızdı.

Öyle de olmak zorundaydı kuşkusuz. Hayatı boyunca iş adamlarının arasında yaşadı. Ellie reşit olduktan ve evlendikten hemen sonra bir vasiyetname hazırlatarak Londra'daki avukatlarına teslim etti. Onlara vasiyetnamenin bir kopyasının da bana gönderilmesini söyledi.» Bir an durakladı. «Sana Amerika'ya gelmeni salık vereceğim. Eğer öyle yaparsan, işlerini de tanınmış, güvenilir

bir avukata

ver.»

«Neden?»

«Çünkü Ellıe'den sana kalan servet çok büyük. Bir sürü arazi, mal, mülk, hisse senedi var. Onun için bu bakımdan teknik tavsiyelere ihtiyacın olacak.»

«Ben böyle şeylerle uğraşacak yetenekte bir insan değilim.» diye cevap verdim.

«Gerçekten değilim.»

Bay Lippincott, «Anlıyorum,» dedi.

«Bütün bu işleri sizin ellerinize bırakamaz mıyım?»

«Birakabilirsin tabii.»

«O haide neden böyle yapmayayım?»

«Bana kalırsa, başka birinin seni temsil etmesi daha iyi olur. Ne de olsa ben aileden birkaç kişinin vekiliyim. Çıkarlarınız çatışabilir. Eğer işi bana bırakırsan, sana tecrübeli ve güvenilir bir avukat bulurum.»

İçimi çektim. «Teşekkür ederim... Çok iyisiniz.»

«Seninle açıkça konuşacağım...» Avukatın sıkıntılı bir hali vardı.

Kaşlarımı kaldırdım. «Evet?»

«İmzalayacağın kâğıtlara bundan sonra dikkat et. İş belgelerine yani. Bir şeyin altına imzanı atmadan önce dikkatle, ağır ağır oku.»

I

«Sözünü ettiğiniz gibi bir belgeyi okuduğum takdirde bir şey anlar mıyım dersiniz?»

«Eğer anlamazsan o zaman avukatına verirsin.»

Birdenbire merakım uyandı. «Bu sözleriniz bir uyarı mı? Şüphelendiğiniz biri ya da birileri mi var?»

Bay Lippincott, «Bu cevaplandırılacak bir soru değil,» diye cevap verdi. «Ama sana şu kadarını söyleyeyim. Büyük bir servet sözkonusu olduğu zaman, hiç kimseye güvenme.»

Demek gerçekten birinden şüpheleniyor ve beni uyarıyordu. Ama adını vermek niyetinde de değildi. İma ettiği Gora mıydı? Yoksa son zamanlarda iş için İngiltere'ye gelen zarif ve kibar banker Stanford Lloyd mu? Belki de Frank Amcanın elinde uydurma bir belgeyle bana yanaşacağını düşünüyordu. Birdenbire kendimi, yalancı bir dostlukla gülen düşman timsahların arasında yüzermiş gibi hissettim.

Bay Lippincott mırıldandı. «Dünya çok kötü bir yer.»

Birdenbire ona bir soru sordum. Belki de budalaca bir soruydu.

«Ellie'nin ölümü

bazı kimselerin işlerine yaradı mı?»

Çabucak bana baktı. «Çok garip bir soru.»

«Bilmem,» dedim. «Birden aklıma geldi.»

Avukat başını salladı. «En başta senin. Ellie'nin serveti hemen hemen tümüyle sana kaldı.»

«Tabii,» diye cevap verdim. «Bunu biliyorum. Söylemek istediğim şuydu. Elüe'nin ölümü başkalarının işine yaradı mı?»

Bay 'Lippincott uzun uzun düşündü. «Fenella'nın başkalarına para bırakıp bırakmadığını soruyorsan... Evet, bıraktı... Yaşlı hizmetçilere, eski mürebbiyesine, bir iki hayır kurumuna. Ama bunlar öyle hatırı sayılır miktarlar değil. Greta An-dersen'e de para kaldı. Ama bu da çok sayılmaz. Çünkü bildiğin gibi ENie daha önce de ona küçük bir servet bağışlamıştı.»

Başımı salladım. Ellie bana bundan söz etmişti.

«Sen Ellie'nin kocasıydın. Onun başka yakın akrabası yoktu. Ama sorduğun soruyla bunu kastetmediğini sanıyorum.»

İçimi çektim. «Aslında ben de neyi kastettiğimi pek bilmiyorum. Nasıl olduysa, şüphelerimin uyanmasına neden oldu-fiuz, Bay Lippincott. Neden ve kimden şüphelendiğimin ben de

farkında değilim. Sadece... kuşkulanıyorum.» Ekledim. «Ben mali işlerden anlamam.»

«Evet, bu belli. Sana yalnızca şunu söyleyeyim. Kesin bir bilgim, kesin bir şüphem yok. Ama ani bir ölümden sonra her zaman hesaplar kontrol .edilir. Bazen bu çabucak yapılır. Bazen de yıllarca gecikir.»

«Yani,» dedim. «Söylemek istediğiniz şu. Diğerleri bir iş karıştırıp, sonra da hesaplaşmayı geciktirebilirler. Belki benden de imzalı bir belge bile alırlar.»

«Belki...

Ama

artık bundan söz etmememiz

daha doğru

olur.»

Küçük kilisede basit bir cenaze töreni yapıldı. Eğer törene katılmamam mümkün olsaydı, öyle yapardım. Kilisenin önüne sıralanmış olanların merak dolu gözlerle bana bakmaları o kadar sinirime dokundu ki,... Greta'nın yardımıyla bütün bunlara dayanabildim ancak. O. zamana kadar onun ne kadar güçlü, güvenilir bir www.netevin.com

insan olduğunu pek farketmemiştim sanırım. Bütün işleri halletti. Çiçek ısmarladı. Şimdi Ellie'nin Gre-ta'ya neden o kadar güvendiğini daha iyi anlıyordum. Bti dünyada Greta gibi kadınlar çok azdı.

Kilisedekilerin çoğu komşularımızdı. Bazıları ise yabancılar. Onların arasında bir yüzü farkettim. Ama onu nereden tanıdığımı da bir türlü çıkaramadım.

Daha sonra eve döndüğüm zaman uşak bana bir beyin salonda beni beklediğini söyledi.

«Bugün kimseyi görecek halde değilim. Onu gönder. Aslında içeri almamalıydın.»

«Özür dilerim, efendim. Ama akraba olduğunu söyledi.»

«Akraba mı?» Birdenbire kilisede gördüğüm adamı hatırladım. Uşak bana bir kart uzatıyordu. Bir an üzerindeki isim bana yabancı geldi. William R: Pardoe. Kartı evirip çevirdikten sonra başımı salladım. Sonra da Greta'ya verdim.

«Bu adamın kim olduğunu biliyor musun? Kilisede yüzü yabancı gelmedi ama onun kim olduğunu bir türlü hatırlaya-madım. Belki Ellie'nin akrabalarındandır.»

Greta karta bir göz attıktan sonra başını salladı. «A, tabii.»

i

«Kim?»

«Reuben Amca. Herhalde hatırlayacaksın. Aslında Elîie' nin kuzenidir. Ellie sana Reuben Amcasından söz etmiştir sanırım.»

O zaman adamın yüzünü neden tanıdık bulduğumu anladım. Ellie'nin odasında akrabalarının resimleri vardı. Reuben'in fotoğrafını da orada görmüştüm.

Dönerek salona girdim. Bay Pardoe ayağa kalktı, «Mike Rogers? Ben karınızın kuzeniydim. Beni Reuben Amca diye çağırırdı. Ama sizinle tanışmadık.

Evlendiğinizden beri İngiltere'ye ilk kez geliyorum.»

«Kim olduğunuzu

biliyorum tabii,» dedim.

Reuben Pardoe'yu nasıl tarif edeceğimi pek bilmiyorum. İriyarı, kocaman yüzlü, sanki hep başka şeyler düşünüyormuş gibi dalgın tavırlı bir adamdı. Ama onunla bir iki dakika konuştuktan sonra hiç de dalgın olmadığını enliyordunuz. Reuben Amca çok zekiydi.

İçini çekti. «Ellie'nin öldüğünü duyduğum zaman ne kadar üzüldüğümü söylemem herhalde gereksiz.»

«Konuyu değiştirelim,» diye mırıldandım. «Bundan söz etmek istemiyorum.»

«Anlıyorum... Cok haklısınız.» Anlayışlı, sevimli bir adamdı ama yine de insanı endişelendiren bir yanı vardı.

Greta içeri girerken, «Miss Andersen'i tanıyorsunuz, değil mi?» dedim.

Başını salladı. «Tabii, tabii... Nasılsın Greta?»

«Fena sayılmam. Siz buraya geleli ne kadar oldu?»

«Bir iki hafta. Dolaşıp duruyorum.»

Birdenbire aklım başıma geldi. «Geçen gün sizi gördüm.»

«Sahi mi? Nerede?»

«Bartington köşkündeki satışta.»

Reuben Amca, «A, evet,» dedi. «Şimdi hatırladım. Yanınızda posbıyıklı, yaşlıca bir adam vardı sanırım.»

«Evet. Binbaşı Phillpot.»

«O gyn keyfiniz yerindeydi... İkinizin de...»

O sabahki neşemi âdeta hayretle hatırladım. «Hem de nasıl?.. Hem de nasıl?»

«Tabii o sırada olanlardan haberiniz yoktu. Kaza o günü oldu, değil mi?»

«Evet.

O

gün öğle yemeğinde Ellie'yle buluşacaktık...» Reuben Amca başını salladı. «Acı...

Çok acı...» «Sizin

İngiltere'de olduğunuzdan

haberim yoktu,»

dedim. «Bunu Ellie de bilmiyordu sanırım.» Susarak onun cevabını bekledim.

«Evet,» diye cevap verdi. «Ona yazmamıştım. Aslında burada ne kadar kalacağımı da pek bilmiyordum. Ama işlerimi tahmin ettiğimden daha önce hallettim. O gün satışta da buraya gelip sizi görecek kadar zamanım olup olmadığını düşünüyordum.»

«Amerika'dan buraya

iş için mi

geldiniz?» diye

sordum.

«Hem evet, hem hayır. Cora bir iki konuda fikrimi almak istiyordu. Biri satın almayı düşündüğü evle ilgiliydi.» Cora'nın İngiltere'de nerede kaldığını

söyledi.

Ben yine, «Bundan haberimiz yoktu,» dedim.

Reuben Amca başını salladı. «Aslında Cora o gün buraya yakın bir yerdeydi.»

«Yakın bir yerde miydi? Otelde miydi yani?»

«Hayır. Bir arkadaşının yanındaydı.»

«Onun bu civarda arkadaşı olduğunu bilmiyordum.»

«Var ya... Durun bakayım kadının adı neydi? Hard... bir şey. Tamam. Hardcastle.»

«Claudia Hardcastle mı?» Buna hayret etmiştim.

«Evet. Cora'nın yakın arkadaşlarındandır. Cora, Claudia Hardcastle'la Amerika'da ahbap olmuştu. Bunu bilmiyor muydunuz?»

«Hayır. Benim bildiğim şey pek az. Aile hakkında hiçbir bilgim yok.» Greta'ya baktım. «Cora'nın Claudia Hardcastle'ın arkadaşı olduğunu biliyor muydun?»

Greta, «Cora'nın ondan söz ettiğini hiç duymadım,» dedi. «O halde Claudia bu yüzden o gün gelmedi.»

«Sahi,» dedim. «Claudia o gün seninle Londra'ya alışverişe gidecekti. Onunla

'Market Chadwell istasyonunda buluşacaktınız...»

«Evet. Ama gelmedi. Ben buradan ayrıldıktan sonra tele-

fon etmiş. Amerika'dan

beklenmedik bir konuğunun geldiğini, evden ayrılamıyacağını söylemiş.»

«Acaba bu Amerikalı konuk Cora mıydı?»

Reuben Pardoe, «Öyle olduğu kesin,» dedi. Sonra da başını salladı. «Ne karmakarışık iş... Duyduğuma göre resmi soruşturma ertelenmiş.»

«Evet,» diye cevap verdim.

Reuben Amca ayağa kalktı. «Sizi fazla rahatsız etmeyeyim. Eğer yapabileceğim bir şey varsa, bana haber verin. Market Chadwell'de, Majestik Otelinde kalıyorum.»

«Çok teşekkür ederim... Ama artık kimsenin yapabileceği bir şey yok.»

Reuben Amca evden ayrıldıktan sonra Greta bana döndü. «Bu adam ne istiyor acaba?

Buraya neden geldi?» Sesi birdenbire sertleşti. «Hepsi de geldikleri yere gitseler!»

«Acaba George hanında gördüğüm Stanford Lloyd muydu? Adamı sadece uzaktan gördüm.»

«Yanımda Claudia'ya benzer birinin olduğunu söylemiştin. Öyleyse o adam Stanford Lloyd'du. Belki o Claudia'yı, Reuben de Cora'yı görmeye gelmişti. Ne karışık işler.»

«Bu durum hiç hoşuma gitmedi. O gün hepsi de civarday-mış.»

Greta, «Zaman zaman böyle şeyler olur.» diye cevap verdi. Her zamanki gibi makul ve .oldukça neşeliydi.

22.

Benim Çingene Çergisinde yapabileceğim başka bir şey yoktu. Evin yönetimini Greta'ya bırakarak, gemiyle Amerika'ya hareket ettim. Aslında bunu hiç istemiyordum.

Greta, «Orası vahşi bir ormandan farksızdır,» diye beni uyardı. «Dikkatli ol, Seni diri diri yüzmelerine izin verme.»

Greta bu bakımdan haklıydı. Gerçekten vahşi bir ormana düşmüşüm gibi bir duyguya kapıldım. Şüphelerim iyice uyanmış-

ti. Kısa bir zaman sonra yanılmadığımı da anladım. Bay Lippin-cott'un tavsiye ettiği avukata gittiğimi hatırlıyorum. Çok kibar bir adamdı. Sanki kendisi doktor, ben de hastaymışim gibi bir tavırla konuşuyordu.

Bana bazı madenleri elden çıkarmam, çünkü bunların tapularında birtakım kuşkulu noktalar olduğu söylenilmişti.

Avukat bana, «Bunu kimden öğrendiniz?» diye sordu.

«Stanford Lloyd'dan.»

«O halde bu sorunu incelemeliyiz. Bay Stanf.ord'un böyle şeylerden anlaması gerekir.»

Avukat daha sonra bana, «Tapuların şüphe götürecek bir tarafı yok,» dedi. «Size tavsiye edildiği gibi o madenleri çabucak elden çıkarmanız gereksiz. Tersine.

Onları satayım demeyin.»

Evet, yanılmıyordum. Etrafım düşman doluydu.

Eilie için ikinci bir cenaze töreni de New York'da yapıldı. Fazla lüks ve korkunç bir şeydi bu. Daha çok, parka benzeyen bir mezarlık. Yığın yığın

çiçekler... Ellie görseydi, bu törenden nefret ederdi. Bundan emindim. Ama sanırım bir bakıma ailenin de cenazeyi istediği şekilde kaldırmaya hakkı vardı.

New York'a geldikten dört gün sonra Kingston Bishop köyünden haber aidim.

Esther Lee'nin cesedi tepenin öbür tarafındaki terkedilmiş bir taşocağında bulunmuştu. Kadının günler önce öldüğü anlaşılıyordu. Orada daha önce de kazalar olmuş, hatta ocağın etrafının parmaklıkla çevrilmesi üzerinde durulmuştu. Ama sonradan bu konuda bir şey yapılmamıştı.

Resmi soruşturmada Esther Lee'nin bir kaza sonucunda öldüğüne karar verilmiş, taşacağının etrafının parmaklıkla çevrilmesi kararlaştırılmıştı.

Bayan Lee'nin kulübesinde, yerdeki tahtaların altında üç yüz sterlin bulunmuştu.

Birer sterlinlik banknotlardan oluşmuş bir yığın.

Bütün bunları bana Binbaşı Phillpot yazdı. Mektubun altına bir iki satır daha eklemişti.

«Claudia Hardcastle'm öldüğünü öğrenince çok üzüleceğini zi biliyorum, Mike.

Zavallı dün atla ava çıktığımız zaman hayvanın sırtından düşerek can verdi.»

Claudia ölmüş... Buna bayağı inanamadım. Bu haber beni çok sarstı. On beş gün içinde iki kişi atla dolaşırken ölmüştü... Bu bana inanılmayacak bir rastlantıymış gibi geliyordu.

New York'da geçirdiğim günleri uzun uzun yazmayı istemiyorum. Bana sürekli olarak dikkatli davranmam, konuşurken sözlerimi iyi seçmem

gerekiyormuş gibi geliyordu. Bildiğim, karım olan Ellie yoktu artık. Şimdi onu sadece etrafı akrabalarla çevrili, büyük bir servetin vârisi olan, genç bir Amerikalı kız gibi görüyordum. Artık onu aile mezarlığına gömmüşlerdi. Belki de böylesi daha iyiydi. Ellie çam korusunun eteğindeki küçük mezarlıkta yattığı takdirde içim rahat etmeyecekti. Hayır, hiç rahat etmeyecekti.

Kendi kendime, ait olduğun yere döndün, Ellie dedfm. Zaman zaman onun söylediği o acıklı şarkıyı duyar gibi oluyordum.

«Her sabah ve her gece

Kimisi tatlı bir mutluluğa doğar...»

Ö zaman, bu doğru, diye düşünüyordum. Sen tatlı bir mutluluğa doğmuştun. Orada, Çingene Çergisinde de tatlı mutluluğa eriştin. Ama bu çok kısa sürdü...

Amerika'da ne kadar kaldım? Bunu bile doğru dürüst hatırlayamıyorum. Bana yapmacık gülümsemen düşmanlarımın arasında asırlarca oturmuşum gibi geldi. Buna rağmen artık çok zengin olduğum için herkes bana çok iyi davranıyordu. Bu yüzden kendimi o kadar tuhaf hissediyordum ki. Milyonerdim. Malım, mülküm, hisse senetlerim vardı. Ama ben bütün bunları ne yapacağımı bilmiyordum.

İngiltere'ye dönmeden bir gün önce Bay Lippincott'la uzun bir konuşma yaptık. O

benim için her zaman Bay Lippincott olarak kalacaktı. Onu hiçbir zaman Ellie gibi, Andrew Amca, diye düşünemeyeceğimi biliyordum. Avukata yatırımlarımın yönetimi işini Stanford Lloyd'dan almayı düşündüğümü söyledim.

Lippincott kırçıl kaşlarını kaldırdı. «Öyle mi?»

Endişeyle sordum. «Bunu yapabilirim değil mi?»

«Böyle yapmanın bir nedeni var herhalde.»

«Hayır,» dedim. «Belli bir nedeni yok. Benimki sadece bir içgüdü, o kadar.

Sizinle açıkça konuşabilirim, değil mi?»

«Tabii. Söylediklerini kimseye açıklamayacağımdan emin olabilirsin.»

«Pekâlâ,» dedim. «Bence Stanford Lloyd dolandırıcının biri.»

«Ya...» Bay Lippincott ilgilenmişti. «Galiba bu konuda pek yanılmıyorsun.»

O zaman haklı olduğumu anladım. Stanford Lloyd, Ellie'yi dolandırıp durmuştu.

Bir vekâletname imzalayarak Andrew Lip-pincott'a verdim. «Vekâletnamemi kabul edecek misiniz?»

Avukat, «Mali konularda bana tam anlamıyla güvenebilirsin,» diye cevap verdi.

«Bu bakımdan senin için elimden gelen her şeyi yapacağım. Benim yönetimimden hiçbir zaman şikâyet etmeyeceksin.»

Onun bu sözlerle neyi kastettiğini düşündüm. Bu sözlerin mutlaka gizli bir anlamı vardı. Sanırım, «Senden hoşlanmıyorum,» demek istiyordu. «Hiçbir zaman hoşlanmadım zaten. Ama mali bakımdan senin için çalışacağım. Çünkü sen Ellie'nin kocasıy-dın.»

Lippincott gerekli kâğıtları bana imzalattıktan sonra, «İngiltere'ye neyle döneceksin?» diye sordu. «Uçakla mı?»

«Hayır. Deniz yoluyla. Biraz yalnız kalmak istiyorum. Böyle bir deniz yolculuğunun bana iyi geleceğini sanıyorum.»

«Peki, İngiltere'de nerede .oturacaksın?»

«Çingene Çergisinde,» dedim.

«Demek orada oturmak niyetindesin?»

«Evet.»

«Ben evi satacağını sanıyordum.»

«Hayır.» Sesim istemediğim halde fazla sert çıkmıştı. Çingene Çergisi benim tâ çocukluğumdan beri kurduğum hayallerin bir bölümüydü. Oradan hiçbir zaman vazgeçmeyecektim.

«Peki, şimdi eve kim bakıyor?»

«Greta Andersen.»

Avukat başını salladı. «Ah, evet... Greta.,.»

«O Ellie'ye her zaman çok îyî davrandı,» diye cevap verdim. «Karım hastayken ona baktı. Eve yerleşerek Ellie'yie meşgul ol-

du. Ona derin bir minnet duyuyorum. Bunu anlamanızı istiyorum. Bay Lippincott.

Onun nasıl bir insan olduğunu bilmiyorsunuz. Ellie öldükten sonra Greta'nın büyük yardımı oldu. O olmasaydı ne yapardım bilmem.»

«Tabii, tabii...» Bay Lippincott'un sesi her zamankinden de ifadesizdi.

«Onun için Greta'ya çok şey borçluyum.»

Bay Lippincott, «Greta çok becerikli bir kızdır,» dedi.

Ayağa kalktım. «Hoşçakalin. Her şey için teşekkür ederim. Bay Lippincott.»

«Teşekkür edecek bir şey yok.» Avukatın sesi yine ifadesizdi. «Sana kısa bir mektup yazdım. Uçakla Çingene Çergisine yol-ladrm. Deniz yoluyla gideceksen, eve vardığın zaman mektubumu bulacaksın sanırım... İyi yolculuklar...»

Otelime döndüğüm zaman bir telgraf buldum. Beni Galifor-nia'daki bir hastaneye çağırıyorlardı. «Arkadaşınız Rudolf San-tonix sizi görmek istiyor. Kendisi ne yazık ki ölümün eşiğinde. Ölmeden önce sizinle görüşmeyi arzu ediyor.»

Yolculuğumu ileriye atarak hemen San Francisco'ya uçtum. Santonix henüz ölmemişti. Ama artık dönüşü olmayan o yolculuğa çıkmak üzereydi. Doktorlar,

«Ölmeden önce kendine geleceğini pek sanmıyoruz,» dediler. «Kendini kaybetmeden önce sizi çağırtmamız için çok ısrar etti.»

Hastan© odasında oturarak ona; baktım. Daha doğrusu, artık yatakta yatan, bir zamanlar tanıdığım Santonix'in bir hayaliydi. Tabii her zaman hastalıklı bir hali vardı. Yüzü hep saydam gibiydi. Şimdi ise balmumundan yapılmış bir heykeli andırıyordu.

Benimle konuşsa, diye düşündüm. Bir şey söylese. Ölmeden önce bir iki kelime fısıldasa.

Kendimi yalnız... korkunç bir şekilde çok yalnız hissediyordum. Düşmanlarımdan kaçmış, arkadaşımın yanına gelmiştim. Aslında o benim bu dünyadaki tek arkadaşımdı. Annem dışında, beni en iyi tanıyan insan da yine Santonix'di.

Annemi düşünmeyi ise hiç istemiyordum.

Bir iki kez hemşireyle konuşup yapacakları bir ş©y olup olmadığını sordum. Kadın başını

sallayarak sakin bir tavırla,

«Belki kendine gelir, belki de geımez,» dedi.

O .odada oturup bekledim. Sonunda Santonix kımıldanarak içini çekti. Hemşire şefkatle onun doğrulmasına yardım etti. Santonix bana baktı. Bilmiyorum beni tanıdı mı, yoksa tanımadı mı. Gözlerini bana dikmişti ama sanki arkamdaki bir yeri görüyordu. Sonra birdenbire gözlerinin ifadesi değişti. Beni tanıdı, diye düşündüm. Beni görüyor.

Santonix usulca bir şeyler mırıldandı. Sözlerini duymak için yatağın üzerine eğildim. Ama bana bu sözlerin bir anlamı yokmuş gibi geldi. Sonra Santonix birdenbire titredi. Başını arkaya atarak olanca sesiyle bağırdı.

«Lânetli budala... Neden öbür yoldan gitmedin?»

Sonra son nefesini verdi...

Onun ne demek istediğini bilmiyorum. Belki o da ne söylediğinin farkında bile değildi.

İşte Santonix'i de son defa böyle gördüm. Acaba ,ona bir şeyler söyleseydim, beni duyacak mıydı? Ona, «Yaptığın ev dünyada sahip olduğum en güzel şey,» demek isterdim. «Benim için en önemli olan şey o.»

İnsanın bir eve bu kadar değer vermesi garip aslında. Belki de bu bir tür simge.. İstediğiniz bir şeyin simgesi. Çok istediğiniz ama ne olduğunu bir türlü bilemediğiniz bir şeyin simgesi. Ama Santonix benim ne istediğimi anlamış ve bunu da bana vermişti. O benimdi artık. Ve ben şimdi evime dönüyordum.

Evime dönüyorum... Gemiye bindiğim zaman bundan başka bir şey düşünemiyordum.

Çok yorgun, ama mutluydum... Evime dönüyordum...

«Gemici denizlerden evine dönüyor, Avcı dağlardan evine dönüyor...»

23.

Evet, benim de yaptığım buydu. Her şey sona ermişti. Son mücadele, s.on savaş da bitmişti. Bu yolculuğun son bölümüydü.

Bana huzursuz gençlik günlerim çok gerilerde kalmış gibi geliyordu. O,

«İstiyorum...» dediğim günler. Oysa aslında aradan pek az bir zaman geçmişti.

Bir yıldan daha kısa bir süre... Kamaramda yatağa uzanarak olanları düşündüm.

Ellie'yle karşılaşmamız... Regent's Parkında buluşmamız... Nikâh dairesinde evlenmemiz.. Ev... Santonix'in bunu yapışı... Evin bitişi... Benimdi o ev.

Çingene Çergisi, bir bakıma

ben' dim. Olmak istediğim

ben. Artık istediğim

her şeye sahiptim ve evime gidiyordum.

New York'dan ayrılmadan önce bir mektup yazarak Phillpot'a göndermiştim. Onun anlayacağını hissediyordum. Ama diğerleri bunu hiçbir zaman anlayamayacaklardı.

Phillpot'a mektup yazmak, onunla karşı karşıya konuşmaktan daha kolay gelmişti bana. Onun durumu öğrenmesi gerekiyordu. Herkesin de öyle. Belki başkaları anlamayacaktı ama Phillpot'un anlayış göstereceğini sanıyordum. Ellie'yle Greta'nın birbirlerine ne kadar düşkün olduklarını, karımın ona ne kadar güvendiğini görmüştü. Onun için benim de Greta'ya güvenmeye başladığımı anlayacaktı. Ellie'ye oturduğum ,o evde, bana

yardım edecek biri olmadığı takdirde, yapayalnız yaşamamın imkânı olmadığını o da görecekti. Bilmiyorum, Phillpot'a durumu iyice anlatabildim mi? Neyse, elimden geleni yaptım.

Ona, «Haberi ilk size vermek istiyorum,» diye yazdım. «Siz bize her zaman nezaket ve anlayış gösterdiniz. Onun için durumu sadece sizin anlayacağınızı düşünüyorum. Çingene Çergisin-de yapayalnız yaşamam imkânsız. Bu durumu Amerika'da kaldığım günler boyunca uzun uzun düşündüm. Sonunda da eve döner dönmez Greta'ya benimle evlenmesini teklif etmeye karar verdim. Çünkü Ellie'den istediğim gibi söz edebileceğim bir tek Greta var. O beni anlayacak... Belki Greta benimle evlenmeyi isteyecek ama... böyle bir şey olacağını pek sanmıyorum...»

O mektubu, istediğim gibi oluncaya kadar tam üç kez yazdım. Ben Çingene Çergisine varmadan iki gün önce Phillpot'un eline geçecekti.

ingiltere'ye yaklaşırken güverteye çıktım. Yaklaşan karayı seyrediyordum. Keşke Santonix şimdi yanımda olsaydı. Bunu gerçekten istiyordum. Ona hayallerimin nasıl gerçekleştiğini, ar-

tık her istediğimi elde ettiğimi anlatacaktım.

Amerika'dan nefret ettiğim o düzenbazlardan kurtulmuştum. Artık zaferle evime dönüyordum. Çingene Çergisine. Hayalini kurduğum, planını yaptığım, bu dünyada her şeyden çok istediğim evime... Evet, evime ve o eşsiz kadına... Onun gibi bir kadınla karşılaşacağımı neP hissetmiştim. Ve gerçekten onunla karşılaşmıştım.

Ben onu görmüştüm, o da beni. Böylece bira-raya gelmiştik. Harika bir kadındı o.

Onu ilk gördüğüm gün, ona ait olduğumu, ölünceye kadar onun olacağımı anlamıştım. Ve sonunda... şimdi ona dönüyordum.

Benim köye geldiğimi kimse görmedi. İstasyonda trenden inerken hava kararmak üzereydi. Arka sokaklardan dolaşarak Çingene Çergisine doğru fittim. Köylülerle karşılaşmak istemiyordum. Özellikle ,o gece...

Çingene Çergisine çıkan yola saptığım zaman güneş çoktan batmıştı, Greta'ya geleceğimi haber vermiştim. Ve şimdi beni evde bekliyordu. Sonunda! Artık o yalanlara, rollere de gerek yoktu. Tâ başından beri oynadığım rolü düşündükçe gülmem geliyordu. Sanki Greta'dan hiç hoşlanmıyormuşum, onun eve gelip Ellie'yle kalmasını istemiyormuşum gibi tavırlar takınmıştım. Evet, çok dikkatli

davranmıştım. Herhalde o rolümle herkesi kandırmıştım. Ellie'nin duyması için Greta'yla yalandan giriştiğimiz kavga çok nefisti...

Greta'yla ilk karşılaştığımız an, o benim nasıl bir insan olduğumu anlamıştı.

Birbirimiz hakkında gülünç hayallerimiz yoktu. Onun da benim gibi bir kafası, benimkiler gibi arzuları vardı. İkimiz de bütün dünyayı istiyorduk. Her ihtirasımız doyurulmalı, hiçbir şeyden yoksun kalmamalıydık.

Greta'yla Hamburg'da ilk tanıştığımız zaman ona bütün delice arzularımı nasıl açıkladığımı hatırlıyorum. Hayata karşı duyduğum o açgözlülüğü, o açlığı Greta'dan hiçbir zaman saklamadım... Çünkü onda da aynı açgözlülük vardı.

O gün Hamburg'da bana, «İnsanın hayatta her şeyi yapabilmesi için parası olması şart,» dedi.

«Evet,» diye cevap verdim. «Bu parayı nasıl ele geçireceğimi de bilmiyorum.»

.

Greta güldü. «Bunu ç,ok çalışarak elde edemezsin. Çünkü sen o tip bir insan değilsin.»

Dudak büktüm. «Çalışmak. İstediğim kadar param olabilmesi için yıllarca çalışmam gerek. Ama ben beklemek, bu uğurda yaşlanmak istemiyorum. Bu para şimdi, genç ve güçlüyken benim olmalı. Sen de aynı şekilde düşünmüyor musun?»

«Evet. Ayrıca bu parayı eline nasıl geçireceğini de biliyorum. Çok kolay bu.

Şimdiye dek aklına gelmemiş olması garip. Sen kızları kolaylıkla elde ediyorsun değil mi? Bunu görüyorum. Seziyorum.»

«Kızlara aldırdığımı mı sanıyorsun?» diye cevap verdim. «Ben şimdi yalnız birini istiyorum. Seni. Bunu sen de biliyorsun. Ben sana aitim. Bunu seni gördüğüm an anladım. Zaten er geç senin gibi biriyle karşılaşacağımı biliyordum. Ve karşılaştım da. Ben seninim.» .

,

Greta, «Evet» dedi. «Öyle olduğunu sanıyorum.»

Başımı salladım. «Seninle aynı şeyleri istiyoruz.»

Greta yine güldü. «Sana bunun çok kolay olduğunu söyledim. Gerçekten çok kolay.

Çok zengin bir kızla... dünyanın en zengin kızlarından biriyle evlendin mi, tamam. Bu konuda sana yardım edebilirim.»

«Saçmalama,» dedim.

«Saçmalamıyorum. Çok kolay olacak.»

«Hayır,» diye itiraz ettim. «Bu bana göre bir şey değil. Ben zengin bir kızın kocası olmak istemiyorum. O bana armağanlar alacak. Onunla birlikte dolaşacağız.

Kız beni altın bir kafese hapsedecek. Ama benim istediğim bu değil. Elleri ayakları bağlı bir esir olmak hiç işime gelmez.»

«Buna gerek yok ki. Bu evliliğin uzun sürmesi şart mı? Biraz evli otur yeter.

Bildiğin gibi bazen insanın karısı ölür.»

Ona hayretle bakakaldım.

«Şaşırdin,» dedi.

«Hayır,» diye cevap verdim. «Şaşırmadım.»

«Zaten ben de senin şaşırmayacağını biliyordum. Hatta belki de şimdiye kadar böyle bir şey de yaptın...» Bana merakla baktı. Ama ,onun bu sorusuna cevap vermeyecektim. Her şeye rağmen bazı sırlarımı saklamak niyetindeydim. Hoş bunlar da

öyle önemli sırlar sayılmazdı ya. Yine de onları düşünmek istemiyordum.

Özellikle birincisini. Aslında bu hiçbir önemi olmayan, çocukça bir şeydi.

Okuldaki sınıf arkadaşıma hediye edilen şık kol saatinde gözüm vardı. O saatin benim olmasını öyle istiyordum ki. Bir hayli pahalıydı bu. Arkadaşıma saati zengin vaftiz babası hediye etmişti. Evet, onu çok istiyordum ama saatin hiçbir zaman benim olmayacağından da emindim. Sonra bir gün arkadaşımla buzda paten kaymaya gittik. Buz bizi taşıyacak kadar kalın değildi. Ama bunu önceden düşünmedik. Tam biz kayarken, buzlar çatladı. O suya düştü. Patenle arkadaşıma doğru gittim. Kenara tutunmuştu. Buzlar avuçlarını kesiyordu. Onu dışarı çıkarmak niyetindeydim tabii. Ama tam arkadaşıma yaklaşırken kol saatinin güneşte pırıl pırıl parladığını gördüm. Suya düşüp boğulursa, diye düşündüm. Bu

çok kolay...

Âdeta rüyada gibi bileğindeki kayışı çözerek saati kaptım. Sonra da arkadaşımın başını aşağıya ittim... Fazla boğuşamazdı. Çünkü buzun altındaydı. Etraftan bizi görenler koşuştular. Tabii benim arkadaşımı kurtarmaya çalıştığımı sandılar.

Sonunda onu güçlükle dışarı çıkardılar. Yapay solunum uyguladılar ama çok geç kalmışlardı. Hazinemi, bazı değerli şeylerimi koyduğum yere gizledim. Annemin görüp de, «Bunları nereden buldun?» diye sormasını istemediğim şeyleri. Ama annem daha sonra bir gün çoraplarımı yerleştirirken kol saatini buldu. Hatta,

«Bu Pe-te'in saati değil mi?» dedi. Tabii ben hemen, «Yok canım,» diye cevap verdim. «Onu okulda başka bir çocuktan aldım. Onunla bazı şeyleri değiş tokuş

ettik de.»

Annemin yanında hep endişelenir, onun benim hakkımda fazla şey bildiğini düşünürdüm. O saati bulduğu zaman do korkmuştum. Sanırım o da durumdan kuşkulanmıştı. Tabii bunu kesin olarak bilmesine imkân yoktu. Zaten işin içyüzünü kimse bilmiyordu. Ama annem zaman zaman bana garip bir biçimde bakmaya başladı. Herkes benim Pete'i kurtarmaya çalıştığımı sanıyordu. Ama annemin böyle bir şey düşündüğünü hiç sanmıyorum. Annem durumu seziyor, ama kesin olarak bilmek de istemiyordu. Onun bütün derdi fazla şey bilmesiydi. Bu yüzden kendimi annemin yanında suçlu hissediyordum. Ama çok geçmeden bu duygum kayboldu...

Sonra kamptaki olay. O sıralarda askerliğimi yapıyordum. Ed adlı bir çocukla kumarhaneye gittik bir gece. Hiç şansım yoktu. Bütün paramı kaybettim. Buna karşılık Ed durmadan kazandı. Fişleri verip paralarını aldığı zaman ceplerine sığmadı. Kampa dönerken bir köşeden çıkan iki serseri bıçaklarını çekerek üzerimize saldırdılar. Benim kolum hafifçe kesildi. Ed ise göğsünden yaralandı.

O yere yığılırken, ileriden gürültüler duyuldu. Birileri geliyordu. Serseriler hemen kaçtılar. O zaman elimi çabuk tuttuğum takdirde bu işten kârlı çıkacağımı anladım. Elimi çabuk da tuttum gerçekten. Elime mendilimi sararak bıçağı Ed'in göğsünden çektim, birkaç kez daha can alacak yerlerine

sapladım. O acı acı inledikten sonra kendinden geçti. Bir an çok korktum. Ama sonra işlerin yolunda olduğunu an-Sadım. Tabii o zaman hızla düşündüğüm; ve hareket ettiğim için kendi kendimle gururlandım. Hatta, zavallı Ed, diye düşündüm. Zaten budclanın biriydi.

Onun kumarda kazandığı paraları kendi ceplerime doldurmak hiç uzun sürmedi.

İnsanın reflekslerinin sağlam olması güzel bir şey. Fırsatlardan yararlanmasını bilmesi de öyle. Ama ne yazık ki, insanın karşısına sık sık böyle fırsatlar çıkmıyor. Herhalde bazı kimseler birini öldürdükleri zaman korkarlar. Ama doğrusu, o sefer ben hiçbir korku duymadım.

Tabii insan böyle bir şeyi sık sık yapmak istemiyor. Ama bunun karşılığında eline hatırı sayılır bir şey geçecekse o zaman başka. Bilmiyorum, Greta benim bu yanımı nasıl sezdi. Ama anlamıştı işte. Onun birkaç kişiyi öldürdüğümü bildiğini kastetmiyorum. Yine de birini ortadan kaldırma fikrinin beni şaşırtıp sarsmayacağının farkındaydı.

«Bu saçma hikâye nedir, Greta?»

«Ben sana yardım edecek durumdayım,» dedi. «Senin Amerika'nın en zengin kızlarından biriyle tanışmanı sağlayabilirim. Bir bakıma ben onun mürebbiyesi gibi bir şeyim. Onunla birlikte oturuyorum. Kendisi ayrıca benim yönetimimde.

Her sözümü dinler.»

«Onun benim gibi birine bakacağını mı sanıyorsun?» Bence bu imkânsızdı. Bütün hoş, yakışıklı erkekleri kolaylıkla elde edebilecek olan bu zengin kız benimi beğenecekti?

Greta, «Cinsel çekiciliğin fazla,» diye cevap .verdi. «Kızlar seni çok beğeniyorlar. Öyle değil mi?»

Güldüm. «Eh, bu bakımdan durumum fena sayılmaz.» . «Sözünü ettiğim kız şimdiye kadar kimseyle flört etmedi. Sürekli kontrol altındaydı. Tanışmasına izin verilen gençler bankerlerin, milyonerlerin oğullarıydı. Onu paralı biriyle evlenmesi için yetiştirmişlerdi. Bütün aile şimdi kızın servetine göz diken yakışıklı yabancılarla karşılaşmasından korkuyor. Tabii bu yüzden de k:z daha çok böyle kimseleri tanımak istiyor. Bu tipler onun için çok yeni ve ilgi çekici. Tabii onu iyice kandır-malı, bol bol rol yapmalısın. Ona ilk görüşte âşık olmuş gibi bir tavır takınır, aklını iyice çelersin. Bence bu çok kolay olacak. Şimdiye kadar kimsenin ona bu şekilde yanaşmadığından eminim. Sen bunu başarırsın.»

Duraksayarak, «Bir deneyeyim,»

diye mırıldandım.

Greta, «Bu işi ayarlarız,» dedi.

«Ailesi işe

karışıp

bizi ayırır.»

Greta, başını salladı. «Hayır. İş işten geçinceye kadar hiçbir şeyden haberleri olmaz bile. O arada sen de kızla gizlice evlenirsin.»

Ondan sonra bu işi uzun uzun konuştuk, planımızı yaptık. Greta Amerika'ya gitti ama bana sık sık mektup yazıyordu. Ben de çeşitli işlerde çalıştım. Greta'ya Çingene Gergisinden söz etmiştim. Ona orayı istediğimi söylemiştim. Greta da Çingene Çergisinin romantik bir aşk hikâyesi için uygun bir yer olduğuna karar vermişti. Planlarımızı hazırladık. Ellie'yie ilk orada karşılaşacaktık. Greta, Ellie'ye işleyecek, ona İngiltere'de bir yer almasını, reşit olur olmaz da aileden uzaklaşarak oraya yerleşmesi fikrini aşılayacaktı.

Evet, her şeyi biz hazırladık. Greta plan yapmasını çok iyi biliyordu. Herhalde ben bunu tek başıma başaramazdım. Ama zamanı gelince rolümü iyi oynayacağımı da biliyordum..Zaten rol yapmasına bayılırım. İşte olaylar böyle gelişti. Ellie'yie bu şekilde tanıştım.

Bütün bunlar çok eğlenceliydi. Tabii istediğimize ulaşamama tehlikesi de vardı, ama ben yine de çok eğleniyordum. Beni endişelendiren zamanlar Greta'yla

karşılaştığımız anlar-

di. Çünkü çok dikkatli davranmam, ona bakarken kendimi ele vermemem gerekiyordu.

Bu yüzden de Greta'ya bakmamaya çalışıyordum. Onunla, kendisinden nefret ediyormuşum, onu kıskanıyormuşum gibi bir tavır takınmamın daha doğru olacağını düşünmüştük. Bu bakımdan rolümü iyi oynadım doğrusu. Onun eve geldiği günü hatırlıyorum... Sonra Ellie'nin duyması için giriştiğimiz kavga? Bilmiyorum: o sırada olayı biraz abarttık mı? Ama sanmıyorum. Bazen Ellie'nin işi sezeceğini düşünerek endişeleniyordum. Sanırım hiçbir şeyden kuşkulanmadı. Ama bilmiyorum... Zaten Ellie'nin nasıl bir kız olduğunu hiçbir zaman anlayamadım.

Ellie'yie sevişmek çok kolaydı. Çünkü çok tatlı bir kızdı. Evet, gerçekten tatlıydı... Ama kimi zaman ondan da korkuyordum. Çünkü zaman zaman bana hiçbir şey söylemeden bazı işler yapıyordu. Sonra sezmeyeceğini sandığım şeyleri farkediveriyordu. Gelgelelim beni seviyordu. Evet, beni seviyordu. Bazen... ben de onu sevdim galiba.

Ama Greta'ya karşı duyduklarıma hiç benzemiyordu bu. Greta ait olduğum kadındı.

Canlı seks simgesiydi o. Onun için çıldırıyor, ama kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Ellie ise bambaşkaydı. Onunla birlikte yaşamak hoşuma gidiyordu.

Evet, şimdi düşündüğüm zaman bu bana biraz garip geliyor. Ama onunla yaşamak gerçekten hoştu.

Bütün bunları açık açık yazıyorum. Çünkü Amerika'dan döndüğüm akşam bunları düşünüyordum. Bütün tehlikelere, endişelere, işlediğim kusursuz bir cinayete karşılık bütün isteklerimi elde etmiştim.

Evet, bu gerçekten kusursuz bir cinayetti. Bazen, fazla ayrıntılı, diye düşündüğüm de oldu ama hiç kimse bu işi nasıl yaptığımızı anlayamadı. Artık tehlikeler sona ermişti, ben de şimdi Çingene Çergisine gidiyordum...

Sonra,., onu gördüm. Onu... Ellie'yi. Kazaların olduğu o tehlikeli virajı dönmüştüm, Ellie onunla ilk karşılaştığım yerde, gümüş selvilerin altında duruyordu. O beni ilk gördüğü zaman irkilmişti. Bu kez de ben irkildim. Tıpkı onun gibi... O ilk gün önce birbirimize bakmıştık. Sonra ben yaklaşarak onunla konuşmuş, ilk görüşte âşık elan bir delikanlı rolünü oynamıştım.

Hem de büyük bir ustalıkla. Bana inanıri, ben gerçekten büyük bir aktörüm.

Ama şimdi Ellie'yle karşılaşacağım hiç aklıma gelmemişti... Yani artık onu göremezdim, öyle değil mi?.. Ama işte görüyordum... Bana bakıyordu... Halinde beni korkutan... çok korkutan bir şeyler vardı. Yani sanki Ellie beni görmüyordu...; Ellie'nin ağaçların altında olamayacağını,.., onun öldüğünü biliyordum. Ama buna rağmen onu yine de gördüm. Ellie ölmüş, Amerika'daki mezarlığa gömülmüştü. Oysa şimdi gümüş selvilerin altında! durmuş, bana bakıyordu. Hayır, hayır, bana bakmıyordu. Onda daha çok, beni göreceğini umuyormuş gibi bir hal vardı. Bakışları sevgi doluydu. Gitar çaldığı o günde gözlerinde beliren sevgi... Hatta bana o gün, «Ne düşünüyordun?» diye sormuştu.

Ben de, «Neden soruyorsun?» demiştim. O zaman gülmüştü. «Demin bana âşıkmışın gibi bakıyordun.» Ben de gülünç bir şey söylemiştim. «Sana tabii âşığım.»

Durakladım. Yolun ortasında durdum. Titriyordum.

Sonra yüksek sesle, «Ellie,»

dedim.

Kımıldamadı. Hâlâ orada durmuş, bakıyordu... Bakışları vücudumu delip geçiyordu âdeta. Beni de bu korkuttu. Bir an durup düşündüğüm takdirde onun beni neden görmediğini anlayacaktım. Ama bunu bilmek istemiyordum. Hayır, kesinlikle istemiyordum. Ellie bulunduğum yere bakıyor ve beni görmüyordu. O zaman koşmaya başladım. Korkak bir budala gibi ışıkları yanan evime doğru olanca gücümle koştum. O arada kapıldığım bu budalaca paniği de yenmeye çalıştım. Benim za-ferimdi bu. Evime gelmiştim. Ben dağlardan evine dönen o avcıydım. Evime ve bütün ruhumla, kalbimle ait olduğum o eşsiz kadına dönüyordum...

Dünyada her şeyden çok istediğim bu iki şeye kavuşmuştum. Artık Greta'yla evlenip, Çingene Çergjsinde oturacaktık. Bunun için kumar oynamış ve kazanmıştık!

Kapı kilitli değildi. İçeri girerek ayaklarımı vura vura holden geçtim ve kütüphaneye gittim. Greta orada, pencerenin önünde beni bekliyordu. Gördüğüm kadınların en güzeli, en harikasıydı. Pırıltılı sarı saçlarıyla bir Valkyrie'ye, Brünhilde'ye benziyordu. Baştan aşağıya seksti Greta. Onunla uzun zaman

kendimizi tutmuş, yalnız arada sırada yazlık pavyonda buluşmuştuk.

Kendimi onun kollarına attım. Gemici denizden ait olduğu yere dönmüştü. Evet, hayatımın en güzel dakikalarından biriydi bu.

Daha sonra kendimize geldik. Koltuğa oturdum. Greta küçük bir mektup yığınını bana doğru itti. Nedense önce üzerinde Amenkan pulu olan zarfı aldım.

Lippincott'un uçakla yolladığı mektuptu bu. Avukatın bana ne yazdığını, buna neden gerek gördüğünü düşündüm.

Güldüm. «Bu bizim zafer günümüz.»

İkimiz de çılgınlar gibi güldük. Masada şampanya vardı. Şişeyi açtım.

Birbirimizin şerefine içtik.

Etrafıma bakındım. «'Ne eşsiz bir yer burası. Hatırladığımdan daha da güzel.

Santonix... Sahi sana söylemedim. Santo-nix öldü.» -

Greta, «Ah,» diye mırıldandı. «Ne yazık. Demek gerçekten hastaydı?»

«Tabii hastaydı. Ama ben buna inanmayı hiçbir zaman istemedim. Hastaneye gittim.

Santonix ölürken başucunday-dım.»

Greta titredi. «Ben bunu yapamazdım. Santonix bir şey söyledi mi?»

«Yoo. Sadece bentm lânetli bir budala olduğumu söyledi. 'Öbür yoldan gitmeliydin,' dedi.»

«Ne demek istedi? Hangi yol?»

«Onun ne demek istediğini anlayamadım,» diye cevap verdim. «Herhalde sayıklıyordu. Ne söylediğinin farkında değildi.»

Greta eliyle işaret etti. «Bu ev onun anısı için çok güzel bir anıt. Burada oturacağız değil mi?»

Hayretle ona baktım. «Tabii burada oturacağız. Başka yere gideceğimi mi sanıyordun?»

Greta, «Hep burada oturamayız,» dedi. «Bütün bir yılı bu evde geçiremeyiz. İnsan bu köye gömülüp kalır mı?»

«Ama ben burada osurmak istiyordum. Bundan başka bir şeyi arzu etmedim.»

«Evet, tabii. Ama Mike, paramız o kadar çok ki. Seninle istediğimiz yer©

gidebiliriz. Avrupa'yı dolaşır, Afrika'ya geçebiliriz. Seninle maceralara atılırız. Gidip güzel eşyalar, tablolar alırız. Sen maceralı bir hayat istemiyor musun?»

«Şey...

Herhalde...

Ama hep buraya döneriz, değil mi?»

Bana işler biraz karışmış gibi geliyordu. O ana kadar sadece iki şeyi düşünmüş, yalnız onları istemiştim. Bu evi ve Greta'yi. Ama o daha 'başka şeyler de istiyordu. Greta yeni başlıyordu. Bazı şeyleri arzulamaya yeni başlıyordu...

Bunları elde edebileceğinin de farkındaydı. Birdenbire karanlık bir içgüdü beni sarstı. Titremeye başladım.

«Nen var, Mike? Titriyorsun... Soğuk mu aldın?»

«Hayır,» dedim. «Mesele o değil.»

«Ne oldu, Mike?»

Mırıldandım. «Ellie'yi gördüm.»

«Ne demek Ellie'yi gördüm?»

«Yoldan çıkarken virajı döndüm ve Ellie'yi gördüm. Gümüş selvilerin altında duruyordu. Bana... daha doğrusu benden tarafa bakıyordu.

Greta bana hayretle baktı. «Saçmalama. Sen hayal görmüşsün.»

«Belki insan burada hayal görüyor. Ne de olsa burası Çingene Gergisi. Ellie, oradaydı. Cok da... çok da mutlu bir hali vardı. Sanki hep orada beklemiş... ve bundan sonra da bekle-yecekmiş gibiydi...»

«Mike!» Greta omuzlarımı yoklayarak beni sarstı. «Mike, böyle şeyler söyleme.

Yoksa buraya gelmeden önce içtin mi?»

«Hayır, buraya, sana gelinceye kadar sabrettim. Şampanya hazırlayacağını biliyordum.»

«İyi ya. O halde Ellie'yi bırakıp sevgimizin şerefine içelim.»

İnatla,

«Ellie

gümüş selvilerin altındaydı,»

dedim.

«Yanılıyorsun. Herhalde bir ışık oyunuydu. Ya da buna benzer bir şey.»

«Oradaki Ellie'ydi. Ve o ağaçların altında bekliyordu. Beni bekliyor, beni arıyordu. Ama beni göremedi. Greta, o beni göremedi.» Sesim yükselmeye başlamıştı. «Bunun

nedenini bili-

yorum. Onun beni neden göremediğini anladım.»

«Ne demek istiyorsun?»

Fısıldadım. «Çünkü oradaki ben değildim. Ben yoktum. Orada sadece 'sonsuz gece'

vardı.» Sonra dehşetle bağırdım. «Bazıları tatlı bir mutluluğa doğarlar, bazıları da sonsuz geceye. Ben, Greta, ben!» Derin bir nefes aldım. «Hatırlıyor musun, Greta? Eilie bu şarkıyı gitarıyla çalar, tatlı sesiyle de söylerdi. O

şarkıyı hatırlayacaksın...» Ben de usul usul söylemeye 'başladım. «'Her gece ve her sabah, kimi insan kedere doğar. Her sabah ve her gece Kimi insan tatlı bir mutluluğa doğar.' Bu Ellie, Greta. O tatlı doğmuştu. 'Kimi insan bir mutluluğa doğar, kimi insansa karanlık geoeye.' İşte annemin benim hakkımda bildiği buydu.

O benim karanlık geceye doğduğumun farkındaydı. Ben henüz oraya erişmedim. Ama annem biliyordu. Santonix de öyle. Benim o tarafa doğru gittiğimi sezmişti. Ama bu olmayabilirdi. Başka yola sapabileceğim bir an vardı. Kısa bir an. Ellie'nin o şarkıyı söylediği zaman... El-lie'yle evliliğimiz gerçek olsaydı, mutluluğa da ulaşırdım. Öyle değil mi? Ellie'yle evli olarak kalsaydım...» Susup ona baktım.

«Bağışla, Greta.

Ben neler söyledim?»

«Herhalde Amerika'da senin sinirlerini iyice bozdular. Ama her şeyi basardın değil mi? Yatırımlarımız artık güvencede ya?»

«İşler yolunda,» diye cevap verdim. «Geleceğimiz emin. O şahane, parlak geleceğimiz.»

«Acayip bir tavırla konuşuyorsun... Lippincott mektubunda ne yazdı acaba?»

Zarfı önüme çekerek açtım. İçinde bir gazete parçasından başka bir şey yoktu.

Üstelik bunun eski bir gazeteden kesilmiş olduğu da anlaşılıyordu. Dikkatle baktım. Bir sokak fotoğrafıydı bu. Sokağı, arkadaki büyük binayı tanıdım.

Hamburg' daydı bu. Önde iki kişi kol kola fotoğrafçıya doğru geliyorlardı. Bu iki kişi... Greta'yla bendim. Demek Lippincott tâ başından beri Greta'yı tanıdığımı biliyordu. Herhalde biri o resmi kendisine göndermişti. Ama kötü bir niyetle değil. Belki de bu kimse Miss Greta Ândersen'in Hamburg sokaklarında bir gençle kol kola dolaşmasını pek kemik bulmuştu. Lippincott, Greta'yı önceden tanıdığımı biliyordu. Avukatın bana ısrarla, arka arka-171

ya, «Greta'yla tanıştın mı?» diye sorduğunu hatırladım. Tabu ben tanımadığımı iddia etmiş ve böylece Lippincott'un şüphelenmesine neden olmuştum.

Birdenbire Lippincott'dan korkmaya başladım. Tabii Ellie' yi öldürdüğümden şüphelenmiyordu ama bir şeylerin döndüğünün farkındaydı. Hatta belki karımı öldürdüğümü de tahmin etmişti.

Greta'ya, «Bak,» dedim. «Lippincott birbirimizi tanıdığımızs biliyormuş. Tâ başından beri biliyormuş. O ihtiyar tilkiden hep nefret ettim zaten. O da senden nefret ettiğini hiçbir zaman saklamadı. Evleneceğimizi duyunca büsbütün şüphelenecek.» Sonra aklım başıma geldi. Avukat Greta'yla evleneceğimizi, birbirimizi tanıdığımızı, hatta seviştiğimizi çoktan tahmin etmişti.

«Mike, rica ederim, korkuya kapılmış bir tavşan gibi davranmaktan vazgeç. Evet, öyle dedim. Paniğe kapılmış bir tavşandan farkın yok. Sana hayrandım. Her zaman hayrandım. Ama şimdi kendini kaybetmeye başladın. Herkesten ayrı korkuyorsun.»

«Benimle böyle konuşma.»

«Söylediklerimin hepsi de doğru.»

«Karanlık gece...»

Söyleyecek başka bir şey bulamamıştım. Bu, sonu gelmeyen bir karanlık anlamına geliyordu herhalde. «Sonsuz gece.»

Greta haykırdı. «Bunu tekrarlayıp durma! Ayağa kalk. Erkek olduğunu unutma, Mike. Bu acayip batıl inanca kendini kaptırma.»

«Bu benim elimde mi?» diye mırıldandım. «Çingene Gergisine sahip olmak için ruhumu satmadım mı? Burası uğursuz bir yerdi. Ellie için çok tehlikeliydi. Benim için de öyle. Hatta Çingene Gergisinin senin için de emin bir yer olduğunu sanmıyorum.»

«Ne demek istiyorsun?»

Ayağa kalkarak Greta'ya doğru gittim. Onu seviyordum. Evet, son derece tutkulu cinsel arzuyla seviyordum. Ama aşk, nefret ve arzu, hepsi de aynı şeyler değil midir? Ellie'den hiçbir zaman nefret edemezdim. Ama şimdi Greta'dan nefret edi-

yordum. «Pis köpek! Seni iğrenç, harika, altın saçlı yaratık! Benden kork, Greta. Anlıyor musun? Ben artık insan öldürmekten zevk almaya başladım.

Ellie'nin atıyla ölümüne gittiğini bildiğim için o sabah çok heyecanlıydım. Ama artık durum farklı. Birinin kahvaltıda yuttuğu kapsül yüzünden öleceğini bilmek yetmiyor şimdi. Yaşlı bir kadını taşocağına atmak da yeterli değil artık.

Şimdi... ellerimi kullanmak istiyorum!»

Greta korkuyordu. Hamburg'da tanıştığım andan itibaren ait olduğum, hastalık bahane ederek uğrunda işimi bıraktığım, yanından ayrılmak istemediğim bu kadın benden korkuyordu. Ama: artık ben ona ait değildim. Onun korkması o kadar hoşuma gitti ki. Ellerimi boynuna dolayarak sıktım sıktım... Evet, Greta'yı öldürdüğüm bu anda öyle mutluydum ki...

24.

Artık daha fazla anlatılacak bir şey yok. Orada uzun zaman oturdum. Sonra onlar geldiler. Önce Binbaşı Phillpot'u far-kettim. Onu severdim. Çünkü bana karşı hep iyi davranmıştı. Ama sanırım o da benden zaman zaman şüphelenmişti. Örneğin...

eşyaların satıldığı salonda... Sonra Ellie'yi bulduğumuz zaman...

Birileri salonda gidip geliyordu. Birdenbire Dr. Shaı/v'ın yanımda sessiz sedasız oturduğunu gördüm. Bir şeyler bekliyor-muş gibi bir hali vardı. Belki de benim konuşmamı bekliyordu. Onun için, «Evime döndüm,» dedim. «Buraya... Greta öldü... Onu ben öldürdüm. Cesedi alıp götürmeniz gerekmez mi?»

Dr. Shaw başını çevirerek sert bir sesle cevap verdi. «Biraz sonra.»

Ona doğru eğildim. «Bu gece Ellie'yi gördüm. Gümüş sel-vilerin altında duruyordu... Onunla ilk kez orada karşılaşmıştık.» Bir an durdum. «Ama Ellie beni görmedi. Çünkü,., ben orada değildim. Buna üzüldüm... Çok üzüldüm.»

Dr. Shaw, «Ellie'nin o sabah içtiği kapsüle siyanür koymuş-

tun değil mi?» diye sordu. «Kahvaltıda bunu ona verdin sanırım?»

«Evet,» dedim. «Ellie'nin alerji ilacıydı o. Greta'yla bir iki kapsülün içine eşekarılarını öldürmek için kullanılan zehirden koyduk. Bu işi pavyonda yaptık.

Ne zekice buluş değil mi?» Bir kahkaha attım. Tuhaf bir kahkahaydı bu. «Oysa siz Ellie'nin bütün ilaçlarına bakmış, kapsüllerin zararsız olduğunu söylemiştiniz... Evet, bizimki zekice bir oyundu.»

«Evet, zekice bir oyundu ama yeteri kadar değil.» «Doğrusu bu zehir işini nasıl sezdiğinizi anlayamadım.» «O ikinci ölüm yüzünden durumu anladık. Oysa ikinci bir cinayet işlemek niyetinde değildiniz sanırım. »Bu bir soru değildi. Dr. Shaw sözlerini sürdürdü. «O da tıpkı Ellie gibi öldü. Av sahasında oldu bu. Claudia, sağlam ve sağlıklı bir kızdı. Ama attan düşerek can verdi. Ama Ellie gibi uzun zaman kırda yatmadı. Onu yerden hemen kaldırdılar ve... ağzı hâlâ siyanür kokuyordu. Eğer Ellie gibi birkaç saat açık havada kalsaydı, o zaman durumu yine anlayamayacaktık. Claudia'nın kapsülü nereden aldığını bilmiyorum. Belki Greta'yla orada zehirli kapsüllerden birini düşürdünüz. Claudia bazen pavyona giderdi. Orada parmak izleri ve çakmağı bulundu.»

«Dikkatsizlik etmişiz. Kapsülleri doldurmak kolay değildi.» Bir an durdum. «Siz hep Ellie'nin ölümüyle bir ilgim olduğundan şüphelendiniz değil mi? Hatta hepiniz de...»

«Orası öyle. Şüpheleniyorduk ama bunu nasıl ispat edeceğimizi bilmiyorduk.»

Onu azarlar gibi, «Beni tutuklamadan önce uygun sözleri söylemelisiniz,» dedim.

«Ben polis değil doktorum.»

«Benim doktora ihtiyacım yok,» diye homurdandım.

«Orası belli oimaz...»

O zaman Phillpot'a baktım. «Buraya neden geldiniz? Beni yargılamak için mi?»

«Ben buraya bir yargıç değil, bir dost olarak geldim.»

Şaşırdım. «Benim dostum olarak mı?»

Bir şey anlayamadım. Zaten hiçbir şeyden bir anlam çıkaramıyor, yalnız önemli bir insan olduğumu düşünüyordum.

etrafıma üşüşmüşlerdi. Yalnız bütün bu işler o kgdar karıştı ki. Cok yorulmuştum. Bazen birdenbire bitkinleşir ve uykuya da-liverirdim...

Ondan sonra başkaları da beni görmeye geldi. Avukatlar, doktorlar. Canımı sıktıkları için sorularına cevap bile vermedim. İçlerinden biri istediğim bir şey olup olmadığını sordu durdu. Ondan kalemle bol kâğıt istedim. Bütün bu işlerin nasıl olduğunu, neler duyduğumu, neler düşündüğümü anlatmayı arzu ediyordum.

Doktor bu fikrimi çok beğendi. Böylece bana kâğıt kalem verdiler... Oturup düşüncelerimi yazmaya başladım. Sonra beni mahkemeye çıkardılar. Bunun için en iyi elbisemi getirttim. Herkesde iyi bir etki yapmak istiyordum.. Duruşma sırasında uzun zamandan beri göz hapsinde olduğumu anladım. O yeni hizmetçiyle uşak Lippincott tarafından tutulmuştu sanırım. Karı koca, Greta'yla benim hakkımda çok şey öğrenmişlerdi... Ne garip değil mi? Greta öldükten sonra onu düşünmez olmuştum... Artık o benim için hiç de önemli değil.

Bir gün annemi hücreme getirdiler. Başımı kaldırdığım zaman o kapıda durmuş bana bakıyordu. Artık eskisi gibi endişeli değil de, daha çok üzgündü. Fazla konuşmadık.

Sadece annem, «Ben elimden geleni yaptım, Mike,» dedi. «Seni korumak için çok uğraştım. Ama bunu başaramadım. Zaten böyle olacağını da biliyordum.»

«Aldırma, anne.» diye cevap verdim .«Kabahat sende değil. Gideceğim yolu ben seçtim.»

Ve birdenbire, Santonix'in de söylediği buydu, diye düşündüm. Ö da benim için endişe ediyordu. Ama Santonix de bir şey yapamadı... Zaten bana

kimse yardım edemezdi... Yalnız... belki ben kendim her şeyi düzeltebilirdim... Ellie o gün,

«Bana âşıkmışın gibi bakıyorsun,» demişti. Bir bakıma onu gerçekten seviyordum.

Hatta Ellie'ye âşık da olabilirdim. Ellie o kadar tatlıydı ki. Tatlı bir mutluluktu o...

Galiba benim bütün kusurum çok şey istemem ve bunları kolay yolla elde etmeye kalkmamdı...

Çingene Çergisinde Ellie'yle karşılaştığımız ilk gün tepeden inerken Esther Lee'yi görmüştük. Çingene, Ellie'ye uyarıda bulu-

nur bulunmaz, ben de ona para vererek kendisinden yararlanmayı düşünmüştüm.

Eilie'nin karşısına çıkarak onu tehdit edecek, karımı korkutacaktı. O zaman herkes Eilie'nin şoktan öldüğüne daha de» çok inanacaktı tabii. Ama şimdi düşünüyorum da... Esther Lee, Eilie'nin falına baktığı o ilk gün gerçekten korkmuştu .Eilie'nin başına bir-felâket geleceğini sezmişti. Kıza, Çingene Çergisiyle hiç ilgilenmemesini söylediği zaman aslında ona benimle bir ilgisi olmamasını ima etmeye çalışıyordu. Bunu o zaman anlamıştım. Ellie de öyle.

Acaba Eilie'nin korktuğu ben miydim? Herhalde. Amaı sanırım kendisi de bunun pek farkında değildi. Ellie tehlikede olduğunu, bir şeyin kendisini tehdit ettiğini biliyordu. Santonix de annem gibi içimdeki kötülüğü anlamıştı. Belki üçü de benim na-sıî bir insan olduğumu biliyorlardı. Ama Ellie buna aldırmıyordu.

Garip... çok garip... Ellie'yle birlikte çok mutlu olduğumuzu şimdi anlıyorum.

Evet, onunla çok mutluyduk. Keşke bunu ,o zaman farketseydim... Elime bir fırsat geçmişti... Ama ben bunu anlayamadım...

Ne garip değil mi? Greta'nın benim için hiçbir önemi yok artık...

Hatta güzel evime de aldırmıyorum...

Tek istediğim Ellie... Ama onun da beni bulması artık imkânsız... Çünkü beni karanlık gece bekliyor...

İşte hikâyemin sonu bu...

Sonum başlangıcındır... Bu sözü çok kişiden duydum.

«Ama... bunun anlamı nedir?

Sonra... benim hikâyem nerede başlıyor? Düşünmeli ve bunu bulmalıyım...

SON